

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICHOLE ROSE

Valentine's
Getaway

Romancing
the
COWBOY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kovboyla Romantizm

Bir Instalove Yaş Aralığı Romantizmi

Nichole Rose

Kindle Edition Telif Hakkı
© 2022 Nichole Rose tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu eserde yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Nichole Rose tarafından

Adanmışlık

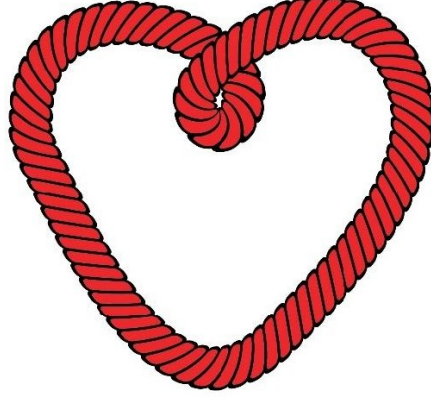
Kızlara. Bu macerada birlikte olduğumuz için çok mutluyum.

Ve Hamburger'in anısına. Tam bir pisliktin, ama yine de seni severdik.

İçindekiler

Kitap Hakkında	
Önsöz Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm	
Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm	
Sonsöz	
Cerrah da	
Mevcut	
Nichole Rose Hakkında	

Kitap Hakkında

Patronluk taslayan bir kovboyu gözetlemek, bu ateşli romantizm yazarının başını belaya sokar.

Cassia Murphy

Okurlardan hayran mektupları almaya alışkınım.
Otoriter kovboylar tarafından azarlanmaya alışık değilim.
Ama Cord Decker bana e-posta gönderdiğinde tam da bunu yapıyor. Ona göre, yazdığım kovboylar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğim, ama o haklı.
İşte tam da bu yüzden yıllık Galentine buluşması için onun memleketini öneriyorum.
Onu gerçek hayatta boğamam.
Ama kimse bir sonraki kitabımda onu terletemeyeceğimi söylemedi. Sadece gerçekte kim olduğumu anlamasını engellemeliyim... Ve ona ve huysuz tavırlarına aşık olmasını engellemeliyim.
Çok kolay, değil mi?
Ha. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Cord Decker

Beni Cassia Murphy'ye e-posta göndermeye iten neydi bilmiyorum. Ama kıvrımlı yazarı aklımdan çıkaramıyorum.
Onu boğalarımın birinden canını kurtarmak için kaçarken bulmayı hiç beklemiyordum. Onun ukalalığına kapılmayı da beklemiyordum.

Kim olduğunu bilmediğimi sanıyor.

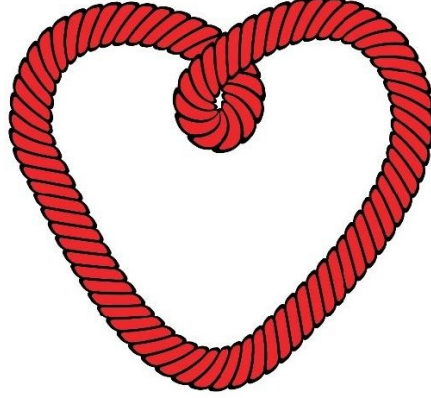
Yanılıyor.

Bu şımarık küçük romantik yazar benim.

Ona kovboylar hakkında bilmesi gereken her şeyi öğretmeyi planlıyorum... Yatakta ve yatak dışında.

Bu yaşlı kovboy, ateşli ve dağınık bir yazarı çılgın bir boğadan kurtardığında, beklediğinden çok daha fazlasını öğrenir. Koca kovboylar, şımarık kahramanlar ve kahkahalarla güldüren komedi kalbinizi pıt pıt attırıyorsa, Cord ve Cassia'nın buharlı-tatlı hikâyesine bayılacaksınız!

Önsöz
Cassia

"Bu da ne böyle?" Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki e-postaya bakarak mırıldanıyorum.
Bu çok kaba!

Bayan Murphy,

Kız kardeşim kitabınız *Noel İçin Bir Kovboy*'un bir kopyasını evime bırakmış. Okumak gibi bir hata yaptığımı bildirmekten üzüntü duyuyorum. Kelimelerle güzel bir resim çiziyorsunuz ama hayatınızda bir gün bile gerçek bir kovboy görmediniz, değil mi?

Declan, ödüllü boğamın daha yeşil çayırlar için bu güzel tesisten kaçma umutları kadar gerçekçiydi. Piç kurusu yıllardır deniyor. Üzülerek söylüyorum ki, böyle devam ederse kasaptan başka bir yere gidemeyecek.

Gerçek bir kovboy o küfürbaz, yalancı herifi, Bromley'i görür görmez vururdu. Sonra da cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere saklardı. Ahırda ilişkiye girme konusuna hiç girmeyeyim bile. Saman çok fena kaşındırıyor.

Onlar hakkında yazmaya başlamadan önce bir çiftlikte biraz zaman geçirmelisiniz.

Gerçek bir kovboy,
Cord Decker

Kedim Sisyphus'a, "Bu ne cüret," diye homurdanıyorum. "Bahse girerim gerçek bir kovboy bile değildir. Muhtemelen annesinin bodrumunda yaşayan ve bütün gün video oyunları oynayan orta yaşlı bir adamdır. O bir trol, işte bu."

Sisyphus miyavlayarak kabul ediyor ve sonra aletini yalamaya geri dönüyor. En azından ben bunun bir anlaşma olduğunu varsayıyorum. Onunla bunu söylemek zor. Bir kediye göre çok soğukkanlı.

Saçlarımı yüzümden savuruyorum ve Cord Decker'ın e-postasını tekrar tarıyorum, her kelimedede sinirim artıyor. Bacağım aşağı yukarı zıplıyor, ayağım sandalyenin kenarına çarpıyor. Normalde kritik e-postaları görmezden gelirim.

Yazarlara öğretildiği gibi. Cevap vermek hiçbir zaman iyi bir yere götürmez ve yapmak istediğimiz son şey bir okuyucuya bir fikri olduğu için saldırmaktır. Bu sadece bizi iğrenç gösterir. Ama bunda bir şey var... Bu adamın cesareti!

Cevap tuşuna bastım, parmaklarım klavyenin

üzerinde uçuşuyordu. Bay Decker,

E-postanızı okumak gibi bir hata yaptığımı üzülerek bildirmek isterim. Cümleleri oldukça iyi bir şekilde bir araya getiriyorsunuz, ancak hayatınız boyunca bir gün bile *kurgu* eseri okumadınız, değil mi?

Declan romantik bir kahraman. Tamamen inandırıcı olması gerekmiyor. Ayrıca, Bromley'i öldürmedi çünkü öldürmeye değmezdi.

Boğanızı ve gelecekteki özgürlüğünü destekliyorum.

İlişkide olduğunuz kişiye başsağlığı dilerim. Umarım performansınızı benim e-postanızı bulduğumdan daha tatmin edici bulur.

Cassia Murphy

"Bunu gönderemem," diyorum, tekrar okuyarak. Bunu yazmak beni tatmin etmişti ama ihtiyacım olan son şey dünyanın benim deli bir pantolon olduğumu düşünmesi. Yani, ben deli bir pantolonum. Ama bunu dünyaya göndermek sadece bunu doğruluyor.

Fikrimi değiştirmeden önce e-postayı hızla siliyorum ve ardından tarayıcıyı kapatıyorum. Kollarımı başımın üzerinde gererek boynumu omuzlarımın üzerinde döndürüyorum ve sonra masa sandalyemden kalkıyorum. Yeni kitabımı bitirmek için bütün gün kıcımlı yırtarak çalıştım.

Yemeğe ihtiyacım var. Belki bu beni daha az huysuz yapar.

Daha ofisten çıkmadan telefonum gelen bir e-postayla çalıyor. Gelen kutum her zaman bir kabustur. Çoğunlukla beni korkuttuğu için görmezden gelirim. Bu noktada bir kara delik. Asla temizleyemeyeceğim. Yeni Yıl Kararı'nı bu konuyu takip etmek olarak belirlemek pek de iyi bir fikir değildi. Şimdi sırf bu aptal kararı bozmamak için kontrol etmek zorunda hissediyorum kendimi, oysa yüzde doksan dokuz eminim ki kararları bozmak onları almamızın tek nedeni.

İnledim ve telefonu cebimden çıkardım.

"Ne oluyor be?" Okunmamış e-postalar listesinin en üstünde Cord Decker'ın adını gördüğümde odanın ortasında duruyorum. Hızlıca kaydardım.

Bayan Murphy,

Desteğinizi boğaya ileteneğim. Eminim bunu duyduğuna çok sevinecektir.

"Olamaz," diye fısıldıyorum, dehşet içinde aşağıya iniyorum. "Oh hayır, oh hayır, oh hayır." E-postayı silmek yerine ona gönderdim! Muhtemelen çok sinirlenmiştir. Sesli bir şekilde yutkunuyorum ve yanıtına geri dönüyorum.

Bir kovboy asla öpüşmez ve söylemez. Bizi yazdığınıza göre bunu biliyor olmalısınız. Ama erkek düşkününü olmadığımı bilmek seni rahatlatacaktır.

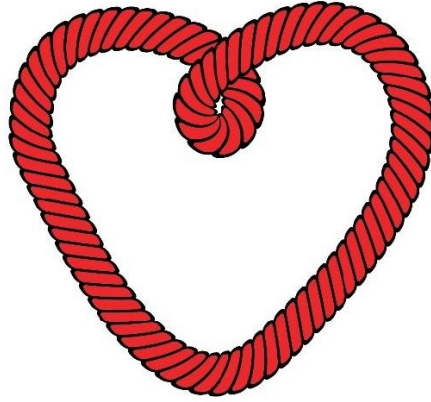
Declan, Bromley'i öldürmeliydi. Ona ait olmayan bir şeye dokundu. Başka bir adamın kadınına asla dokunamazsın. Asla.

Oh, Tanrım. O tamamen deli. Ama yine de çok seksi. Hayır. Asla. Bu adamla ilgili hiçbir şey seksi değil. Ben sadece hayal görüyorum.

Eğer gerçek bir kovboyun ne yaptığını görmek

istersen... Cord

Telefonumu cebime soktum, sızlanıyordum. Ona yanlışlıkla o e-postayı gönderdiğime inanamıyorum! Buna cevap vermemin imkanı yok. Bir gün için yeterince zarar verdim, çok teşekkür ederim.

Bir hafta sonra gelen kutuma dehşet içinde bakarken "Yine mi?" diye inliyorum. Cord Decker beni deli ediyor! Bu noktada sırf beni kızdırmak için tüm kataloğumu okuduğundan eminim. Her gün, yanlış yaptığım bir şeyi bildirmek için bana başka bir e-posta gönderiyor.

Söyleme şekli... Argh! Sırf onu öldürebilmek için bir sonraki kitabımın kötü adamına Cord Decker adını vermeyi düşünüyorum. Belki o zaman ipucunu alır.

Kimi kandırıyorum ki?

Kitabımdaki kahraman şüpheli bir şekilde ona benzemeye başladı. Bütün günümü onun e-postalarını arayarak geçiriyorum. Gelmeyince de huysuzlanıyorum.

Ve geldiklerinde de huysuzlaşıyorum. O çok kaba! Sanki işiymiş gibi kahramanlarımı eleştiriyor. Bunu sadece cevap vermemi sağlamak için yaptığından eminim. Şimdiye kadar, o ilk günden beri yemi yutmadım.

Bayan Murphy,

Kız kardeşim artık kitaplarını ödünç alamayacağımı söyledi. Görünüşe göre, onlara karşı çok korumacı ve ben *Sayfaları kırıstırıyorum*. Yerel kütüphaneci artık diğer takım için vuruş yaptığıma ikna oldu. Bu senin hatan.

Jedidiah en az iki yüzyıldır iyi bir kovboy ismi değil. Ama en azından bir boğayı nasıl kementleyeceğini biliyor. Etkileyici, bu arada. Eminim bir ders izlemiştir, değil mi?

Cevap vermeyi kestin. Bunun haklı olduğumu bildiğin için olduğunu varsayıyorum.

Hala öğretmeye
istekli, Cord

Not: Boğa yine baba oldu. Mevsimi dışında. Ayrıca hala bir piç.

Yarı kızgınlık homurtusu, yarı kahkaha olan bir nefes çekiyorum. Israrcı biri, hakkını vermeliyim. Haklı olduğunu düşünüyorsa da delidir. I Sadece cevap vermem için beni iğnelemeye çalıştığını biliyorum. Ve işe yarıyor, lanet olsun!

Bay Decker,

Ablan için iyi olmuş. Seni kendi başının çaresine bakmaya zorlamalı. Kütüphanenin nerede olduğunu biliyor musun? Etkileyici. Benimkinden önce okuduğun son kitabın "*Arkadaş Kazanma ve İnsanları Etkileme*" olduğunu sanıyordum. Bu arada onu tekrar okumalısın. Pek insan canlısı değilsin.

Cord hiçbir zaman iyi bir kovboy ismi olmadı, ama şikayet ettiğimi duymadınız, değil mi?

"Gerçek bir kovboyun" *çok meşgul* yazarlara okumak ve istenmeyen tavsiyeler göndermek için bu kadar boş vakti olmasına şaşırıyorum. Gerçek kovboyların bu kadar çok zamanı olduğu için bir sonraki kovboyuma köpük banyosunda bir fincan çay ve iyi bir romantizmle ıslanmak için bolca zaman vermeyi not edeceğim. Yaptığın şey bu, değil mi?

Cassia

Not: Balonları boğanın adına mı yoksa sizin adınıza mı göndereyim?

Kendimi bundan vazgeçiremeden gönder tuşuna basıyorum ve ardından taslağıma geri dönüyorum. Kovboyum ve yeni veterineri ahırda bir at hakkında tartışıyorlar. Sahnenin, ahır kapısına karşı edepsizlik yapımlarıyla bitmesi gerekiyordu, ama son bir saattir buna takılıp kaldım. Cord'un hatası. Saman kaşıntısı hakkında söylediklerini düşünüp duruyorum. Şimdi onun pantolonunu indirdiğini ve bir saman parçasının sürekli kıcını gıdıkladığını hayal etmeden duramıyorum.

Bunda seksi bir şey yok! "Argh!"

Ellerimi havaya kaldırarak ağlıyorum.

Sisyphus yanımdaki masada irkiliyor, siyah kulakları ve kuyruğu seğiriyor.

"Özür dilerim." Kulaklarının arasını ovmak için uzandım.

Mırıldanıyor ve masamın köşesinde parlayan küçük güneş ışığı şeridinde öğleden sonra uykusuna geri dönmeden önce bana sürtünüyor.

Ding!

Cord'un adı ekranımın altındaki bildirimde yanıyor. Kalbim dört nala atmaya başlıyor. Hemen e-postasına tıklıyorum, cevabını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bayan Murphy,

Kütüphane kartıma gizlice bakmak ne kadara mal oldu? İlginç bir şey buldun mu? Ben de Lorna'nın okuma alışkanlıklarımı sıkı sıkıya koruduğunu sanıyordum. Şehre bir sonraki gidişimde onun gevşek dudaklarını onunla tartışacağım.

Sanki şüphe varmış gibi "gerçek kovboy" diyorsun. Sizi temin ederim prenses, ben fantezi versiyonu değilim. Jedidiah'ın aksine. On bir inç mi?! Yüce Tanrım. Gerçek kovboylar daha azıyla işi bitirir. Ve yine de seni komik bir halde bırakırlar.

Balonları boş ver. O çirkin piçin vücudunda minnettarlık duygusu yok. Eğer gerçekten kutlamak istiyorsan... bana şu köpük banyosu ve çaydan biraz daha bahset. Bir erkek kupasından içebilir miyim yoksa senin gibi zarif bir porselen parçasından mı içmeliyim?
romantik
kahramanlar?

Kordon

Not: Eğer bu köpük banyosu sizi de kapsıyorsa, bana daha fazlasını anlatın. Bu bir rica değil. **Daha fazlasını anlat.**

"O deli bir adam," diyorum, kendime rağmen gülümseyerek. Ben bile neden gülümsediğimi biliyorsun! Şikayet etmek için bana e-posta gönderiyor. Yine de... yine de ondan haber almayı olması gerekenden çok daha fazla bekliyorum.

Bay Decker (eğer gerçekten adınız buysa),

"Gerçek bir kovboy" olduğunuzu iddia ediyorsunuz, ancak henüz herhangi bir niteliğinizi görmedim. Bildiğim kadarıyla, aslında annesinin bodrumunda yaşayan ve tüm zamanını kedi yavruları için çorap örerek ve video oyunları oynayarak geçiren kırk yaşında birisin. Muhtemelen haftada bir karton sigara içiyorsun ve boxer ile eşofman dışında bir şey giymiyorsun.

Hah. Sanırım kitaplarımdan açıkça nefret ettiğin halde neden okumaya devam ettiğinin gizemini çözdüm. Sanırım neden bir erkek fahişesi olmadığını da anladım.

Beni her gün rahatsız etmeyecek bir hobiye ihtiyacın var. Belki de Reddit'te insanları trollemek sana daha uygun olur?

Cassia

Not: Lorna'yı rahat bırak. Kirli sırlarını dökmesi için ona iyi para ödedim. İyi bir şey yapmadın, değil mi?

Okudum ve kendi kendime kıkırdadım. Tam kıvamında alingan ve aşağılayıcı. Eğer otoriter ve seksi davranarak beni tahrik etmeyi umuyorsa, bu onu çıldırtacaktır. En azından öyle olmasını umuyorum. Sıra onda. bir süre güveç.

Kendimi vazgeçiremeden hemen gönder tuşuna basıyorum. Sonra oturup bekliyorum. Bekliyorum. Bekliyorum.

"Ahh!" diye bağıyorum on beş dakika sonra, cevabı geldiğinde neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Bunu bekliyor olsam da, yine de ödüm kopuyor. Bu adam bana ne yapıyor?! Ve neden bundan bu kadar hoşlanıyorum?

Bayan

Murphy,

kanıt.

Onlara kazak örüyorum, çorap değil. Doğru yap, prenses.

Şimdi, şu köpük banyosu hakkında.

Kordon

E-postasındaki linke tıklıyorum, kudurmuş bir merakla. Çiftliğine ait bir web sayfası yükleniyor ve beni yolumda durduruyor. Ya gerçek bir kovboy ya da beni kandırıyor. Nedense ikincisi olduğundan şüpheliyim. Kovboylara çok aşına görünüyor. Kitaplarımı okuyarak bana neden işkence ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama kim olduğu hakkında yalan söylediğini sanmıyorum...

"Vay anasını," diye fısıldıyorum, ekranda onun bir resmi belirdiğinde ağzım açık kalıyor. Bana sürekli e-posta gönderen otoriter, kaba, deli adam bu mu? *Bir atı kurtarmak için bir kovboya binmek* deyiminin yaratılmasının nedeni *tam olarak* bu adam. Zihinsel olarak bununla başa çıkmaya hazır değilim.

Delici bakışları bilgisayarın içinden bile içimi kesiyor, midemi titretiyor. Kare çenesi ve kara kaşları ona sert, acımasız bir görünüm veriyor, sanki bana sürekli anlattığı boğa kadar vahşi, ama onda bir şey var, bir şey... yatıştırıcı. Teni bronzlaşmış

Güneşten koyu altın sarısı kahverengi, ön kollarında daha koyu lekeler ve gömleğinin kollarının altından görünen kalın dövmeler var. Kas yığınının bir tuğla duvar gibi, yanındaki devasa attan bile daha etkileyici.

Midem yine titriyor.

"O bir dev," diye mırıldandım. "Ateşli, seksi bir dev."

Neden böyle olduğuna şaşmamalı...ugh! Ve argh! Eminim tüm o kasları büyütmek beynini küçültmüştür. Muhtemelen her gün beni kızdırmanın normal bir davranış olduğunu düşünüyordur. Bahse girerim attan atılmış ve kim bilir başka neler yaşamıştır. Belli ki beynini uyuşturmuş. Köpük banyosunda ona benden bahsettiğimi düşünüyorsa kesinlikle öyle.

Yine de haksız değil, tamamen değil.

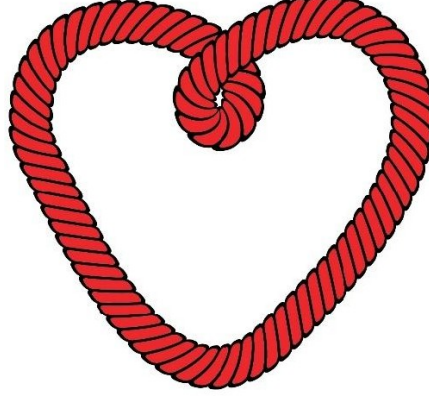
Gerçek bir kovboyu hiç iş başında görmedim. Onlar hakkında bildiğim her şeyi kitaplardan öğrendim. Bu konuda iyiyimdir. Kitaplar. Okumakta. Araştırıyorum. Cord Decker gibi adamlar... onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Böylesi daha güvenli.

Ve yine de... ve yine de büyük bir parçam bu adam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyor. Ateşli, seksi bir dev olduğu için değil. Ama sanırım e-postalarını biraz fazla sevdiğim için. En azından onu görmeden önce seviyordum. Ama şimdi?

"Hayatta olmaz Cassia Murphy," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Asla, asla, asla."

Birinci Bölüm

Cassia

Altı Hafta Sonra

"Öleceğiz," diyorum, Clover Thompson'ın kiraladığı arabanın koluna hayatım buna bağlıymış gibi tutunarak. Sanırım bağlı. Sanki yolda buz parçaları yokmuş ve kesin ölümle aramızda hiçbir engel yokmuş gibi virajlarda kayarak ilerliyor.

Yıllık yazar inzivamız için neden Tahoe Gölü'nü önerdiğimi bilmiyorum. Aslında, nedenini biliyorum. Çünkü Cord Decker -sıcak, otoriter kovboy- altı hafta önce kitaplarımdan şikayet etmek için bana e-posta göndermeye başladığından beri beni deli bir kadına dönüştürdü.

Aynı anda hem bu kadar iyi hem de bu kadar huysuz olmak yasal olmamalı. Sanki ticari markanın sahibiymiş gibi kovboylara kapılarını açan bir canavar. E-postaları beni deli ediyor.

Yine de inziva için Tahoe Gölü'nü önerdim. Neden?

Çünkü ben delinin tekiyim, sebebi bu.

Onun gerçek bir kovboy olduğunu öğrendiğimden beri, onu iş başında görmeyi takıntı haline getirdim. Onunla ilgili hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Kitaplarımdan nefret ediyor ama onları okumaya devam ediyor. Otoriter ve biraz kaba ama benimle flört etmeye de devam ediyor. Şeytanla bile başa çıkabilecek kadar acımasız görünüyor ama kedi yavruları için örgü örmek gibi konularda onunla dalga geçtiğimde kılını bile kıpırdatmıyor.

Ona asla söylemeyeceğim, ama bir sonraki kahramanımın arkasındaki istemeden ilham kaynağı o. İşe geri dönebilmek için onu bir kez olsun iş başında görmeliyim. Bu noktada bu bir zorunluluk. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden hapse girebilirim. Ama bu bilim adına yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık. Ya da araştırma. Ya da amansız bir merak. Temelde aynı şey, değil mi? Doğru.

Ancak buraya gelirken, bizi yolda ve dağın dibine doğru yüzlerce metre alçalan sık ağaçların arasında tutacak hiçbir bariyerin olmadığı dar, cılız şeritlerde yeryüzünden kilometrelerce yukarıda asılı kalacağımızı bilseydim, gelmeyi bir kez daha düşünürdüm. Gerçek toprak kaymaları, direksiyonda Clover varken bu dağdan daha güvenli görünüyor.

"Ölmeyeceğiz," diyor arabayı dolduran bir kahkahayla. Omuzları titriyor, yuvarlak yüzü eğlenceyle aydınlanıyor. "Sen farkına bile varmadan tatil köyüne varmış olacağız. Sadece gözlerini kapat ve meditasyon falan yap."

Ona sakinleştirici bir bakış attım. "Meditasyon yapmayı biliyor gibi mi görünüyorsun?" "İyi noktaya değindin." Yeşil gözlerini yoldan ayırıp bana gülümsüyor. "Gözünü yoldan ayırma, deli kadın!" Gözlüğümü gözlüğümle kapatarak ağlıyorum.

Ellerini. "Henüz ölemem. Daha seks bile yapmadım."

Clover çıldırır. "Bekle. Ciddi misin? Sen de mi bakiresin?"

"Çok mu?" Şık arkadaşşıma aval aval bakmak için ellerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Telefonu tut. Sen bakire misin? Vay anasını." Clover da benim gibi kıvrımlı ama acayip güzel. Aynı zamanda şımarık ve eğlenceli. Çok çapkın olabiliyor ve kimseden ya da hiçbir şeyden korkmuyor.

Öte yandan ben... diyelim ki dağınıklığa dağınıklık kattım. Hayat hakkında bildiklerimi kitaplardan öğrendim. Annemin her zaman onun gibi bir yarışma kızı olmamla ilgili büyük hayalleri vardı. Hatta bana Cassiopeia adını vermişti, sanki efsanelerin kibirli kraliçesinin adını vermek bana bir şekilde onun güzelliğini ve zarafetini aşılacakmış gibi. Ama olmadı. Sahip olduğum tek şey onun koca ağzıydı.

Sevimliyim, tabii. Ama güzellik yarışması için uygun değilim. Kıvrımlı ve beceriksizim. Topluluk önünde konuşmak kurdeşen dökmeme neden oluyor ve bir çift topuklu ayakkabı giymeye çalışsam muhtemelen ölürüm. Basit gerçek şu ki, kafamın içindeki dünyaları, kafamın dışında dönen dünyalara tercih ediyorum.

En azından orada kuralları anlıyorum ve sonuçları kontrol ediyorum. Neyin ne zaman olacağına ben karar veriyorum. Ve kimse benden olduğumdan başka bir şey olmamı beklemiyor. Hiçbir şeyin ne çok fazlasıyım ne de çok azı.

Arkadaşlarım dramatik olduğumu söylerler ki bu muhtemelen doğrudur, ama ben hareketli olmayı tercih ederim. Bir karakter kusurundan çok bir tuhafılık gibi geliyor. Bende bunlardan çok var. Gürültülüym, dağınığım ve

hareketliyim. Ağzım ben konuşmadan önce hareket eder.

bazen durdurabilir ve en uygunsuz, inekçe şeyler ortaya çıkar. Ama mesele şu ki... Umurumda değil. Kendimi olduğum gibi seviyorum.

Büyük bir kalbim var ve iyi niyetliyim. Belki annem gibi manken gibi zayıf değilim. Belki Washington eyaletinin yarısını uyuyarak geçmedim. Belki kalabalıkların önünde geçit töreni yapmak ya da görünüşümle tanınmak istemiyorum ama sağlıklıyım. Ben mutluyum. Gezegendeki en havalı işe sahibim ve en harika arkadaşlar. Bu benim için yeterli.

Bu annem için *asla* yeterli olmayacak. Ne kadar başarılı olduğum ya da ne kadar mutlu olduğum önemli değil, onun gözünde biriyle çıkmamam kusurlu olduğum anlamına geliyor. Kıvrımlı ve beceriksiz olmam beni utanç kaynağı yapıyor. Bir klon istedi. Onun yerine beyni ve kendi hayalleri olan bir kızı oldu. Onu değerim konusunda ikna etmeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim.

bir süre önce. Şimdi, onunla aynı odada bulunmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum.

"Evet," diyor Clover. "İstemediğimden değil. Yani, birkaç kez çok yaklaştım ama hep korkak davrandım. İnsanlar kendime çok güvendiğimi düşünüyor ama hepsi bir gösteri. Olmam gereken yere geldiğim anda Birine karşı savunmasızsam koşarım."

"Aynen." Başımı koltuğa yaslamak için arkaya yatırıyorum. Annem sayamayacağım kadar çok kez evlendi. Sanırım bu beni ve üvey kardeşimi çekingen yaptı. İkimiz de onun izinden gitmek için acele etmiyoruz. Aşık olduğumda, bunun sonsuza dek sürmesini isterim. Bunu bulmak için ne kadar beklemem gerekiyorsa bekleyeceğim. En azından kendime böyle söylüyorum. Ama gerçek şu ki... Sonumun annem gibi olmasından -ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, önüme çıkan her erkeğe aşık olmaktan- o kadar korkuyorum ki, bana doğru bakan her erkekten kaçıyorum.

"Bakın," diyor Clover, elini direksiyondan kaldırıp mükemmel bakımlı bir parmağıyla ileride beliren bina kümesini işaret ederek. "İşte tatil köyü."

"Vay canına," diye fısıldıyorum, daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek. Kulübe, sarp kayalıklardan yükselen bir düzine küçük kabinin yan tarafında yer alıyor-

etrafını saran devasa ağaçlar gibi. O kadar güzel ki. Sadece ona bakarken bile kalp atışlarım yavaşlıyor ve içimi bir huzur kaplıyor.

Clover, "Düşündüğümünden çok daha büyük," diyor.

"Biliyorum, değil mi?" Biraz rahatlamış olarak söylüyorum. Bir yanım bir hafta boyunca ormanda zor durumda kalacağımızdan biraz endişeliydi... ve hayır teşekkür ederim. "Biliyorum, değil mi?"

Dışarısı ve ben pek iyi anlaşılamıyoruz. Beni öldürmeye çalışırlar. Ben onlardan kaçmaya çalışıyorum. Ama burası açık havada huzur diye bağıyor. Bununla başa çıkabilirim.

"Herkesi görecek için çok heyecanlıyım!"

"Ben de!" Gülümsüyorum. Ben ve Clover'ın yanı sıra Zoey Hart, Mina Chance, Paige Turner ve Emerald Lee -Emmy- de bir hafta boyunca burada olacaklar. Çoğumuz en son aynı odada bulunmalı bir yıl oldu. En iyi arkadaşlarınızın ülkenin dört bir yanına dağılmış olması berbat bir şey. İnternette ya da telefonda çok sohbet ediyoruz ama bu yüz yüze görüşmekle aynı şey değil.

İnzivalarımız her zaman çok eğlenceli geçer. Çalışmaktan çok gülmek ve içmek için zaman harcıyoruz, ancak yeni anılar akşamdan kalmalara ve üretkenlik eksikliğine fazlasıyla değişiyor. Kızlarla vakit geçirmenin ruha iyi gelen bir yanı var. Gençleştiriyor.

"Lanet olsun!" Clover frene basarak ağlıyor. Lastikler gıcırıyor, kocaman bir kırmızı boğa önümüzde yola çıkarken araba çılgınca savruluyor. Bizi görünce irkilmiş gibi bile görünmüyor. Tam orada durdu, devasa gövdesinin ön yarısı şeridin içindeydi ve iki siyah gözünü bize çevirdi.

Boktan tutamağa yapıştım, bunun o olduğundan eminim. İşte böyle öleceğim.

Araba sarsılarak durdu ve beni öne fırlattı. Emniyet kemeri yerine kilitlenerek beni geriye doğru savurdu. Aynı şey yanımdaki koltukta oturan Clover'ın başına gelirken homurdanarak koltuk arkasına yaslanıyorum. Arabayı tam bir sessizlik kaplıyor.

Boğa gözünü kırpmadan bize bakıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor Clover bir an sonra, hayatımda gördüğüm en iri adam çalılıkların arasından çıkıp yola girdiğinde. İki yeşil göz arabanın üzerinde geziniyor ve ikimizi de bakışlarıyla sabitliyor. Sakalı yüzündeki yara izlerinin çoğunu gizliyor ama hepsini değil. Nedense bana Cord'u hatırlatıyor ama nedenini tam olarak kestiremiyorum. Sanırım cüssesi yüzünden olabilir. O sinir bozucu kovboy gibi iri yarı.

Bu dev hızlı bir durum değerlendirmesi yapar ve boğaya bir şeyler mırıldanır. Boğa böğürüyor ve sonra kocaman bir toynağını yere vuruyor. Dev bu gösteriden pek de endişelenmiş görünmüyor ama benim midem onun adına sinirden çalkalanıyor. Bana deli diyebilirsiniz ama Golyat'ın bile bu büyüklükteki boynuzlar tarafından yere serilebileceğinden eminim.

Dev boğaya bir şeyler söyler ve sonra geldikleri yolu işaret eder. Boğa tekrar böğürdü. Daha fazla itiraz etmeden isteksizce dönüp çalılıklara geri döndüğünde Clover ve ben şok içinde bakakalıyoruz.

Dev bize hızlı bir selam veriyor ve ardından ağaçların arasına dalıyor. "Burayı önerdiğim için çok memnunum," diye fısıldıyorum Clover'a, gözlerim kocaman.

Burada gerçek dağ adamları var. Ne kadar havalı değil mi?! "Uh-huh," diye fısıldıyor.

Bir bakışı paylaşıyoruz ve sonra kıkırdıyoruz.

"Burayı neden önerdin ki?" diye soruyor ve tatil köyüne doğru yola devam etmek için ayağını yavaşça frenden çekiyor. Bu sefer biraz daha yavaş sürüyor. Tanrı'ya şükür. Daha tesise varamadan ölürsem çok kızacağım. "Açık havadan nefret ediyorsun."

"Um..." Kıvranıyorum, sırrımı itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değilim. "Dökül bakalım Cassia Murphy," diye emrediyor Clover, gözlerini kısarak.

"Kitaplarımdan şikâyet etmek için bana e-posta gönderen kovboyu hatırlıyor musun?" diye sordum ve başını sallamasını bekledim. Tabii ki kızlara Cord hakkında her şeyi anlattım. "Şey, o burada yaşıyor."

"Onu görmeye mi geldin?" Ağzı şok içinde açılır.

"Tam olarak değil," diye ciyaklıyorum. Sürekli gelip ne iş yaptığını görmemi öneriyor ama son birkaç haftadır e-postalarını görmezden geliyorum. "Ama belki de onu gözetlemeye gelmişimdir?"

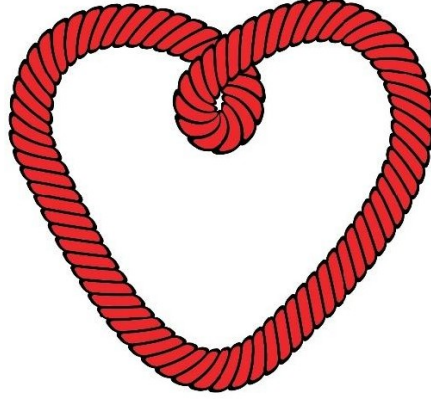
"Onu gözetlemeye mi geldin?"

"Gerçek kovboylar hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi," diye savunmaya geçercesine mırıldandım.

Clover yoldan bana bakıyor, sonra tekrar yola ve sonra bana. "Ah, Cassia," diyor sonunda yumuşak bir kahkahayla. "Sen kötü bir kızsın."

"Biliyorum!" Ellerimle yüzümü kapatarak ağlıyorum. Gerçekten kötüyüm. Ki bu hiç mantıklı değil. Ondan *hoşlanmıyorum* bile. Yine de... yine de aklımı o kadar karıştırdı ki Tahoe Gölü'ndeyim, sırf onu bir an görebilmek için hapse girme riskini göze alıyorum.

Takıntılı, bir kişilik parti. Odanız hazır.

"Sisifos'u getirmeliydim," diye mırıldanıyorum, kamaramın etrafında dolanırken.

Muhtemelen onu kardeşime bırakmam iyi oldu. Soğuktan nefret eder. Ayrıca Zoey'nin yanında Chihuahua'sı Woofers var. Sisyphus köpekleri pek sevmez. Bir kulübeyi paylaşmıyoruz ama muhtemelen Woofers'ın yanında pek iyi olmazdı. Sürekli komşunun köpeğiyle kavga etmeye çalışıyor.

Clover ve ben doğal olarak en son gelenlerdik ama buraya geldiğimizde her şey bizi bekliyordu. Bir haftalık kabinim çok güzel. Tek kişilik yatak odası küçük bir çatı katına sıkışmış durumda. Banyo küçük olsa da büyük bir küvete sahip. Ama asıl çekici olan oturma odası. Doğal ışık dört bir taraftaki pencerelerden içeri sızıyor ve alanı sıcaklıkla dolduruyor. Mobilyalar yumuşak ve davetkâr, ön ve ortada rahat bir gazlı şömine var.

Çok güzel ama çok sessiz. Normalde bu sorun olmazdı. Yalnız olmak beni hiç rahatsız etmedi. Annemin tiyatrosuyla bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra, huzur ve sessizlik benim için bir lüks. Ayrıca, yazarken çok işime yarıyor. Ama Cord bana e-posta göndermeye başladığından beri yeni kahramanımın her zerresine sızdı.

Saplantıya dönüşüyorum. Bu bir hastalık.

Yine de elimde değil! Kafamın içinde sıkışıp kaldı ve onu bir daha çıkaramıyorum.

Telefonum gelen bir bildirimle çalıyor. Kızlardan biri olabileceğini düşünerek telefonumu çıkardım. Cord'dan bir e-posta daha.

Bayan *Çok Meşgul* Yazar,

Beni görmezden geldiğini düşünmeye başlıyorum, prenses. Gerçek bir kovboy görmek seni korkuttu mu? Köpük banyosu muydu? Ben olsam

Köpük banyosunu sorduğum için özür dilerim ama yalan söylemiş olurum. Kovboyar centilmen olmayabilir ama biz yalan söylemeyiz. Hala merak ediyorum. Sen, sabunlu, ıslak, kaygan....

Bu arada, *Homebound Hero*'daki göl sahnesi hakkında resmi bir şikayette bulunmak istiyorum. Birinin onu izlemesine izin verdi. Onu memnun etmek. Ona ait olmayan bir şeye baktığı için boğazını keserdim.

Boğa bu sabah yine kaçtı. Esarete geri döndüğünü öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

Hala sana gerçek kovboyarı öğretmeye hazırım,
Kordon

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerimi kocaman kırıştıtarak telefonuma bakıyorum. Bugün beni ve Clover'ı neredeyse öldüren boğanın Cord'un bana e-posta gönderdiği boğayla aynı olma ihtimali nedir? Parmağımı cevap düğmesinin üzerinde gezdiriyorum, sormak için bir e-posta göndermeye hazırım ve sonra hızla fikrimi değiştiriyorum. Ne diyecektim ki?

Cord, boğan öfkeli kırmızı bir canavar mı? Eğer öyleyse, bugün yolda beni öldürmeye çalıştı, ama dev bir dağ adamı onu çalılarının arasına geri gönderdi.

Hayır, teşekkür ederim. Burada olduğumu *bilmemesi* gerekiyor. Bu gizli bir operasyon. İçeri girerim, kitabım için iyi malzeme alırım, merakımı gideririm ve Tahoe'ya yakın bir yerde olduğumu bilmeden çıkarım. Birbirimizi asla yüz yüze görmeyeceğiz. Bu planın işleminin tek yolu bu.

Onu gerçekten görmek ya da daha kötüsü onunla *konuşmak* zorunda kalırsam, tüm elma arabası patlar ve elma püresi olurum. Ya da üçüncü kocasını öldüren Gerdy adında bir hücre arkadaşıyla elli yıl hapis yatarım. Her iki durumda da benim için iyi bitmeyecek. Şimdi manşetleri görebiliyorum.

Öfkeli yazar okuyucunun peşine düşüyor.

Çılgın pantolon yazarı tuhaf bir rol değişimiyle okuyucusuna *sefalet* yaşıyor. Kovboy okuyucunun şikayetleri romantik yazarı çileden çıkarıyor.

Hayır, hayır ve hayır. Turuncu benim rengim değil ve duşu yüz başka kadınla paylaşmak istemiyorum. Geçen yıl Paige, Emmy ve ben bir hafta boyunca aynı banyoyu paylaşmak zorunda kaldık. Sıcak suyun nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım var. Hayır, takviyeye ihtiyacım var. Cord'un e-postasına yanıt vermeden tıklıyorum ve mesaj uygulamamı açıyorum.

Ben: Ne yapıyorsun?

Paige: Yazmak yerine kulübemden kaçmak için sebep arıyorum. Sen mi?

Ben: Fazla düşünüyorum.

Paige: Ouch. Gidip Emmy'yi bizimle sarhoş olmaya ikna etmek ister misin?

Ben: Um, kesinlikle.

Paige: Yola çıkıyorum.

Telefonumu cebime sokarak rahat bir nefes aldım. Paige'e güvenilebileceğimi biliyordum. Asla soru sormaz ya da vermeye hazır olduğumdan daha fazlasını istemez. Sadece ortaya çıkar, beni beklemeye hazırdır. Umarım aldırılmaz ama bu sefer biraz bekleyebilir. Henüz Cord'dan ya da beynimde yarattığı karmaşadan bahsetmeye hazır değilim. Clover'dan da bugün benimle paylaşmaya hazırım.

"Bir dağ adamıyla tanıştım," diye geveledim ve Paige kapıyı çalar çalmaz kapıyı açtı.

"Bir dağ adamıyla mı tanıştın?" diye soruyor, gözlerini kocaman kırpıştırarak. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Beynimin çalışma şekline alışkın.

"Evet. Şey, hayır." Başımı sallıyorum. "Yani, Clover ve ben bugün gelirken neredeyse bir boğayı eziyorduk, ama bir dağ adamı çalılarının arasından çıktı

inek çobanı gibi boğaya evine gitmesini söyledim ve o da gitti."

"Vay canına," diyor vahşi sarı buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırırken. "Senin günün benimkinden çok daha maceralı geçmiş. Seksi miydi?"

"O bir devdi." Bir elimi havaya kaldırdım. "Bu konunun dışında." "Sıcak asla konunun dışında değildir, Cassia."

"Doğru."

"Ne anlamı var ki?"

"Mesele şu ki... dağ adamlarını yazmaktan bahsediyordunuz. Bu sizin işaretin. Burada dağ adamları var. İçeri girebilirsin," dedim, kapıyı onun

için açık tutarak.

"Emmy'ye gidiyoruz," diye hatırlatıyor ve kolumdan tutup beni kulübeden dışarı çekiyor. "Bu hafta gerçekten çalışmayı planlıyor." Paige yüzünü bana çevirdi. "Bu çılgınlığa bir son vermek bizim elimizde."

"Bu hafta çalışmam gerek," diye mırıldanıyorum, şu anda yazmam gereken Cord olmayan kovboyu düşünerek.

"Ben de. Gündüz içmek daha eğlenceli." "Çok daha eğlenceli."

"Ayrıca, nasıl olsa içerken çalışacağız. Birilerinin beyin fırtınasına ihtiyacı olacak ve bu da kesinlikle sayılır. Ayrıca şu dağ adamı fikrini biraz daha araştırmam gerekebilir. Bundan bahsettiğimi hatırladığına inanmıyorum. Birkaç hafta önce çevrimiçi beyin fırtınası sohbetlerimizden birindeydi, değil mi? Şövalyelerden çok sıkıldım. Esneyip büyümek ve beni zorlayacak bir şeyler yazmak istiyorum."

"Dağ adamları konusunda çok kararlı görünüyordun. Bence bu harika bir fikir. Ve bu bölge bunun için mükemmel görünüyor."

"Doğru. Uygulamalı araştırma yapmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Kabinler arasındaki arnavut kaldırımli patikada yürürken kıkırdayarak kol kola giriyoruz. Bir ceket almalıydım. Hava düpedüz buz gibi. Son fırtınadan kalan kar ve buz parçaları hala yer yer zemini ve ağaçları kaplıyor. Yarın ya da ertesi gün tekrar fırtına bekleniyor.

"Tahoe'yu önerdiğine inanmıyorum," diyor Paige, bakışları benimkileri takip ederek kara bakarken.

"Güzel bir değişiklik oldu."

"Mmhmm," diyor, bir dakika bile inanmıyor.

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum. "Seni dağ adamlarına getirdim. Bu da bana soru sormaya iznin olmadığı anlamına geliyor."

Paige homurdanır. "Bu hiç de o anlama gelmiyor. Ama ihtiyacın olursa sana daha fazla zaman veririm."

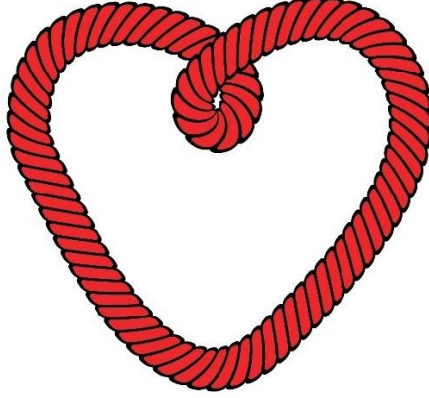
Cord'un son e-postasını düşünerek, "İhtiyacım var," diye inliyorum. *Sen, sabunlu, ıslak, kaygan...* "Kesinlikle ihtiyacım var." Ona ne yapmaya geldiğimi söylersem, deli olduğumu düşünecek. Ya da daha kötüsü, kapısını çalmamda ve onunla uygun bir şekilde tanışmamda ısrar edecek.

Yazdığım şeylerden herhangi birini yapmak bir yana, hiç öpüşmemiş yirmi altı yaşında bakire bir kedi kadın olduğumu bildiğinde beni çırılçıplak ve kaygan ıslak görmeye bu kadar hevesli olacağından şüpheliyim. Kim olduğumdan utanmıyorum, bu kadarı doğru. Ama ben de kör değilim. Cord Decker'a benzeyen erkekler

anneme benzeyen kadınları tercih ediyorlar. Benim gibi hiç öpülmemiş kivrımlı bakirelere gitmiyorlar.

İkinci Bölüm

Kordon

"Jace, çek şunları yoldan!" Ellerimi ağzıma götürerek, şu anda yarım düzine yavruyu ayıklama ve yükleme için yarışa sokmak yerine kalabalık ağılın ortasında amaçsızca daireler çizdiren çiftlik görevlisine bağıryorum. Atın sırtına binmiş bir şeytan ama çocukta zerre kadar akıl yok. Ona tam olarak ne yapması gerektiğini söylemediğim sürece, bir günlük kedi yavrusu gibi kayboluyor.

"Evet, efendim," diye bağıryorum.

Emirlere itaat ettiğinden emin olmak için bir süre izliyorum ve sonra Hamburger'i tarayarak ana meraya bakıyorum. Lanet boğa kaçmaya devam ediyor. Bu kadar huysuz olmasaydı, onu geri getirmekten uzun zaman önce vazgeçer ve özgürlüğüne kavuşmasına izin verirdim. Ama o bir pislik.

İhtiyar piçin bir turisti ezmesi ihtiyacım olan son şey. Bunu sırf kininden yapar. Ona göre bu dağ onun ve biz sadece üzerinde yaşıyoruz. Onu kasaba göndermekle tehdit edip duruyorum ama sanırım bunun boş bir tehdit olduğunu biliyor. Sığır etine dönüştürülemeyecek kadar değerli bir damızlık. Yine de cazip geliyor. Özellikle de zamanımın yarısını onun huysuz kıcını arayarak geçirdiğimden beri.

Neyse ki, küçük kardeşim Cam bugün yine onun peşinde koşuyor ve beni buradaki işlerle ilgilenmek için serbest bırakıyor. Tanrı biliyor ya, bu büyüklükteki bir çiftlikte, özellikle de kış buzağılama sezonu başlamışken, yeterince iş var. Son zamanlarda yeterince iş yapamadım.

Nedenini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

Belli bir kıvrımlı romantik yazar beni taşaklarımdan yakaladı ve gitmeme izin vermiyor.

Cassia Murphy gördüğüm en güzel küçük şey. İkinci kez Cleary'nin sehpanın üzerine bıraktığı kitabın arkasından bana bakan fotoğrafını gördüğümde kendimi kaptırmıştım. O kahverengi geyik gözleri ve o tatlı, arsız

Gülümseme benim gibi bir erkek için kriptonittir. Yıllardır yumuşak bir şey yemedim. Tatlı da, bu konuda. Bu gülümseme ikisini de vaat ediyordu.

O lanet kitabı hemen o anda okumaya başladım. Bütün geceyi her kelimesini okuyarak geçirdim, onun gibi tatlı küçük bir şeyin bir erkekte ne aradığını merak ediyordum. Her kelime beni sinirlendirdiğinde şaşkınlığımı hayal edin.

Ölçülemeyecek kadar yetenekli. Kelimeleriyle bir resim çizmesi çok güzel bir şey. Ama okudukça, onun başka bir adam hakkında yazmasını istemediğimi fark ettim. Benim hakkımda yazmasını istedim. Beni düşünmesini istedim.

Onu istiyorum, nokta.

İlk e-postayı atmamalıydım ama dikkatini çekeceğini biliyordum. O lanet bir tanrıça. Muhtemelen erkekler onunla vakit geçirmek için sıraya giriyordur. Kahramanlarının yeterince alfa olmadığından şikayetçi olduklarından şüpheliyim. Sıranın önüne geçtim, ona beni hatırlaması için bir sebep verdim. Tabii ki kovboylarını aşağılamak onu kızdırdı. Alıngandır ve aldığı kadarını verir.

O zamandan beri sosyal medyasını lanet bir sürüngen gibi takip ediyorum. Cleary bana başka bir kitap ödünç vermeyi reddediyor. Şüpheleniyor. Ona neden okuduğumu söylemiyorum. Aklımı kaybettiğimi düşünüyor. Kaybetmiş olabilirim. Cassia'ya her gün e-posta gönderiyorum, çünkü dayanamıyorum. Beni düşünmesini istiyorum. Yazmak için oturduğunda aklında benim adım olsun, e-postalarım aklından geçsin istiyorum.

Beni görmezden geldiği için Seattle'a uçup onun güzel kışına şaplak atmaya hazırım. Ama ben bile bunun çok ileri gitmek olduğunu biliyorum. Cam ve Cleary, beni takip etmekten hapse girersem beni öldürürler ve burayı işletmek zorundalar. Çiftlik nesillerdir ailemize ait ama ikisi de çiftlikle pek ilgilenmiyor. Cleary en çok kitapları ve suç istatistikleriyle mutlu. Cam denizaşırı ülkelerden döndüğünden beri tek istediği dağdaki kulübesi ve ellerinin altında sağlam bir tahta parçası.

Benim için sorun yok. Burada huzur buluyorum, kaosun içinde birazcık sessizlik. Burası benim evim, ama bu onların da evi olması gerektiği anlamına gelmiyor. Kardeşlerim için tek istediğim mutluluk. Hayat çok kısa.

sefil bir şekilde geçirmek. On beş yıl önce anne ve babamı bir trafik kazasında kaybetmek bana bunu öğretti. Cam zaten askerde olduğu için Cleary'ye bakmak bana düştü. Bir gecede yirmi altı yaşında bir çocuktan on yaşında küçük bir kız çocuğu yetiştirmeye başladım. Birkaç yıl sonra Cam yaralandığında neredeyse onu da kaybediyorduk. Hayatta neyin önemli neyin önemsiz olduğunu anlamamı sağladı. Kardeşlerim güvende ve mutlu olduğu sürece ben de mutluyum.

Telefonum çalıyor, bacağımda titreşiyor.

"Jace, onları hareket ettir," diye bağıyorum Jace'e ve sonra cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Lanet olası boğanı yine buldum," diye homurdanıyor Cam telefonda. "Sana da merhaba," diye mırıldanıyorum küçük kardeşime, sırtarak. Cam

hiç değişmez. Sabah, öğle ve akşam huysuz bir orospu çocuğudur. Dağda tek başına geçirdiği onca zaman insani becerilerini öldürdü. Zaten çok fazla yeteneği de yoktu. Ranger'larda keskin nişancıydı. Kendini korumak için insanlardan uzak durmak zorundaydı.

"Çit kırık değil. O kırıyor," diyor selamımı duymazdan gelerek. "Piç kurusu boynuzlarını kullanarak gevşek teli direklerin etrafından nasıl aşağı çekeceğini bulmuş. Bunu yaparken onu izledim. Çiti sağlamlaştırmak için tüm çit hattını sürmemiz gerekecek."

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum, başımı arkaya eğip gökyüzüne bakıyorum.

Hava durumu yarın bir fırtına daha olacağını söylüyor. Şu anda kilometrelerce çit sürecektir vaktimiz yok. Hepsini kontrol etmemiz günler sürer.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum," diyor Cam ve sonra homurdanıyor. "Gezegendeki tek boğayı ömür boyu yetecek kadar kukudan mahrum bırakmak için hapishane kaçkını yaparsın."

Haksız değil. Sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Hamburger'in karşısına çıkan her düveyi yetiştirmekte bir sorunu yok. Sadece çitlerin onun için geçerli olmadığını düşünüyor.

"Ona çip takmalısın," diyor Cam. "Bu bana çok zaman kazandırır."

"Yapacak işim var mı diyorsun?" İkimiz de olmadığını biliyoruz.

Hamburger'in peşinden koşmak, özel mobilyalarını yapmak ve buradaki haftalık aile yemeklerine katılmak dışında Cam kulübesinden çıkmıyor. Eve döndüğünden beri eskisi gibi değil. Bir gün yaşayanlar diyarına yeniden katılacağını umuyorum ama yıllardır bir şeyin onu deliğinden çıkarmasını bekliyorum ve bu henüz gerçekleşmedi.

Öyle olmasını çok isterdim. Onu çok özleyorum. Cleary de öyle. Yine de zamanımız var. Orada olanları ve eve döndüğünde yaşanan saçmalıkları atlatması için ne kadar beklememiz gerekiyorsa o kadar bekleyeceğiz. Zaman tüm yaraları iyileştirir. Sadece bazıları diğerlerinden biraz daha uzun sürer.

"Boğanızı kovalamaktan yorulduğumu söylüyorum," diye hırlıyor. "Dün onu ana yolda iki turiste bakarken buldum. Bugün ise kasabanın yarısındaydı."

Kahretsin.

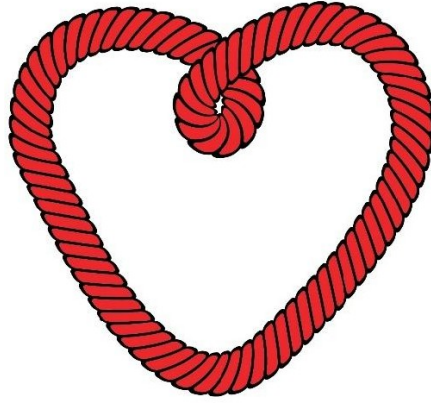
"Ona çip taktıracağım," diye iç geçiriyorum, bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek. Koca piç başıma bela olabilir ama ezilmesini istemiyorum. Aslında ondan hoşlanıyorum, bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil. Ve bana bir ton para kazandırıyor. Doğurgan bir çocuk ve genç boğalarla aynı alanı paylaşmaktan çekinmiyor. Ayrıca genetiği de çok güzel.

"Çitlere binmeye başlayacağım," diye homurdanıyor Cam.

"Bana borçlusun." "Her zamanki gibi mi?"

"Evet. Çarşamba sabahı elmalı turta."

Bağlantıyı kestiğinde başımı sallayarak kıkırdıyorum. Huysuz bir orospu çocuğu olabilir ama en azından anlaşılması kolay biri. Ona turta ve iyi bir odun parçası ver, memnun olsun. Şimdi, kıvrımlı bir aşk yazarını Seattle'dan çıkarıp çiftliğime getirmek için ne gerektiğini bir bulabilsem....

"Cassia," diye inliyorum, sikimin ucundan kalın sperm ipleri fişkırıyor. Su onları yıkamadan önce düşün zeminine düşüyorlar.

kanalizasyona. Dişlerimi sıkıyorum, kendimi zorluyorum. Kalbim çarpıyor, zihnim arsız küçük yazarın hayalleriyle dolu. Önümde diz çökmüş, başı geriye eğik, göğüsleri dışarıda, dişleri dolgun alt dudagina gömülmüş....

Onun fantezilerine mastürbasyon yaptığım için cehenneme gönderilirim, adımlarımda bir jig ve yüzümde bir gülümseme ile gideceğim. Yıllardır sikimi kaldıran tek şey o. Koro çocuğu olduğumu söylemiyorum, çünkü değilim. Ama ailem öldüğünden beri bir kadınla birlikte olmadım. Annemin beni seveceğini düşünmemiştim.

küçük kız kardeşimin etrafına bir dizi kadın getirmemi takdir ediyor. Bu saçmalığın normal olduğunu düşünerek büyümesini de istemiyordum. Annemle babam birbirlerine deli gibi aşıklandı. Onun sağlıklı bir ilişki modeli olmasını istiyordum, ranzada geçenleri değil.

Altı hafta öncesine kadar aşk ve evlilik hakkında düşünmek için fazla zaman harcamamıştım. Burayı işletmek, Cam için endişelenmek ve Cleary'yi büyütme arasında bir kadına ayıracak vaktim yoktu. Şimdi ise belirli bir kadını aklımdan çıkaramıyorum. Bu da hiç mantıklı değil. Cassia Murphy ile aynı odada bile bulunmadım ama şimdiden onun benim için doğru kadın olduğuna yarı yarıya ikna olmuş durumdayım. O Seattle'da yaşadığı ve benim hayatım Tahoe Gölü'ndeki bir çiftlikte geçtiği için sorunlu. Son duyduğumda, adam kaçırma 50 eyalette de hâlâ yasadıydı.

Sor bakalım, bu durum beni onun kapısına gidip onu omzuma atmayı ve mağara adamı gibi çiftleştirmeyi düşünmekten alıkoydu mu? Spoiler uyarısı: Durdurmadı.

İnliyorum ve sert nefes alarak sikimi bırakıyorum. Düşün spreynin altında uzun bir süre durup kafamı toplamaya çalışıyorum. Ama nafile. Düşüncelerim ping pong topu gibi zıplıyor, her biri Cassia'yla ilgili yeni bir teğet geçiyor. Sonunda pes ediyorum ve duşu kapatıp dışarı çıkmadan önce keseleniyorum.

Kurulanmanın ortasında cep telefonum çaldı. "Küçük kardeşim," diyorum, hoparlöre veriyorum.

"Yani... Bu gece kefalet parasına ihtiyacım olabilir," diyor Cleary selamlama amacıyla. "Ne için?" Homurdanıyorum, kaşlarım çatılıyor. O lanet olası için çalışıyor

Şerif. Brock onu tutuklamasa iyi olur, yoksa 16 bedenimi kışından çıkarır. Cam'in de.

"Tuhaf davrandığın ve orta yaş krizi falan geçirdiğin için okuduğun yazarı hatırlıyor musun? O ve diğer bazı

En sevdiğim yazarlar şehirde, ben de bu gece onların kaçamağını basıp merhaba diyeceğim," diyor Cleary, doksana doksan konuşarak.

"Kırk bir yaşındayım," diye mırıldanıyorum ve sonra söylediklerinin geri kalanı kafama dank ediyor. Havlumu sepete doğru fırlatıyorum ve tezgahtan telefonumu kapıyorum. "Cassia Murphy burada mı? Tahoe Gölü'nde mi?"

"Kırk bir yaş orta yaş krizi için yeterli bir yaş," diyor kız kardeşim, sesinde bir gülümsemeyle.

"Ben yaşlı değilim," diye homurdanıyorum, ama dürüst olalım. Bütün gün sığırları ayıklayıp yükledikten sonra, kırk bir yılın her birini hissediyorum. "Soruma cevap ver."

"Cam gibi konuşmaya başladın," diye yakınıyor. "Belki de ikinizin de daha fazla dışarı çıkması gerekiyordur. İkiniz de huysuzlaşıyorsunuz."

"Cleary."

"Ne?" diye bağılıyor.

"Burada hangi yazar var, küçük kardeşim?"

"Oh, bir sürü. Zoey Hart, Mina Chance, Clover Thompson, Paige Turner, Cassia Murphy ve Emerald Lee," diyerek onları sıralıyor. "Bir hafta boyunca Big Bear'da kalacaklar. Heyecan verici değil mi?"

Cassia burada. Neden bir şey söylemedi? E-postalarım yüzünden burada olduğunu ummak istiyorum ama sanırım bana şehirde olduğuna dair ipucu vermemesi benim için iyi bir haber değil. Bilmemi istemedi.

Onun için çok kötü. Öyle ya da böyle, benimle buluşacak. Bunu görmeye niyetliyim.

"Büyük Ayı," diye mırıldanıyorum, şimdiden bunu gerçekleştirmek için planlar yapıyorum. "Ana yolun yakınındaki yer mi?"

"Evet," diyor Cleary. "Bu akşam kitaplarımı imzalayıp imzalamayacaklarına bakacağım."

"Ne kadar kalacaklar?"

"Bir hafta, sanırım. Neden?" Kız kardeşim şüphelenmeye başladı.

"Hapse girmen konusunda daha ne kadar endişelenmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum," diye yalan söyleyerek çırılçıplak yatak odama giriyorum.

"Sadece bu gece," diyor, pasta kadar tatlı. "Yarın tekrar sıkıcı olmaya geri döneceğime söz veriyorum. Ama onlardan imza alma fırsatını kaçırmayacağım. Sevdiğim hiç kimse buraya gelmez."

"Terbiyeli ol," diye uyarıyorum onu. "Cam seni hapiste ziyaret etmek için dağdan inmek zorunda kalırsa buna çok kızar."

Cleary kıkırdıyor. "Belki de tutuklanmalıyım. En azından onu dağdan indirmiş olurum."

"Terbiyeli ol," diye homurdanarak bir çift boxer'ı çekiştiriyorum.

"İyi, ama zaten bunu yapmayı planladığım için" diyor. "Seni seviyorum, ağabey."

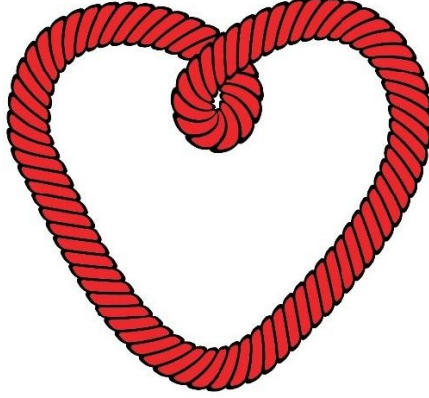
"Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim." Telefon kapanıyor.

Hah. Görünüşe göre kıvrımlı küçük yazarımı kaçırmak zorunda kalmayacağım. O zaten burada. Bana söylememiş olması pek hoşuma gitmedi ama sabah ilk iş bu işin aslını öğrenmeye niyetliyim. Hâlâ bütün gününü annesinin bodrumuna kapanıp video oyunları oynayarak ve kedi yavruları için örgü örerek geçiren deli bir adam olduğumdan endişeleniyorsa, bu endişesi uzun sürmeyecek.

Umarım benim için hazırdır, çünkü gerçek bir kovboy tarafından sertçe sevilmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak öğrenene kadar gitmesine izin vermeyeceğim.

Üçüncü Bölüm

Cassia

Tatil köyünün restoranına adımımı atarken kendi kendime "Vay canına, burası çok süslü," diye mırıldanıyorum. Batan güneş, odanın ön tarafındaki büyük pencerelerden içeri süzülen parlak ışık huzmeleri gönderiyor. Devasa bir canlı kenar ahşap bar odanın arkasını sarıyor, pahalı alkol şişeleri arkasındaki ahşap raflarda özenle sergileniyor. Yukarıdan sarkan vintage tarzı aydınlatma ve kütük duvarlarla birleştiğinde, tüm restoran huzur ve rahatlama yayıyor... tıpkı tesisin geri kalanı gibi. Burayı çok daha önce önermeliydim.

"Buraya dön!" Paige söylüyor. Çılgın sarı buklelerini özlememe imkân olmamasına rağmen elini havaya kaldırıp el sallıyor. O ve kızlar arka köşedeki bir kabine sıkışmış durumdalar. Burada tamamı kadınlardan oluşan tek grup onlar.

Kıkırdadım ve onlara doğru yöneldim. Diğerlerinin de verimli bir gün, ama hepsi gülümsüyor. Muhtemelen onlara kirli seks rüyaları veren huysuz bir kovboyları olmadığı içindir.

"Üzgünüm geciktim. Kayboldum." Burnumu kıvırdım. "Buranın iki spor salonu olduğunu biliyor muydun? Tatildeyiz. Bırak iki spor salonunu, kimin bir spor salonuna ihtiyacı var ki?"

"Sana bir shot söyledim," diyor Emmy, yanındaki banktaki boş koltuğa geçtiğimde bana gülümseyerek.

"Bir shot mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve önümdeki küçük şeffaf sıvı bardağına şüpheyle bakıyorum. En son shot içtiğimde üç kadeh bile içememiştim.

yere düşmeden önce. Pek zarif değilimdir. "Neyin?"

"Sıvı cesaret," diye mırıldanıyor Emmy, Mina'yı güldürerek. "Seksten bahsediyoruz."

Emmy bacak bacak üstüne atmış, bir kalçası diğerinden daha yukarıda, garip bir açıyla oturuyor. Bakışlarımı kaçırıyor ama yanakları pembe ve acaba onu yavaşlatmalı mıyız diye düşünüyorum. Eğer içkileri geri devirmeye devam ederse, kim bilir onun hakkında başka neler öğreneceğiz?

Dün, ben ve Clover gibi bakire olduğunu itiraf etti. Paige ve ben onu, Clover'la garip bir karşılaşma yaşadktan hemen sonra yakaladık. Kulübesindeki bir şeyi tamir etmeye gelen bakım elemanı. Görünüşe göre, seksi bir sahnenin mekaniğini çözmesine yardım etmesi için onunla konuşmuş.

Gerçi kabul etmesi için çok ikna etmek gerekmedi. Emmy çok güzel. Her erkek ona sahip olduğu için şanslı olurdu. Benim gibi, Emmy de erkeklerden uzak durma eğiliminde.

Ama eminim ki bakım görevlisine karşı bir şeyler hissediyordur.

Shot bardağını bana doğru kaydırıyor ve dikkatini Paige'e çeviriyor.

"Henüz değiliz." Mina kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak Herkes gülüyor. "Tek söylediğim, dördünüzün" -beni, Emmy'yi, Clover'ı ve Zoey'i işaret ediyor- "hâlâ V-Kartlarınız varken nasıl ateşli seks yazdığınızı öğrenmek istediğimdi."

"Ben de bunu merak etmişim," diyor Paige. "Yani, Ortaçağ İngiltere'sine hiç gitmedim, ama İngiltere'ye gittim ve müzelerde Ortaçağ eserleri gördüm, yani bu biraz yakın."

Bu konuşmayı çabucak bitirmek için bir elimi havaya kaldırıyorum. Her gece sinir bozucu derecede ateşli bir kovboy tarafından rahatsız edilirken seks hakkında konuşmak istemiyorum. Cidden. Neden bu kadar seksi olmak zorunda?

Huysuz mu? Pislik. "Bir gülüm ve Javier'im var. Ve porno."

"Gül değil," diye inleyen Paige, Emmy'nin histerik bir şekilde gülmesine neden oluyor. "Gül mü?" Clover söz konusu üçümüzün arasına bakıyor.

"Gül için neredeyse bir müdahale düzenlemek zorunda kalıyorduk," diyor Emmy. "Cidden, günlerdir kayıptı. Polisi aramaya hazırdım."

Paige öyle diyor. Sonra da gülüyor. "Sonunda onu tekrar çevrimiçi hale getirdiğimizde ve bize nerede olduğunu söylediğinde, diyelim ki o öğleden sonra kendim için bir gül sipariş ettim."

"Araştırma amaçlıydı," diye burnumu çekiyorum. Gerçek bu. Daha fazla dayanamadan önce kaç orgazm yaşayabileceğinizi araştırıyordum. Görünüşe göre... bu şeyle çok fazla değil. Sihir gibi bir şey.

"Javier kim?" Zoey soruyor.

"O benim pille çalışan erkek arkadaşım." Yüzüm kızarıyor, kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafıma hızlı bir bakış atıyorum. "Bir pile ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. isim."

"Çılgılık mı atıyorsun?" Clover sorar ve herkesi güldürür.

"Benimkinin adını Paul koydum," diyor Paige.

"Benimki sadece *Oh Tanrım, Oh Tanrım*," diyor Mina.

Hepimiz gülmekten kırılıyoruz. Tanrım, yıllık inzivalarımızı seviyorum. Ruha iyi geliyorlar.

Kabarcıklı bir garson siparişlerimizi almak için masaya yaklaşıyor. Hızlıca menüye bakıyorum ve bir biftek, kuşkonmaz ve bir sürahi Sangria sipariş ediyorum.

Zoey ikinci bir sürahi sipariş ediyor. Gece bitmeden kafayı bulacağız.

Garson kız siparişimizi vermek için mutfağa yöneldiğinde Emmy bardağı işaret ederek "Atışını yap," diyor.

İnliyorum ve sonra isteksizce elime alıyorum. Ben hızla geri fırlatana kadar herkes dikkatle izliyor. Alkol boğazımı yakıp geçiyor.

"İğrenç, votkadan nefret ediyorum," diyorum titreyerek. Paige'in su bardağını çalışıyorum ve votkanın tadını ağzımdan atmak için büyük bir yudum alıyorum.

"Bir teklifim var," diyor Mina, gözlerinde belayı işaret eden hınzır bir parıltıyla. Oturduğu yerden zıplıyor ve ellerini neşeyle birbirine sürtüyor. Herkesin dikkati ona odaklanmış durumda. Gözlerini kısıyor, iki elini sıkıca kalçalarına koyuyor ve tek düşünebildiğim şu anda ne kadar güzel, küçük bir baş belasına benzediği. Bundan hoşlanmıyorum. İçki içerken beni hep çılgınca şeyler yapmaya ikna ediyor!

"Dördünüze de bu hafta V-Card'lerinizi kaybetmeniz için meydan okuyorum."

Aklıma Cord'un bir görüntüsü geliyor, güneşten kararmış teninden aşağıya doğru akan terler, sıcaktan yanan sert ifadesi, mutluluk içinde kıvranırken alt dudağına gömülmüş dişleri.

Paige'in suyunda boğuluyorum, yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Aman Tanrım, evet, bu harika, Mina! Bu inziva için mükemmel bir şey. Hepiniz V-kartlarınızı kaybedersiniz ve sonra bize rapor verirsiniz. Eminim barda olacağız," diyor Paige bir kahkaha daha atarak.

Emmy öksürüğünü bastırır ve avucuyla göğsüne birkaç kez vurur. Sandalyesinde kıvranıyor, bacak bacak üstüne atıp açıyor. Zavallı şey sarsılmış görünüyor. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen keşke söylemeseydim diyordur.

Bakire olmakla ilgili hiçbir şey. Canlı ve neşeli ama aynı zamanda temkinli ve son derece özel de olabiliyor.

"Ha?" diyor, biraz daha dik oturarak. Saçları gözlerinin önüne düşüyor, ama üflediğinde ahududu üflemiş gibi bir ses çıkıyor.

"Evet!" Mina ellerini sevinçle birbirine vuruyor. "İşte dostlarım, kirazlarınızdan kurtulduğunuzda hissedeceğiniz rahatlama sesi budur."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum başımı sallayarak. Onu rastgele bir adama cesaretle vermemin imkanı yok. Vazgeçersem, bu söz konusu adamın bir anlamı olduğu için olacak. Belki saf ya da aptalım ama annemin her hafta girip çıktığı türden geçici bir aşk istemiyorum. Yazdığım türden sonsuz bir aşk istiyorum. Var olduğunu *biliyorum*. Bir gün, onu kovalayacak kadar cesur olacağım.

"Katılıyorum," diyor Clover, elinde tuttuğu shot bardağını geri devirerek. "İsteyeceğim son şey bekâretimi kaybettiğim günü hatırlayacak tek gecelik bir ilişki."

"Evet, bu bana da pek iyi bir fikirmiş gibi gelmiyor," diyor Zoey. içinde.

"Ciddiyim," diyor Mina. "Bu inziva, herkes için mükemmel bir fırsat. Sen, ama özellikle sen," diyor parmağıyla Emmy'yi göstererek. Zavallı Emmy ayaklarının altındaki toprağın açılıp onu yutmasını ister gibi görünüyor ama Mina'nın bir görevi var. "Bana kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi bakmayı kes. Veranda lambanı tamir eden adam."

"Kabin kapısı," diye inliyor Emmy.

"Kapı, ışık, lavabo, kimin umurunda?" Mina gülüyor. "Aynı fark."

"Eminim senin tesisatını da tamir edebilir," diyor Paige homurdanarak. Paige'in şarap bardağını kapıp ondan uzaklaştırıyorum.

"Demek istediğim, adam seksi ve sen ondan hoşlanıyorsun. O burada ve sen de buradasın.

Onu bir daha asla göremeyeceksin, o yüzden hesabını yap."

"Kim o?" Paige dikkatimi çekmek için beni dürtüyor, kıvrımlı bir esmer kafasını restorana sokuyor ve sonra bize doğru yürüyor. Güzeldi ve onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sanırım gözleri. Başlangıçta Cord'un ki gibi gri olduklarını düşünüyorum ama belli ki o yüksek elli kovboy beynime takılmış çünkü bu kadının gözleri soluk yeşil.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Zoey yumuşak bir sesle, "Şerif için çalışıyor," dedi. "Sanırım adı Cleary."

Cleary masamızın önünde durdu.

"Merhaba," diyor bize ıslıl ıslıl gülümseyerek. "Böldüğüm için çok özür dilerim ama bu hafta burada kalacağınızı duydum ve sizinle tanışmak için kapıya dayanamadım. Kitaplarınızı çok seviyorum!"

Herkes aynı anda "Aww," diyor.

"Ben Cleary ve birkaç kitap getirdim." Omzundan sarkan ağır çantasını işaret ediyor. "Vay canına, sizi bu şekilde pusuya düşürmüş gibi hissediyorum ama daha önce hiç gerçek yazarlarımız olmamıştı. En azından benim önemseydiğim kitapları yazanlar."

"Saçmalamayın," diyor Paige. "Okurlarla tanışmayı seviyoruz. Neden siz de bize katılmıyorsunuz?"

Ona yer açmak için hepimiz kenara çekildik. Tatlı bir kıza benziyor.

Cleary'nin gözleri genişler ve gülümser. "Ciddi misin?" Yanımızdaki kabine oturdu.

"İmzalamaktan mutluluk duyarız. Göstermelik sözcü olduğum için özür dilerim," diyor Paige. "Çoğu yazar içe dönüktür ve aslında insanların yanında oldukça utangaçtır. I

İki küçük erkek kardeşim var, bu yüzden utangaç olmayı göze alamam." İri mavi gözlerini deviriyor.

Genç kadın çantasından kitaplar çıkarmaya başladı ve eminim ki tüm kitaplarımızın kopyaları ondaydı.

"Bu en sevdiklerimden biri!" Zoey'nin kitaplarından birinin kopyasını elime alarak söylüyorum. "Bunu çok sevdim."

"Ben de!" Cleary gözlerinden heyecan fışkırıyor.

"Demek buralısınız," diyor Paige. "Kamp yapabileceğim bir yer bulmama yardım edebilir misiniz? Yakında çıkacak bir kitap için araştırma yapıyorum ve küçük bir çadır kurabileceğim küçük bir arazi parçasına ihtiyacım var. Karakterlerimin yaşayacağı şeyleri gerçekten deneyimlemeyi seviyorum."

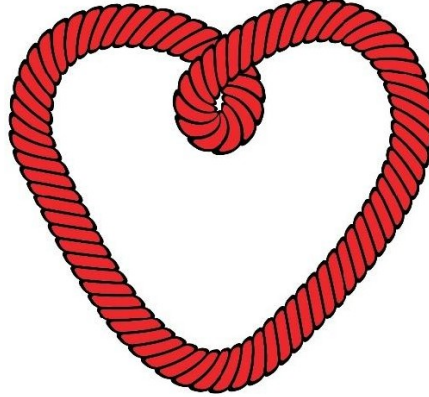
Mina içkisini yutarken boğuluyor ve diğer kızlar da kahkahalarını yutmaya çalışıyor.

Cleary genişçe gülümser. "Sanırım tam yerini biliyorum. Ağabeylerimin buralarda bir sürü mülkü var." Gözlerini deviriyor sanki Paige ile kardeşler hakkında dertleşiyor.

Ben biliyorum. Ağabeyim Rhys, Washington'da dedektif. I Onu ölümüne seviyorum ama beni deli ediyor! Çok aşırı korumacı. Sadece e-posta yoluyla konuştuğum bir kovboyu gözetleyeceğimi bilse aklını kaçırdı. Düşündüm de, eğer bir kovboyu bir kovboy vardı, nokta.

Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de Mina haklı. Yazdığım şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kovboylar ya da seks hakkında değil, gerçekten değil. V-Card'ımı kimseye vermem ama buraya kovboylar hakkında bir şeyler öğrenmeye geldim. Büyük kız külotumu giyip boğayı boynuzundan yakalama vakti geldi.

Yarın, "gerçek bir kovboy" ne yapar göreceğim.

"Ne yapıyorsun?" Paige'e bir ağaç dalının altına eğilerek soruyorum.

"Kamp yapıyorum. Sen mi?"

"Kamp mı yapıyorsun? Şimdiden mi?" Yürümeyi bırakıp göz kırpıyorum, şaşıyorum. Kafasına bir şey koyduğunda gerçekten hızlı hareket ediyor. Gerçekten etkileyici. Saat daha sabahın dokuzu bile olmadı. Hâlâ yatakta olacağını ve herkes gibi akşamdan kalma olacağını düşünmüştüm.

"Evet. Cleary bana bir yer buldu, ben de bu sabah ilk iş yola çıktım. Ne yapıyorsun?"

"Yürüyüş."

"Telefonu beklet," diyor Paige, yaşadığı şok hattan aşağıya doğru yayılıyor. "Yürüyüş mü yapıyorsun? Bu 911'i aramam gereken şeylerden biri mi çünkü

Biri seni kaçırdı ve gerçekten yardım mı istiyorsun?"

"Ne?" Bir mavi kuşu ürkütüp uçurarak gülüyorum. Güvenli bir yer aramak için kanat çırparken öfkeyle ciyaklıyor. Daha sıcak bir yer aramak için çoktan uçup gitmemiş olmasına biraz şaşırdım. Bugün ilerleyen saatlerde kar yağması bekleniyor. "Hayır. Sadece bu açık hava olayını bir kez daha denemeye karar verdim."

"Uh-huh. Döndüğümde bunu konuşacağız."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, telefonda beni göremese de yanaklarım kızarıyor. Vicdan azabı çekmek çok yorucu. Her şey yüzüme yansıyor. "Kampta iyi eğlenceler. Sakın ölme."

"Yürüyüşte iyi eğlenceler," diye şarkı söylüyor. "Detayları istiyorum!"

Beni daha fazla kızdıramadan telefonu yüzüne kapattım. Saat çok erken ve akşamdan kalmayım. Ayrıca, Cord'u gerçekten gözetlemeye gittiğimi itiraf etmek istemiyorum. Yürüyüş yapmak, *saplantılı olduğumu düşündüğüm bir kovboyu gözetlemek için ormandan geçmemden* daha az çılgınca geliyor. Bu sabah neredeyse iki kez tırtım, çünkü hava soğuk ve yatağım güzel ve sıcak. Ve ayrıca hapishane her düşündüğümde daha az çekici geliyor.

Ayrıca, çok gizli değilimdir. Uber'in beni çiftlikten yaklaşık bir mil uzakta bırakmasını istedim. Bu şekilde daha az dikkat çekeceğimi düşündüm. Şoför, beni ıssız bir yerde bırakmasını istediğim için deli olduğumu düşündü ama ona bir miktar para verdim ve gizlilik yemini ettirdim.

Şimdi Cord'un arazisine bitişik ormanda yürüyüş yapıyorum.

Geldiğimi duymamışlarsa, bu bir mucize olur. Filmlerde gizlice girmek kolaymış gibi gösteriliyor. Ama öyle değil. Etraftaki her dala, köke ve çubuğa takıldım ve botum iki kez çamura saplandı. Aklıma hemen çocukluğumdaki bataklık korkuları geldi.

İşte bu yüzden açık hava ve ben anlaşıyoruz. Eğer biri korkunç bir bataklık kazasında ölecek olsaydı, bu ben olurum. Bataklık, zehirli sarmaşık, tüylü tırtıllar, ipler ve uçan hamamböcekleri gibi şeylerin var olmaması gereken içeride kalmak çok daha güvenli.

Bir ağaca yaslanıyorum ve Emmy'ye kısa bir mesaj atarak Decker çiftliğinin yakınlarında keşif yaptığımı bildiriyorum. Bu şekilde, eğer burada ölürsem, en azından tatil köyünden biri bir arama ekibi göndereceğini bilir. Paige muhtemelen bir ya da iki gün daha dönmeyecek, o zamana kadar yardım göndermeyi bilmeyecek.

Özellikle de cep telefonu sinyalinin kaybederse. Bir çukura düşüp kurtarılmayı beklerken donarak öldüğüm için ormanda ölmeyi gerçekten çok isterdim.

Emmy'ye mesaj attıktan sonra telefonumu cebime geri koyuyorum ve tekrar yola koyuluyorum, herhangi bir tuzaktan kaçınmak için ayaklarımı dikkatlice yerleştiriyorum. Beş dakika içinde iki kez ayağım takılıyor, ceketimin cebi yırtılıyor ve pantolonumun paçası ıslanıyor. Otuz saniye sonra botum bir köke takılıyor. Kendimi dik tutmaya çalışırken kollarım çılgınca sallanıyor ama faydası yok. Kök kırılıyor ve beni tamamen dengemden uzaklaştırmak için tam zamanında botumdaki tutuşunu serbest bırakıyor.

Devrilmiş bir kütüğün üzerine yüzüstü düşüyorum ve nemli yaprak yığınının içine iniyorum.

"Ormanda ölmene izin yok Cassia Murphy," diye mırıldanıyorum ve sırt üstü dönüp gökyüzüne bakıyorum. Tam tepedeki çam iğnelerinden oluşan yoğun bir yumak gökyüzünü kapatarak bu ormanlık alanı karartıyor. Dalların arasından hışırdayan rüzgâr ve ağaçların sık olduğu derinliklerden gelen su şırıltısı dışında ürkütücü derecede sessiz ve bir şekilde... Huzurlu mu?

Ağırlığımı sağ ayağıma verdiğimde bileğim zonklayınca isteksizce kendimi yukarı çekiyorum. Sanırım düşerken burktum. Kendimi ciddi şekilde yaralamadan ormanda yolun geri kalanını tamamlamamın imkânı yok. Ama pes etmeye de hazır değilim. Buraya kadar geldim. Bu çılgın planı sonuna kadar götürebilirim. Sür ya da öl, değil mi?

"Doğru," diyorum, bu sözün kesinlikle bu anlama gelmediğinden oldukça emin olmama rağmen. Burada gerçekten ölmeden önce ağaçların arasından çıkmam gerektiğine karar vererek çitlere doğru topallayarak ilerliyorum. Mera ufuk boyunca uzanıyor, kuzeyde ve güneyde ot ve sığır sürüsünden başka bir şey görünmüyor. Bir çiftlik evi, ahırlar ve müstemilatlar kümesi doğuya doğru ufukta. Çitin yanından topallayarak geçiyorum, üzerine tırmanarak izinsiz girecek kadar cesur değilim. Ta ki kabloların bir kısmının metal bir direğin etrafına çekildiğini görene kadar.

Tek yapmam gereken üzerine basmaksa.... bu teknik olarak tırmanmak sayılmaz.

"Kesinlikle hapse gireceğim," diye fısıldıyorum, kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bir göz atıyorum. Etrafta biri varsa bile benden daha iyi uyum sağlamış olmalı çünkü tek gördüğüm ağaçlar ve inekler. Çiftlik evi ve çiftlik binaları yarım mil kadar ileride, yine de ineklerden ve ahırların etrafındaki hareketlilikten fazlasını seçemeyeceğim kadar uzakta. Çiftliğe yaklaşmam gerekiyor.

Neler olduğunu görmek için.

Nefesimi tutuyorum ve çitin üzerinden sürünerek geçiyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Suç işlemek heyecan vericidir. Ve biraz da korkutucu. Kendimi kitaplarımdan birinde, birinin beni sığır çalmaya çalışmakla suçlamasını bekliyormuşum gibi hissediyorum. Cord Decker ateşli, dev bir pislik. Eğer hapse girersem, onu suçlayacağım. Bana e-posta göndermeseydi, şu an burada olmazdım.

"Moo."

"Eek!" Arkamı dönüyorum, çitteki başka bir yarığın yanında duran dev boğayı gördüğümde kalbim sıkışıyor. Hayal görüyor olabilirim ama bunun Cumartesi günkü boğa olduğundan eminim... Hani şu tatil köyüne giderken yolda beni ve Clover'ı öldürmeye çalışan boğa. Etrafına bakıyorum,

Onu yoldan çıkaran dev dağ adamını görmeyi umuyordum ama dışarıda kimse yoktu. Sadece ben ve boğa varız.

"Güzel boğa," diye fısıldıyorum, çılgınca onun adını hatırlamaya çalışarak. Herhalde Cord bana e-postalarından birinde adını söylemiştir. Söylediyse bile hatırlamıyorum. Özellikle boğanın bir pislik olduğunu söylediğini hatırlıyorum. "Um, sen güzel boynuzları var. Çok sivri."

Kıkırdıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Lanet olsun.

Meranın derinliklerine geri döndüm. Bu kesinlikle yanlış bir şey çünkü boğayı daha da kızdırıyor gibi görünüyor. Hızını arttırıyor, hareket ediyor. Onun boyutlarında bir hayvanın hareket edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde yıkılmış çite doğru ilerliyor.

Geriye doğru topallıyorum, bir gözümü ondan ayırmamaya ve aynı zamanda güvenli bir yer aramaya çalışıyorum. Tek sorun şu ki, o, buralarda güvenliği sağlayan tek şey olan çitin diğer tarafında. Ve o da kırık. Kötü fikirlere gelince, bu şimdiye kadar sahip olduğum en kötü fikir olma yolunda hızla ilerliyor.

"İyi boğa," diye fısıldadım. "İyi, iyi boğa."

Bana bağılıyor.

Mantıklı olmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve hayatımı kurtarmak için koşuyorum. Dönüp uzaktaki çiftliğe doğru kaçarken ayak bileğim zonkluyor ve yardım çığlıkları atıyorum. Eğer beni duyarlarsa, muhtemelen *Aslan Kral*'da Nala'dan kaçarken ağaç köküne sıkıştığı sahnedeki Pumba gibi ses çıkardığımı düşünecekler, korkudan gözleri kocaman açılmış, "Beni yiyecek" diye bağılıyor.

Sadece o bir *erkek*. O da çok kızgın bir boğa. Şu anda açlıktan ölmek üzere olan bir aslandan daha korkunç görünüyor. Muhtemelen şu anda onlardan birinden kaçmadığım için.

Hepsi Cord Decker'ın suçu.

Çam ağaçlarından oluşan bir koruluk görüyorum ve ilerideki çiftlikten birilerinin kargaşayı duyup kaynağı araması umuduyla kollarımı havada sallayarak onlara doğru zag yapıyorum. Lütfen, kaynağı arasınlar. Bundan sonra kendimi hapse atacağım.

Ağaçlara ulaşmamın imkanı yok. En son koştuğumda baskı altındaydım. Lisedeydim ve not ortalamam buna bağlıydı. Güvenlikten hala metrelerce uzaktayım ve şimdiden nefes nefese kaldım. Her adımda bileğime saplanan keskin ağırlardan bahsetmiyorum bile. Çığlık atıyor, hıçkırıyor ve boğa çitlerdeki boşluğu yararlanarak bana doğru koşuyor, her adımda biraz daha ilerliyordu.

Bileğim altımdan kırıldı. Düşen bir yıldız gibi yere çakılıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe iniyorum. Aniden durmak içimdeki rüzgârı söndürüyor. Saf dehşet sistemimi ateşliyor, kalkıp koşmamı istiyor.

Bir şekilde kendimi ayağa kaldırmayı başardım. Ama ben çoktan Artık boğadan kaçmamın bir yolu olmadığını biliyorum. O boynuzlarla beni şişleyecek. Tam o anda karar veriyorum, eğer öleceksem, bunu hayatım için koştuktansa ayaklarımın üzerinde yapmayı tercih ederim. Her iki şekilde de canım yanacak ama en azından son anlarımı nefret ettiğim bir şeyi yaparak geçirmeyeceğim - koşarak.

Dönüp kaderimle buluşmaya hazırlanıyorum.

"Hamburger, dur!" diye kükrüyor yarı çıplak bir adam, ağaçların arasından çıkarak. En azından ben yarı çıplak olduğumu düşünüyorum. Bunu söylemek zor çünkü o kadar hızlı hareket ediyor ki, koyu altın rengi teni ve dalgalanan kaslarıyla bir bulanıklık gibi. Uzun bacakları mesafeyi neredeyse boğanınki kadar hızlı kat ederken, çizmeleri yere toz kaldıracak kadar sert vuruyor.

Korku ve öfkeyle dolu iki gri göz, uzakta benimkilerle karşılaşüyor. Bir tanıma şoku içimden geçerek beni iliklerime kadar sarsıyor. Bu beni kurtarmaya gelen herhangi bir yarı çıplak adam değil. Bu Cord.

Ben daha bu gerçeği idrak edemedim, tuğladan bir duvar gibi bana çarpıyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Bana o kadar sert vurdu ki merada uçmayı bekledim... ama uçmadım. İki güçlü kol beni sarıyor, geniş, terli göğsüne doğru çekiyor. Deri, saman ve *onun* kokusunu alıyorum. Parlak güneş ışığı ve zengin toprak, deri ve konyak.

Birbirimize dolanarak yere düştük. *O* yere çarptı. Ben tam üstüne düştüm. Yaşasın benim için. Ayrıca...vay canına.

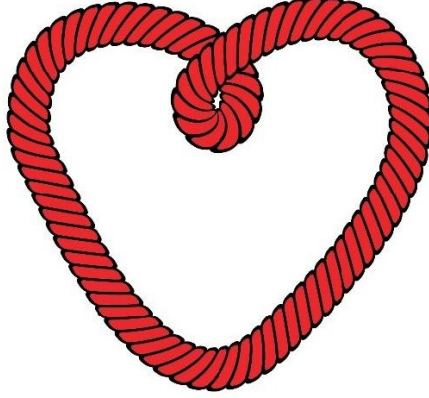
Her yeri sert, vücudu kalın bir kas yığını.

"Tanrım," diye homurdanıyor ve ben altında çimlere ve toprağa yayılana kadar bizi yuvarlıyor. Ancak o zaman boğanın beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçtiğini anladım... ve ona Hamburger adını verdiğini.

"Boğanızın *adını* *Hamburger* mi koydunuz?"

Dördüncü Bölüm

Kordon

"Boğanın *adını Hamburger* mi koydun?" Cassia hayatımda gördüğüm en güzel geyik gözleriyle bana bakarak soruyor. Hayal görüyor olabilirim ama gözleri öfke dolu, sanki az önce onu kaymaktaşıdan boğazından yumuşak karnına kadar parçalamaya çalışmasına rağmen piç kurusuna Hamburger adını verdiğim için kızmış gibi.

"Sakın bana PETA'cılardan biri olduğunu söyleme," diye mırıldanıyorum, ellerimi kıvrımlı vücudunda gezdiriyorum, lanet olası boğanın ona zarar vermesinden çok endişeleniyorum

Ben ona ulaşmadan önce. Onun canını kurtarmak için koştüğünü görmek benim hayatımdan on yıl çaldı. Çığlıkları duyar duymaz, neler olduğunu görmek için koşarak geldim. *Onu* o lanet boğadan dehşet içinde kaçarken görmeyi hiç beklemiyordum.

"PETA insanları mı?"

Sorusuna cevap vermemeyi tercih ettim. Belki öyledir diye. Veganlara, hippilere, doğa korumacılara, çevrecilere ya da herhangi birine karşı değilim. Ama sığır yetiştirdiğim gerçeği çoğunu kızdırıyor. Ailemin ve çiftliğimin sorunları çözmek için onların asla bilemeyeceği kadar çok şey yapmış olmasını boş verin.

"Yaralandın mı, güzel bebeğim?" diye sordum.

"Hayır." Ona *güzel bebeğim* dediğimde nefesi kesiliyor. Sonra kendine gelir gibi oluyor. İnatçı küçük çenesi yukarı kalkıyor ve ellerime vuruyor. "Her yerime dokunmaya çalışmayı bırakıp kalkmama izin verir misin?"

"Yaraları kontrol ediyorum." "Göğüslerimde mi?" diye tıslıyor.

Aşağı baktım ve haklı olduğunu fark ettim. Bir elim mükemmel bir memeyle doluydu. Etli avucumdan taşıyor ve beni sırtıtmaya zorluyor. Tanrım, evet, mükemmel. Tam olarak bildiğim kadar yumuşak. Benim gibi bir adamın içinde boğulabileceği ve bir saniyesinden bile pişmanlık duymayacağı türden bir tatlı. Çamurla kaplı olsa bile Bir şekilde günah kadar erotik ve bir günlük kedi yavrusu kadar sevimli.

"Ne giyiyorsun prenses?" Tepeden tırnağa bir tarama yaparak soruyorum. Siyah montu, göğüslerini sıkıca saran siyah uzun kollu bir tişörtün üzerinden açık bir şekilde sarkıyor. Eşleşen taytları kalın kalçalarını sarıyor. Bir tarafı dizine kadar sıırıslıkm olmuş. Kedi hırsızına benziyor. Havaya ve çiftliğe hazırlıklı olmayan biri.

"Kıyafetler," diye burnunu çekerek omuzlarımı itiyor. Hayal mi görüyorum yoksa yanakları kıpkırmızı mı? "Bırakır mısın beni, seni dev kabadayı? Tanrım, sen o manyak boğadan bile daha büyüksün."

"Sana onun bir piç olduğunu söylemiştim," diye homurdanarak ayağa fırlıyorum. Hamburger birkaç metre ötede duruyor, iri cüssesiyle bizimle sürü arasına yerleşmiş. Düveleri koruyor... Tam da bu yüzden hâlâ boynuzları var. Silahlı bir kovboydan çok daha iyi bir güvenlik görevlisi. Daha da acımasız.

Jace ve Toby'nin bize doğru geldiğini görmek için çiftliğe doğru bakıyorum. Tabii ki ikisi de at eyerleyecek kadar zeki değillerdi. Cassia'nın yaralanmamış olması iyi bir şey. Hay sikeyim. Buralarda daha iyi bir yardımcı tutmalıyım. Bir çiftlik dolusu azgın kovboyum var ama hiçbirinin akli yok.

"Affedersiniz?" Cassia arkamda dik oturuyor. "Bana mı söyledin? Seni tanımıyorum."

Yüzümü ona dönüyorum ve ne haltlar karıştırdığını merak ediyorum. Eminim bana video oyunu oynayan bodrum sakini dediğini hatırlıyordur. Bana doğrudan bakmaktan kaçınması, beni gayet iyi hatırladığını açıkça gösteriyor. Sadece bunu bilmemi istemiyor.

"Ben bir sığır hırsızıyım," diye ağzından kaçırıyor ben nedenini anlayamadan.

"Sığır hırsızı mısın?" Yüzüne gülmemeye çalışarak ona göz kırpmıyorum. O bir sığır hırsızıysa, ben de lanet bir balerinim. Neden böyle gülümsüyorum

Zor mu? Daha iyi bir soru, arkadaşı neden Cam'de kamp yapmak için daha iyi bir gün seçemedi? *Her şeyle* ilgilenmesi için ona burada ihtiyacım var, böylece bu arsız küçük şeyi yukarı taşıyabilir ve çocuğumu ona yerleştirebilirim.

"Evet. Bir sığır hırsızı. Polisi aramalı ve beni tutuklatmalısınız."

"Doğru." Kıkırdıyorum, avucumu başımın üstünde gezdiriyorum. Sadece Benimle evlenmek için adliyeye giderken karakolun yanından geçeceği zaman. Ama bunu ona söylemedim. Sesindeki panikten kim olduğunu bilmemi istemediğini tahmin ediyorum. Ta ki ben Nedenini bulursam, onun küçük oyununu oynayacağım. Ama benim kurallarına göre oynayacağız. "Hadi o zaman, küçük sığır hırsız. Gidelim."

"Oh, iyi, bana inanıyorsun," diyor, omuzları rahatlamayla çöküyor.

"Yapmamam için bir sebep var mı?"

"Hayır, hiç yok." Bana öyle parlak gülümsüyor ki gökler parçalanıyor ve melekler gerçekten şarkı söylüyor. Sikim ve kalbim zonkluyor, damarlarımdaki kan bu ilahi koroyla aynı anda yankılanıyor. Hiçbir zaman dindar bir adam olmadım, ama bu vahşi kadınla ilgili bir şey beni dizlerimin üzerine çöküp İsa'ya şükretmeye hazır hale getirdi.

Onun yerine, dizlerinin üzerine yuvarlanmasını izliyorum. Başını geriye doğru eğiyor, güzel gözleri vücudumda geziniyor. Gözlerinin nasıl cam gibi olduğunu ya da yuvarlak yanaklarına yayılan sıcaklığı hayal edemiyorum. Dilinin pembe ucunun alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladığını da hayal etmiyorum.

"Çıplaksın."

"Henüz değil," diyorum kulaktan kulağa sırtarak. "Ama bunu senin için değiştirmeye hazırım prenses."

Bana kaşlarını çattı. "Yani yarı çıplaksın. Kış mevsimindeyiz. Kıyafet giy." "Gömleğimi yırttım."

"Nasıl? Hulking out of it?"

"Çiti tamir ederek."

"Çok iyi bir iş çıkarmamışsın. Boğan ormandaydı."

"Çitleri sevmez. Aslında düveler ve ortalığı ayağa kaldırmak dışında pek bir şeyi sevmez."

Ne dediğimi duyamayacak kadar bana bakmakla meşgul. Kabul etmek istemese de gördükleri hoşuna gidiyor. Bu iyi bir şey çünkü eğer istediğimi yaparsam yakında çok daha fazlasını görecektim. Bakılacak pek bir şey değilim. Ona kıyasla yaşlı bir piçim.

Bu şekilde yaşamak zor. Zamanımın çoğunu güneş üzerime vururken çiftlik çalışanlarına bağırarak geçiriyorum. Onlara sorarsanız ısırığının havlamamdan çok daha kötü olduğunu söyleyeceklerdir ki bu da yeterince kötü. Yumuşak değilim. Ama bu kızın yumuşaklığa ihtiyacı olduğu izlenimini edinmedim. O vahşi biri, ateş ve ruh dolu.

Yazdığı her kelimeyi okudum. Onu neyin harekete geçirdiğini, neyi hayal ettiğini, ruhunun derinliklerinde neyi arzuladığını biliyorum. Cassia Murphy yumuşak kışık bir adam için yaratılmadı. O *benim* için yaratıldı. Henüz bilmiyor olabilir ama yakında öğrenecek.

Bana bakarken nefesi titriyor, muhteşem yüzünün her çizgisine istek damgasını vuruyor.

Yakında, güzel bebeğim. Yakında, sessizce söz veriyorum.

Sözümü anlamış gibi görünüyor ve yüksek sesle koklamadan önce şüpheyi gözlerini kısıyor. Çenesini inatla yukarı kaldırıp burnunu havaya kaldırdığında sırtıyorum.

Hay sikeyim. Bu kadar sevimli bir şey için bu kadar sertleşmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama işte buradayız, aletim Wranglers'ımın fermuarına o kadar sıkıca sıkışmış ki, piç kurusuna acıyorum.

"Adın ne senin?" Bana hangi saçma yalanı söyleyeceğini çok merak ettiğim için soruyorum.

"Cass...iopeia."

"Cassiopeia?"

Sefilce başını sallıyor, kendi içine kıvrılıyor.

Hah. Yalan söylemedi ve tam adını da sevmiyor. "Bir sığır hırsız için berbat bir isim."

"Annemi suçluyorum," diye mırıldanıyor ve ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor. Sağ ayağını yerden kaldırmadan sol ayağını tercih ediyor.

"Kahretsin. Yaralanmışsın." Ona doğru iki adım atıp ayaklarının dibinde yere diz çöküyorum.

"Hayır, değilim."

"Bir bakayım."

"Ben iyiyim."

"Bir bakayım," diye homurdandım.

Bir elini isteksizce omzuma koyuyor ve ayağını bana doğru uzatıyor. Siyah spor ayakkabısı sırlıklam. Onu ve çorabını soyuyorum, o da siyah. Narin küçük ayağı o kadar soğuk ki neredeyse maviye dönmüş. Ayak tırnaklarında siyah oje görmek beni şaşırtmadı ama yine de gülümsetti. Elbette bugün her ne saçmalık peşindeyse tırnaklarını siyaha boyamıştı. Ayağını ve bileğini hafifçe yokluyorum ama kırık bir şey hissetmiyorum. Bileğini hafifçe döndürdüğümde acı dolu iniltisi kalbimi kırıyor.

"Kırılmamış ama bayağı bükmüşsün gibi görünüyor." "Aptal ormandaki aptal kök," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Düştün mü?"

"Hayır. Bir kök beni öldürmeye çalıştı ve bir kütük yardım etmeye karar verdi."

Dudağımı ısıyorum, sesindeki alınganlığa gülmek için kendimi zor tutuyorum. Çorabını arka cebime sokuyorum ve ayağa kalkmadan önce ayakkabısını alıyorum. Onu kollarımın arasına aldığımda bir kuş gibi ciyaklıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor. "Beni yere bırak!"

"Bileğin burkulmuşken çiftliğe kadar yürüyemezsin." "Polisleri aramanız gerekiyordu," diyor bana ters ters bakarak. "Cassiopeia... Sana Cassia diyebilir miyim?"

"Neden?"

Çünkü sana nefret ettiğin bir isimle hitap etmeyeceğim.

"Çünkü Cassiopeia güzel olabilir ama o ölümlü bir kraliçeydi. Sen lanet olası bir tanrıçasın, güzel bebek. Ve sonsuza kadar işkence görmek için cennete yerleştirilmeyeceğinden eminim," diye homurdanıyorum.

"Oh," diye fısıldıyor, vücudu kollarımda yumuşuyor. "Sanırım bana Cassia diyebilirsin."

"Cassia," diyorum, daha da yumuşayınca gülümsemeye karşı koyuyorum. "Polislerin seni bu merada tutuklamasını nasıl beklersin?"

Etrafına utangaç bir ifadeyle bakarken dişleri alt dudağına gömülüyor. "Bunu düşünmemiştim," diye mırıldanıyor. "İyi o zaman. Sanırım beni çiftliğe kadar taşıyabilirsin." Gözleri uyarırcasına kısılıyor. "Ama ellerini kendine sakla yoksa söylerim."

"Öyle mi? Kime

söylüyorsun?" "Herkese."

Bu sefer gülümsememe karşı koyamıyorum. Sanırım aşık oldum.

"Hey, patron! Her şey yolunda mı?" Jace bağıyor, sonunda Toby peşindeyken bize ulaşıyor.

"Şu lanet boğayı tekrar kaçmadan önce ahıra götürün," diye emrediyorum, piçin bu sefer kendini eve geri getirmesine şaşırmadan. Bugün ilerleyen saatlerde kar yağacak. O bunun bir parçası olmak istemiyor. Yemin ederim, şu anda sırf benimle uğraşmak için kaçıyor. "Ve sonra fırtına vurmadan önce sürünün geri kalanını içeri sok."

Lanet çitin beklemesi gerekecek.

Jace ve Toby merak dolu bakışlarla Cassia'yı süzüyor. Cassia başını öne eğmiş, yüzünü saçlarının arkasına saklamaya çalışıyor. Bu noktada saçları çimen ve yaprak parçalarıyla dolu vahşi bir karmaşa. Hala güzel, gür ve tüm doğru yerlerde olgun. Bu iki hergelenin bakışlarına bakılırsa

ona katılıyorlar. Onlar için çok kötü. O yasak bölge. Biri ona dokunmayı aklından bile geçirirse, bana hesap verir.

"Gözlerinizi kendinize saklayın," diye bağırarak onlara doğru sert bakışlar gönderiyorum.

İkisi de zıplar.

"Eğer o buradayken herhangi birinizin ona karşı saygılı davranmadığını öğrenirsem, Sierra Nevadas'ın bu tarafındaki bir çiftliğe daha adınızı atamazsınız, anlaştık mı?"

"Evet efendim," diyorlar aynı anda, görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir sırtışı paylaşarak. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum ve haksız da değiller. Kadınlar çiftliğe her zaman gelip giderler. Kovboylar kadar kovboyları da kovalarlar.

am peşinde. Ama onlar beni rahat bırakıyor, ya da tam tersi. Cassia sıradan bir kadın değil. Bunu açıklığa kavuşturalım da kafa karışıklığı olmasın.

Çenemi sallayarak başımı sallıyorum. "Boğaya dikkat et. Kızgın, o yüzden dikkatli ol."

"Evet, efendim," diyorlar tekrar.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kollarımda Cassia ile eve doğru ilerliyorum. "Polisin buraya gelmesinin uzun sürmesini mi bekliyorsun?" fısıldıyor.

"Yeterince uzun," diye mırıldandım. "Fırtına yaklaşıyor. Şerif'in buraya gelmesi bir ya da iki gün sürebilir." Onu aramaya hiç niyetim olmadığından bahsetmiyorum. O köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

"Bir gün mü, iki gün mü?" diye ağzından geçiriyor ve hem onu öpmek hem de gülmek istememe neden oluyor.

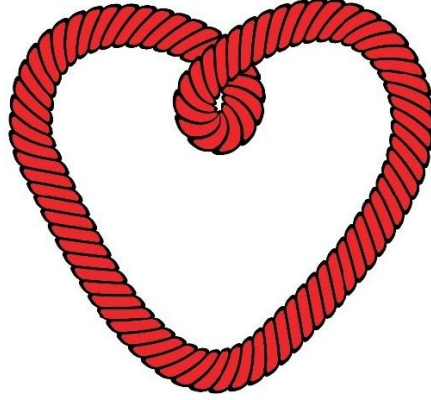
"Belki daha uzun," diye yalan söyledim. "O zamana kadar burada sıkışıp kalacaksın, küçük sığır hırsız." "Beni burada tutamazsın."

"Öyle mi?" Ona sırtıyorum, yavaş, şeytani bir sırtış. "Kim diyor?" "Kanun."

"Burası benim çiftliğim, güzel bebeğim. Buradaki tek kanun benim."

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Peki," diye homurdanıyor sonunda. "Ama zor bir mahkûm olmaya niyetliyim, haberin olsun."

"Sen yap o zaman prenses," diyorum, sığır hırsız rolünden hemen vazgeçmemesinden daha çok etkilendiğimden mi, hayal kırıklığına uğradığımdan mı yoksa eğlendiğimden mi emin değilim. Her neyin peşindeyse, gerçeklerden kolay kolay vazgeçmiyor. Bugünkü teması, boğaları baştan çıkarmak. Ve o kaçtıkça, ben daha çok kovalamak istiyorum.

"Bu nasıl bir çiftlik böyle?" Cassia on beş dakika sonra, çiftlikten eve doğru ilerlerken etrafımızdaki her şeye aval aval bakarak soruyor. Kötü hava koşulları başlamadan önce herkes canını dişine takmış durumda. Ben de yardım etmeliyim ama şimdilik ilgilenmem gereken daha önemli bir şey var.

Soğukkanlılığının bir kısmını geri kazanmış gibi görünüyor. Kollarımın arasında kıpırdanarak beni çıldırtmaya yetecek kadar. Aletim çeliği dövecek kadar sertleşti.

"Yani bizi devirmek için seçmeden önce etrafımızı kolağan etmediniz mi?"

"Ben...yaptım," diye yalan söylüyor. "Ama sadece uzaktan."

"Biz bir tohum çiftliğiyiz," diye mırıldanıyorum, ahırlardan birinin etrafından dolanırken. "Bu ne demek oluyor?"

"Yani satmak için sığır yetiştiriyoruz."

"Ne için?"

"Para."

Gözlerini bana dikti.

"Sadece kısmen şaka yapıyorum," diyorum, etrafta dönerken sırtarak ağılın yan tarafında. Ağıl boş, son yavrular da ahıra götürülüyor. Hâlâ otlayan düveler ve Hamburger dışında sürünün geri kalanı barınağa götürülmüş.

"Onları çok paraya satıyoruz. Bir tane seçtin çalmak için pahalı bir sürü, küçük hırsız. Burada doğan her ineğin bir soyağacı ve yüksek bir dolar değeri vardır. Biz genetik tedarikçisiyiz."

"Demek safkan sığır yetiştiriyorsunuz?"

"Var."

"Hamburger'in Red Angus'a benzediğini düşünmüştüm."

"İyi göz," diyorum, etkilenererek. Çoğu insan bir cinsi diğerinden ayırt edemez ama Cassia aptal olmaktan çok uzak. Cehennem kadar vahşi ama vücudunda cahil bir kemik bile yok. İlginç, şımarık ve inanılmaz derecede zeki. Zekâsı yazdıklarında da parlıyor. Okumaya başladığımda ilk fark ettiğim şey buydu.

"Uysal olduklarını sanıyordum."

Homurdanıyorum. "Bu boğa bir çingiraklı yılan kadar uysal."

"Söylemiyorsun," diyor, gözleri kocaman. "Beni yiyeceğini sandım."

"Hayır. Sen onun tadı değilsin." Gerçi her geçen dakika daha çok hoşuma gitmeye başladı. "Çoğunlukla sığır hırsızlarını ve izinsiz girenleri kesiyor, onları iyice eziyor. İyileştiklerinde, genellikle ikinci kez geri gelmezler."

Yüzündeki renk, üzerine düşen bir çarşaf gibi kayıyor.

Onu.

Kıkırdıyorum, onu merdivenlerden evin arka verandasına kadar taşıyorum.

Biz

mutfaktan giriyor. Cassia merakını belli etmemeye çalışarak aval aval etrafına bakıyor. Yine de bir kitap gibi okuyor. Düşündüğü her şey yüzünde, bir sayfadaki kelimeler gibi gözlerinden parlıyor. Gözlükleri lekeli ve yanağı kir içinde olsa bile, azgın merakını gizleyemiyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor onu merdivenlerden yukarı taşırken. "Evet."

"Karınla mı?"

"Karım yok," diye homurdandım. "Kız arkadaşın?"

"Hayır." "Erkek arkadaşın mı?"

Gözlerimi ona dikiyorum, bu da dudaklarının seğirmesine neden oluyor. Benimle taşak geçiyor, beni tahrik etmeye çalışıyor. Anladım. Burası bekar evi değil. Bir aile evi. Duvarlarda fotoğraflar ve raflarda biblolar var. Babam burayı annem için inşa etti. Ben bu evde doğdum ve büyüdüm. Cam ve Cleary de öyle.

"Harem mi?" Cassia sorar. "Esirler mi? Seks köleleri mi? İtaatkârlar mı? Veletler mi?"

Küçükler mi? Evcil hayvanlar?"

"Az önce söylediklerinin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, bilmek istediğimden bile emin değilim. Okuduğu şeyleri gördüm. Kitap alışverişini Instagram'da paylaşmayı seviyor. "Ama bodrumda bağlı kadınlar olup olmadığını soruyorsanız, cevabım hayır prenses."

Rahatlama onun yüzüne vurduğunda

Onu kızdırmaktan kendimi alamıyorum. Onu kıvrandırmak, şu ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım seviyelerde bana çekici geliyor. "En azından seni temizleyip bileğini sarana kadar olmaz."

Ağzı açık kaldı. "Beni bodrumunda bağlamayacaksın."

O haklı, ben değilim. Lanet olası bir bodrumum bile yok.

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırıp onu yatak odama götürüyorum. Odayı geçerken bana ağzı açık bakmakla o kadar meşgul ki yatağın yanındaki yedek botlarımı ve şifonyerin üstüne saçılmış eşyalarımı fark etmiyor. Huzursuz bir gece daha onu hayal ettiği için yatağın üzerine serilmiş arduvaz grisi çarşafları da görmüyor. Onu en-suite banyoya taşıyorum ve Kibir.

"Hayır," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bu evi senin etrafında yıkacağım, Cord Decker."

"Bak ne diyeceğim," diyorum, lavabonun altından bir havlu almak için çömeliyorum. "Bana gerçekte kim olduğunu ve meramda ne yaptığını söyle, ben de tekrar düşüneyim."

"I..." Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. "Sana zaten söyledim, ben bir at hırsızıyım."

"Sığır hırsızı."

"Doğru, bu." Empatik bir şekilde başını sallıyor.

"Ve çiftliğimi uzaktan seçtiniz." "Evet."

"Karavanın nerede?"

"Hmm?"

"Sığırları taşımak için römorkunuz."

"Ben bir PETA insanıyım."

"Sen nesin?" Gülüyorum.

"Sığırları özgürleştirmeye geldim, onları yanımda götürmeye değil" diyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle. Çok şirin, hakkını vereyim. Ama boktan bir yalancı.

"Ve çiftliğimi rastgele mi seçtiniz?" "Evet, uzaktan."

"O zaman bana bir şey söyle." Kişisel alanına girip çenesinin altından bir parmağını sokuyorum ve o geniş kahverengi gözler benimkilerle buluşana kadar başını geriye itiyorum. Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz ifadesi parlıyor ve dudakları aralanıyor. Onları tatmayı o kadar çok istiyorum ki midemde fiziksel bir sızı, zamandan daha eski bir içgüdü oluşuyor.

Ona doğru ilerliyorum, o kadar yaklaşıyorum ki nefesindeki tarçının ve tenindeki şekerin kokusunu alıyorum. Kir, çamur ve çamur bile onun uyarılma kokusunu ya da bana yaptıklarını maskeleyemiyor. O kadar sertleştim ki, bu tam bir trajedi.

Altı haftadır peşimi bırakmıyor, kafamdaki her düşünceyi, günün her anını tüketiyor. Bu kızı yiyorum, uyuyorum ve nefes alıyorum ama nedenini bilmiyorum. En azından ben bilmiyordum. Artık biliyorum. Bu gerçeğin -bu kaçınılmazlığın- bana bağırdığını hissediyorum. Bu vahşi, kıvrımlı küçük tanrıça ruhumun en büyük parçası. Beni tamamlaması gereken kişi.

"Ne?" diye fısıldıyor, nefesi yüzümde geziniyor ve beni büyüünün daha da altına çekiyor.

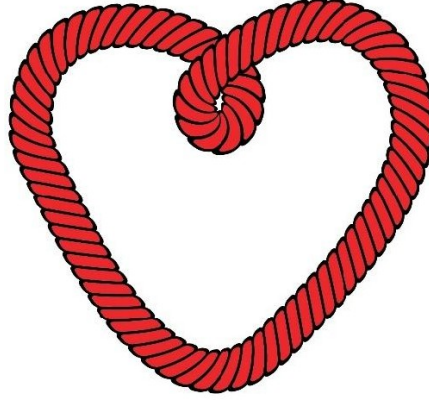
Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildim. O kadar yakınız ki, gözlerindeki altın benekleri görüyorum, nefesinin yumuşak kesikliğini duyuyorum. "Adımı nereden biliyorsun, güzel bebek?"

Tamamen hareketsiz kalıyor, nefesi bile ciğerlerinde donuyor.

Soruyu düşünmesi için ona bir saniye veriyorum ve sonra dikkatlice aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Dudaklarım beni tatmin etmeye yetmeyen yumuşak bir öpücükle onunkilere dokunuyor. "Bir duş al, Cassia. Ben sana giyecek bir şeyler bulacağım."

Beşinci Bölüm

Cassia

Sanırım boyumdan büyük işlere kalkıştım. Aslında, boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Cord'un çiftliğine adım atmadan önce. Ama benim zehirli özelliğim kesinlikle üstesinden gelemeyeceğim şeylerin üstesinden gelebileceğimi düşünmektir, bu yüzden çılgın planıma devam edersem her şeyin yolunda gideceğine kendimi ikna ettim.

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldıyorum banyo aynasında kendime, Cord'un tarağını ıslak saçlarımda gezdirirken. Onun kıyafetlerini giymişim, onun banyosundayım, onun tarağını kullanıyorum. O da kapının önünde nöbet tutuyor. Sanırım banyo penceresinden atlamaya çalışacağımdan endişeleniyor. Atlamayacağım. Sığmam. Çoktan kontrol ettim.

Kapıya vuruyor, çerçevedeki her şeyi tıkırdatıyor.

"Dur bakalım kovboy!" Kalbim göğüs kemiğime çarparken bir adım havaya sıçrayarak bağıriyorum.

Tanrım. Kendimi kontrol altına almalıyım. Beni öptü ve beni deliye çevirdi. Tamam, belki de bana e-posta göndermeye başladığında beni deliye çevirdi. Her neyse. Mesele şu ki, ben 26 yaşında bir kadınıım. On sekiz yaşımdan beri tek başımayım. Ondan önce bile kendi başımın çaresine bakıyordum. Kendi faturalarımı ödüyorum, kendi evim ve kendi işim var. Kendi orgazmlarımla ilgileniyorum ve hatta kendi yağımı nasıl değiştireceğimi bile biliyorum. Bir erkek için aptallaşamam. Cord Decker gibi görünse, Cord Decker gibi konuşsa, Cord Decker gibi sırtsa ve beni Cord Decker gibi ürpertse bile....

"Ona sığır hırsız olduğunu söylemişsin," diye hatırlatıyorum kendime. "Bunu kim yapar?!"

Bu benim için bile uçurumun ötesinde. Burada hapse girme riskini göze alıyorum, çünkü buraya onu görmeye geldiğimi itiraf etmekten gerçekten korkuyorum. Bu hiçbir anlam ifade etmiyor, kafamda bile. Ama onda beni çok korkutan bir şey var. Küçük bir ses, her geçen dakika daha yüksek ve daha ısrarcı. Bana onun önemli olduğunu söyleyen bir ses. Seattle'da fısıldadığını duymuştum. Buraya geldiğimden beri daha da arttı.

Ama gerçek hayat kitaplarımdaki gibi işlemiyor. İnsanlar e-posta yoluyla aşık olmazlar. Cord gibi adamlar bana benzeyen kadınlarla birlikte olmazlar.

Bu da güvensizlikten kaynaklanmıyor. Bu sadece dünyanın işleyiş şekli. Seksi, başarılı erkekler seks, başarılı kadınlarla birlikte olurlar. Kedileri insanlara tercih eden ve sorun çıkarmadan evden bile çıkamayan dramatik, kıvrımlı yazarlarla değil. Annem hayatım boyunca bunu söyledi.

Eğer biraz kilo vermezsen, asla bir erkek bulamazsın.

Erkekler çaba gösteren kadınları sever, kızım.

Eğer bu kadar çok konuşmayı bırakmazsan, yalnız öleceksin, Cassiopeia.

Daha çok gülümseyin. Dik durun. Sessiz olun. Kimse senin küçük aptal kitaplarını umursamıyor.

Büyü artık. Gerçek hayat bir peri masalı değildir.

Onu görmezden gelmek için her zaman elimden geleni yaptım. Eğer her zaman eve getirdiği erkekleri dört gözle bekliyorsam, her halükarda daha iyi durumda olduğumu düşündüm. Ama hiçbiri ona Cord'un bugün bana baktığı gibi bakmamıştı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık vardı.

Sığır hırsız olmadığını biliyor. Aslında, kim olduğumu tam olarak bildiğinden eminim. Yine de bana ayak uyduruyor. Delirmiş gibi görünmeden kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var. Neyse ki, burada sıkışıp kaldığım için bolca zamanım var gibi görünüyor.

Saçmalık. Kızlar.

Geri dönmediğimde çıldıracaklar.

"Onlara fırtına yüzünden mahsur kaldığımı söyleyeceğim!" Ağzımdan kaçırdım. Bu adama sığır hırsız olduğumu söylediğimi asla bilmek zorunda değiller. Cord'a gelince, sadece bir kitap için araştırma yaptığımı ve bunun mümkün olduğunca otantik. Muhtemelen bu konuda huysuzlanacaktır ama o köprüye geldiğimde geçeceğim. Buraya onu gizlice gözetlemek için geldiğimi, boğasına yakalandığımı, neredeyse öldüğümü ve sonra korkunç bir örtbas hikayesi uydurduğumu itiraf etmekten çok daha iyi. Değil mi?

Gerçek bu. Sadece bana daha az benziyor ve daha lezzetli. "Rhys beni öldürecek."

"Rhys de kim lan?" Cord kapı aralığından homurdanıyor.

Çığlık atıp tarağı ona doğru fırlatıyorum. Dehşet içinde izliyorum.

Havada savruluyor, doğruca yüzüne doğru gidiyor. Onu Batman gibi havada kapıyor ve lavaboya doğru fırlatıyor. Ona bakmadı bile. Sadece kaptığı gibi bir kenara fırlatıyor ve bana doğru yürüyor, öfkeli ve huysuz görünüyor.

"Rhys de kim Cassia?" diye homurdanıyor.

"Ödümü kopardın."

"Soruya cevap ver." Önümde durdu, kaşları çatık, elleri kalçalarında, ayaklarını iki yana açmış, şu anda uğraşamayacağım kadar seksi. Tanrıya şükür tişört giymiş, yoksa bu yüzleşmeden sağ çıkamazdım. Boynundan beline kadar dövmelemlerle kaplı. Eğer gerçek

Kovboylar ona benziyorsa, okuyucularıma kötülük etmiş olurum çünkü benimkiler kesinlikle böyle yapılı değil.

"Sana hiç otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?" O dövmelemlerin varlığından başka bir şeye odaklanmaya çalışarak soruyorum.

Bana hırılıyor. Gerçekten *hırılıyor*. Şimdiye kadar duyduğum en tehditkâr ses ve yine de anında kızlık organlarımı ateşliyor.

"O benim ağabeyim," demek için acele ediyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor.

"Şey, üvey kardeş, sanırım. Annemiz aynı ama onu babası büyüttü."

"Bekar bir anne tarafından mı büyütüldün?"

Gözlerimi üstümüzdeki tavan penceresine doğru çeviriyorum. "Bekârlık onun için dünyanın geri kalanı için olduğundan farklı bir anlam ifade ediyor."

"Açıkla."

"Sadece işine geldiği zaman kabul ediyor," diye açıklıyorum. "Rhys'in babasını başka bir adamla aldattı, sonra da o adamı benim babamla aldattı. Babam da onu başka bir kadın için terk etti, açıkçası şiirsel bir adaletti bu."

"Sanırım bu sık sık oluyor? Al bakalım." Ellerini belime doladı ve beni kaldırdı, itiraz ederek ciyaklamama neden oldu. Ama ben daha şikâyet edemeden beni dolabın üzerine bıraktı ve diz çöküp çekmeceleri karıştırmaya başladı bile.

"Beni kaldırmayı bırak," diye yakınıyorum yine de. "Kendimi gayet iyi bir yere taşıyabilirim. Ve sen sanki davranışın şu anda sona ermesini bekliyormuşsun gibi *oldu* diyorsun."

bir noktada."

Başını kaldırıyor, o gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hâlâ yapıyor mu?" "Taylor Swift'in *All Too Well*'de dediği gibi. Yaşlandı ama erkek arkadaşları yapmadı," diyorum, bir as ile ayağa kalkmasını izliyorum. Elleri bandaj. "Elli üç yaşında. Altı numaralı koca mı yoksa Yedi mi? -Otuz dört yaşında, kardeşimle aynı yaşta. Bununla ne yapacaksın?"

"Bileğini sar."

"Oh." Rahatlamış bir nefes veriyorum.

"Onunla ne yapacağımı sanıyordun?" Koyu renk kaşlarından biri yavaşça saç çizgisine doğru yükseliyor. Gözlerinin etrafındaki ince çizgiler derinleşiyor.

"Beni bodrumundaki fırına bağla."

Bakışları üzerimde geziniyor, gözleri ısınıyor. Üst dudağı, içime kötü şeyler yapan bir sırıtışla kıvrılıyor. Midem bir takla atıyor, sonra bir takla daha atıyor, kalçalarım nemleniyor. Çok rahatsız bir gün olacağını şimdiden söyleyebilirim. Üzerimde külot yok ve bana akşam yemeğinde beni yemek istiyormuş gibi bakmaya devam ederse büyük boy eşofmanlarının içinden ıslanacağım.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp beni yemesinden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Onun yerine arkasındaki duvara odaklanıyorum. Banyosu muhteşem. Dürüst olmak gerekirse tüm ev çok güzel. Rustik mobilyaları, krem rengi duvarları ve kırmızı vurgularıyla devasa bir çiftlik evi. Banyonun duvarları arduvaz grisi ve aynı renkte fayans döşeli. Duş inanılmaz. Tüm sıcak suyu kullandım ve bunun için üzülmedim bile.

"Gerçekten burada yalnız mı yaşıyorsun?" Bileğimi sarmak için ayağıma uzanırken soruyorum. Şişmeye başladı. Çok da acıyor. Bana kıyafet getirdiğinde ağrı kesici de getirmişti ama pek faydası olmadı.

"Evet. Erkek kardeşim dağda, kız kardeşim de kasabada yaşıyor." "Peki ya ailen?"

Yüzünde bir keder parıltısı belirir.

"Öldü," diye mırıldanıyor. "Araba kazası."

"Özür dilerim, Cord." Elimi koluna koyuyorum, kalbim onun için acıyor. Normal bir anne babaya ya da birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama onun bildiği çok açık. Evin her yerinde resimler var ama hiçbirine tam olarak bakamadım. "Ne kadar zaman önce?"

"On beş yıl."

Bileğimi sarmayı bitirip tezgahtan inmeme yardım ederken sessizliğe gömülüyoruz. Sargıyı denerken beni yakalamak istercesine bir elini bana doğru uzatıyor. Bileğim rahatsızlıkla sızlıyor ama bu sefer o kadar da kötü değil.

"Bu nasıl bir his?" diye soruyor.

"Daha iyi. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve sonra huzursuzca kıpırdanıyorum. "Arkadaşlarıma iyi olduğumu söylemeliyim yoksa benim için endişelenirler. Kardeşim de öyle."

"Cep telefonun yanında mı?"

"Buna el koyacak mısınız?" Şüphelenerek sordum.

Bana gülümsüyor. "İkimiz de buraya sığırlarımı çalmak ya da kurtarmak için gelmediğini biliyoruz Cassia. Fırtına bitene kadar o bilekle hiçbir yere gitmeyeceğini de biliyoruz. Ayrıca ayakkabın da yok. Yani hayır, telefonuna el koymuyorum. Seni burada tutmak için almam gerekmiyor."

O haklı, lanet olsun.

"O zaman beni bağlamana da gerek yok," diye belirtiyorum. Belki de ona gerçeği hemen söylemem gerekmiyordur. Eğer beni bağlamayacaksa önce onunla biraz eğlenmeliyim. Ne de olsa altı hafta boyunca kitaplarımdan şikayet etti.

"Ah, güzel bebeğim," diyor, bir elini kalçama doluyor ve ben ona doğru bastırılana kadar hafifçe çekiştiriyor. Dudakları boynumun kenarına yerleşiyor. "Eğer seni bağlarsam, bunu yapmam *gerektiği* için yapmayacağım. Seni yaymak ve merhametime bırakmak istediğim için olacak."

Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkarıyorum. Yapabileceğimi bile bilmediğim bir ses. İstek, ihtiyaç ve *Tanrım, lütfen*. Hınzır sesi, iğrenç vaadi, kirli sakalının boğazımdaki hassas deriyi sıyrması, vücudunun benimkine karşı sıcaklığı... onunla ilgili *her şey* sistemimi aşırı yükleyerek erotik bir çılgınlığa sürüklüyor.

Dün gece Mina'nın çılgın cesaretini bile kabul etmedim ve sanırım yine de kazanabilirim.

Cord beni kollarına aldı ve banyodan dışarı taşıdı. Geniş omuzlarına yapıştım, başım dönüyordu. Onunki gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor. Doğal olarak. Yatak odasından geçip aşağı indiğimizde içimden hayal kırıklığı akıyor.

"Beni bodrumunda bağlamayacaksın."

"Güzel bebeğim, lanet olası bir bodrumum bile yok," diyor kıkırdayarak ve beni oturma odasına taşıyor. "Seni kanepeye yatırıyorum."

"Ben o boğayla uğraşırken sen de bileğini dinlendirebilirsin."

"Oh," diye nefes aldım, rahatlamıştım. Ve sonra endişe başlıyor.

"Bekle, boğayla anlaşma derken ne demek istiyorsun? Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Sana saldırdı ve sen ona zarar vermemden mi endişeleniyorsun?"

"O bir boğa. Sadece boğa gibi davranıyordu," diye belirttim.

Cord, "O tam bir baş belası," diye mırıldandı.

"Onun bölgesindeydim. Bu onun suçu değil." Benim yüzümden boğayı yere bıraktığını düşününce gözlerim doluyor. Bu çok saçma bir tepki. Burası bir sığır çiftliği. Eminim her gün sığır kaybediyorlardır. Ama Hamburger farklı. Elbette, o bir şeytan. Ama biraz da aileden biri gibi. Son altı haftadır her gün onun maskaralıklarını okuyorum.

"Hey," diyor Cord, beni kanepeye bırakırken. Önümde çömeldi ve kaşlarını çatı. "Ağlama prenses. O lanet boğaya zarar vermeyeceğim."

"Söz mü?"

"O piç için gerçekten ağlıyor musun?"

"Hayır," diyorum, kanıtları saklamak için gözlerimi silerek. "Ben ağlamam, Cord Decker." Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Bu gün kitaplara geçecek bir gün oldu. Eğer bu hikayeyi kızlara anlatırsam, gülmekten ölecekler. Tarih boyunca bunu asla unutamayacağım.

"Sen tanıdığım en şirin sığır hırsızısın." Yumuşak ifadesini kaçırmadım. Gözyaşlarımı parmaklarıyla uzaklaştırıyor, dikkatle beni izliyor.

"Sığır kurtarıcısı," diye kokladım.

"Onu öldürmeyeceğim," diyor Cord başını sallayarak. "Lanet ahırın kapısını güçlendireceğim, böylece piç kurusu fırtınada kaçıp kendini öldürtmeyecek, hepsi bu."

Ona inanıyorum. Bana *öyle* bakarken inanmamak çok zor. "Hey, Cord?"

"Öyle mi?"

"Tüm zamanını bodrumda video oyunları oynayarak ve yavru kediler için çorap örerek geçirmediğine sevindim," diye fısıldıyorum ve sonra nefesimi tutup tepkisini bekliyorum.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor, gözleri parlıyor. "Artık rol yapmayı bıraktık mı Cassia?"

"Belki," diyorum. "Hâlâ karar veriyorum."

Sessizce gülüyor. "Telefonun nerede?"

"Paltomda."

"Ayağını kaldır ve televizyon izle," diye emrederek ayağa kalktı. "Gidip telefonunu getireyim de arkadaşlarına ve kardeşine hâlâ hayatta olduğunu haber ver. Sanırım bu arada senin bokunu da çamaşır makinesine atacağım."

"Teşekkür ederim, patroniçem."

"Belki de onun yerine çöpe atarım," diye mırıldanıyor, bakışları üzerimde geziniyor.

"Yapmasan iyi edersin!"

"Neden olmasın? Zaten benim kıyafetlerimle daha iyi görünüyorsun."

Onun yorumu bir darbe gibi indi. İnsanlar hayatımın büyük bölümünde kilomla dalga geçti. Kendi annem bile her zaman iğneleyici yorumlar yapar. Beni rahatsız etmeyi uzun zaman önce bıraktı. Ama bu seferki... acıtıyor. Ve bu beni kızdırıyor.

"Neden? Bedenimi sakladıkları için mi?" Ona kaşlarımı çatarak ters ters bakıyorum. "Tüm dünya süper modeller gibi görünmüyor. Bazılarımızın gerçek vücutları var. Ve ne var biliyor musun? Seni rahatsız etseler bile kıvrımlarımla gurur duyuyorum."

"Ne oluyor lan?" Kara kaşları birbirine çarpıyor, yüzünü gök gürültüsünü andıran bir kaş çatma kaplıyor. "Vücudunun beni rahatsız ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Sen söyledin, ben değil," diye çıkışıyorum, onu bir yastıkla boğarak kurtulup kurtulamayacağımı merak ediyorum. Yani, muhtemelen karşı koyardı. Ama jüri onun saçma e-postalarını okuduktan ve çiftliğindeki sabahımla ilgili her şeyi duyduktan sonra gerçekten mahkûm eder miydi? Muhtemelen etmez. Neredeyse risk almaya değer.

"Kastettiğim bu değildi Cassia," dedi, öfkesi fırtına gibi eserken O gri gözlerdeki bulutlar. Kızdığı zaman çok korkutucu oluyor ama ben korkmuyorum. "Haftalar önce sosyal medyayı takip etmeye başladığımdan beri sikimi kaldırıyorsun prenses. Ama seni evimde benim kıyafetlerime sarılmış görünce ikiye bölünmeye hazır hale geldi. Eğer bu konuda bir şeyler yapmaya hazır değilsen, o güzel küçük kıcını, ben senin bu tavrını sikip atmadan önce sakinleştirmeni öneririm."

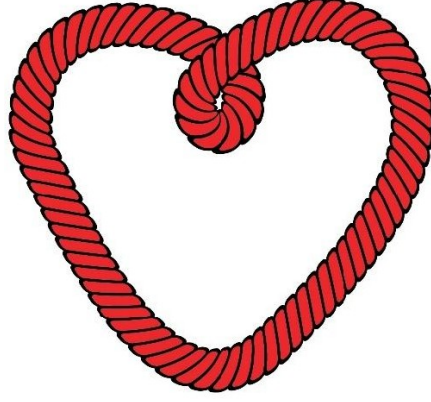
"O...sen...ben..." Hayatımda ilk kez şok olmuş bir sessizlikle sığıyorum. Uzun sürmedi. "Beni sosyal medyada mı takip ediyordun?"

Uzun ve sessiz bir süre bana bakıyor ve sonra kıkırdıyor. "Bundan anladığın tek şey bu mu, ha?"

"Şu anda uğraşmaya hazır olduğum tek kısım bu," diye mırıldanıyorum savunmacı bir şekilde.

"Ayağını kaldır, güzel bebek. Yapacak işlerim var," diyor ve çoktan merdivenlere yönelmiş.

"Tamam, ama bunu daha sonra konuşmayacağımızı sanma, Cord Decker!" Kahkahası bana doğru süzülüyor.

O telefonumu alıp gelene kadar kanepede uyuyakalıyorum. Uyandığımda öğleden sonraydı ve evde yalnızdım. Dışarıda kabarık beyaz taneler halinde kar yağıyor, rüzgarda bir o yana bir bu yana savruluyor. Henüz birikmeye başlamadı ama çok geçmeden birikecek.

Emmy'ye hızlıca bir mesaj atıp iyi olduğumu ve hava koşulları nedeniyle geceyi çiftlikte geçirmeye karar verdiğimi bildiriyorum. Gerçek bir ayrıntıya benzeyen herhangi bir şeyi dışarıda bırakıyorum ve beni daha fazla sorgulamak için yazmakla meşgul olmasını umuyorum. Bana hemen geri mesaj atmadığında, meşgul olduğunu ve daha sonra göreceğini biliyorum.

Rhys'e de kontrol etmesi için mesaj atıyorum. Onun kadar şanslı değilim. Hemen cevap veriyor.

Rhys: Nerede kalıyorsun? Ben:

Decker çiftliğinde.

Rhys: Bundan hoşlanmadım, Cassia.

Çünkü sen aşırı korumacı ve polissin, Rhys. Hiçbir şeyi sevmiyorsun. Ben iyiyim. Decker ailesi harika.

Rhys: Onları tanıyor

musun? Ben: Evet.

Teknik olarak yalan sayılmaz. Cord'u iyi tanımıyor olabilirim ama beni boğasından kurtaracak. Bunun beni öldürüp cesedimi saklamayacağı anlamına geldiğinden eminim. Ve yakınlarda yaşayan bir erkek ve kız kardeşi olduğunu biliyorum.

Bu onları bir aile yapar. Kardeşimin, Cord'un erkek ve kız kardeşlerinin de çiftlikte yaşamadığını bilmesi gerekiyor mu? Kesinlikle yok.

Rhys: Adres nedir?

Washington'da bir dedektif olduğunun farkındasın, değil mi?

Kaliforniya'da hiçbir gücün yok.

Rhys: Adres, Cassia.

Homurdanıyorum ve sonra ona adresi gönderiyorum. Göndermezsem beni arar ve kıyameti koparır. Onu ölümüne seviyorum, ama o imkansız biri. Annemin beni nasıl yetiştirdiğini öğrenince biraz aklını kaybetti. Sanırım

Beni korumak için orada olmadığı için kendini suçlu hissediyor ama bu onun hatası değildi. Babam beni isteseydi, onunla yaşama fırsatını kaçırmazdım. Rhys'i annemle vakit geçirmekten kaçındığı için suçlamıyorum.

Ayrıca, bu konuda gerçekten söz hakkı yokmuş gibi. Ben daha doğmadan babası tam velayeti kazanmış. Yargıç, babasının gözetiminde daha iyi olacağını düşünmüş. Haklıydı da. Rhys'in onu seven bir babası ve onun için savaşa gidebilecek bir üvey annesi vardı. Ben o kadar şanslı değildim.

İnsanlar her zaman anneme bakar ve onun güzel ve zarif olduğu için harika olduğunu düşünürlerdi. Ona acımaları gerekirken imrenirlerdi. Bu sahte gülümsemelerin ve kibar nezaketin altında, sürekli olarak en büyük korkusuyla yüzleşen bir kadının buruşmuş, titreyen kalbi yatıyor: Yaşlanma ve onun kaçınılmaz sonuçları. Korku ve kıskançlığın hüküm sürdüğü yerde sevgi ve empati var olamaz.

Onu rahatsız eden bedenim değil, gerçekten değil. İşim ya da herhangi biri de değil.

tek bir şey. Ben gençliğimi ve potansiyelimi "harcarken" onun yaşlanıyor olması ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyor olması. Sosyetik bir yarışma kraliçesinin şişman, sosyal açıdan beceriksiz kızı onun mirası için bir utanç kaynağı. Onun gözünde, hayatımı yaşama biçimim kişisel bir hakaret. Ama onun mükemmel klonu olsaydım bile, yine de bende kusur bulurdu. Mutlu olup olmamam önemli değil.

Çünkü öyle değil.

İşimi halletmek için alt katta bir banyo bulana kadar etrafta dolanıyorum... ve sonra etrafta dolanıyorum çünkü doyumsuz bir merakım var. Cord'un evi gerçekten çok güzel. Parke zeminler cilayla parıldıyor ve

bir toz zerresi bile yok. Ya temizlik manyağı ya da harika bir temizlikçisi var.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum, oturma odasındaki şöminenin üzerinde duran fotoğrafa şaşkınlıkla bakarken. Karşımda duran tek tanıdık yüz Cord'unki değil. Fotoğrafta onun solundaki dev, cumartesi günü Hamburger'le boğuşan dev ve aralarındaki minyon kız da Cleary, dün akşam yemeğimizi basan tatlı kız. Cord'un kız kardeşi. *Bu* yüzden bana onu hatırlattı! Dev de bir kardeş. Fotoğrafa bakınca benzerlikler açıkça görülüyor. Aynı burnu paylaşıyorlar.

Aynı dudaklar.

Cleary fotoğrafta gülümsüyor. Cord'un dudakları çarpık bir sırtışı dönüşmüş, gri gözleri ışıltıyor. Diğer kardeş ise gülümsemiyor. Üzgün mü görünüyor? Dalgın mı? İkisinin de tam olarak doğru olduğundan emin değilim. Sadece tedirgin görünüyor. Cord'la ikisinin de Cleary'ye bayıldıkları belli.

Etrafta topallayarak diğer fotoğraflara bakıyorum. Bazıları komik, bazıları tatlı. Cord ve Cleary'nin bir sürü fotoğrafı var ve kardeşlerinin de birkaç tane askeri üniformalı fotoğrafı var. Kardeşlerinin daha yeni fotoğraflarda yara izleri var ama eski fotoğraflarda yok. Askerlik yaparken yaralanmış olmalı. Cleary fotoğraflarda büyüdükçe Cord'un kaşları daha da çatılıyor. Yine de gözlerindeki sabırlı şefkat hiç azalmıyor ya da azalmıyor. Kardeşine de aynı şekilde bakıyor.

Fotoğraflara bakarken parçaları zihnimde bir araya getirmeye başlıyorum. Cleary henüz küçük bir kızken anne ve babası ölmüş. Sanırım erkek kardeşleri muhtemelen denizaşırı ülkelerdeydi, bu yüzden onu Cord büyüttü. Ve sonra ağabeyleri de yaralanmış. Bu onun için çok zor olmalı.

Onun hayatını bu şekilde görmek, küçük kız kardeşini büyütme için her şeyi bırakacak türden bir adam olduğunu bilmek alçakgönüllülük. Benim babam da beni büyütme sorumluluğundan kaçmıştı. Ama Cord kendi kederinde bile kız kardeşi için adım attı. Her şey parçalanırken o ailesini bir arada tuttu. Onun hakkındaki son şüphelerim de güneşteki su gibi buharlaştı.

O iyi bir adam. Otoriter, huysuz, *iyi* bir adam.

Oturma odasındaki fotoğraflara baktıktan sonra koridorun sonundaki odalara göz atmaya başlıyorum. Banyo dışında bir de ev ofisi var. Bu beni çok endişelendiriyor. Evin geri kalanı tertemiz ama ofis tam bir felaket. Cord'un her yere yığılmış ve dağılmış kağıtları var. Nasıl da her şeyi anlamlandırıyor, bilmiyorum.

Yandaki odaya adımımı bile atmıyorum. Pahalı spor aletleri alanı dolduruyor, muhtemelen tasarlandıkları ortaçağ işkence aletlerinin modern zamanlardaki eşdeğerleri gibi görünüyorlar. Dehşet içinde titriyorum ve kapıyı hızla kapatıyorum. Onun karşısında da bir oyun odası var. Odanın ortasındaki masaya.

Çamaşır odası koridorun sonunda. Giysilerimi çamaşır makinesinden kurutucuya taşıyorum, kuru külot giyebileceğim için heyecanlanıyorum. Cord'un giysileri ne kadar güzel olsa da ve beni onların içinde sevmesi ne kadar hoşuma gitse de, onun eşofmanlarını ıslatıp kendimi utandırmamayı tercih ederim.

Cüzdanımın kurutucunun üstünde durduğunu görünce "Kahretsin," diye inledim. Muhtemelen kimliğimi doğrulamak için içine bakmıştır. Sığır hırsız ya da özgürlükçü olmadığımdan emin. Artık geri dönüş yok. Geri dönmek istediğimden bile emin değilim. Cord... hiç de düşündüğüm gibi değil. Çileden çıkarıcı, otoriter ve beni delirtiyor, evet. Ama ondan çok daha fazlası var. Bu biraz korkutucu.

Sanırım tüm zamanını bodrumda video oyunları oynayarak ve yavru kediler için çorap örerek geçirseydi tüm bu olanlar hakkında daha iyi hissederdim. En azından o zaman eşit şartlarda olurduk. Ama hayır. O seksi, başarılı, ilgili... Tüm hayatımı kaçarak geçirdiğim o şeylerin hepsi.

Şimdi kaçamam, değil mi?

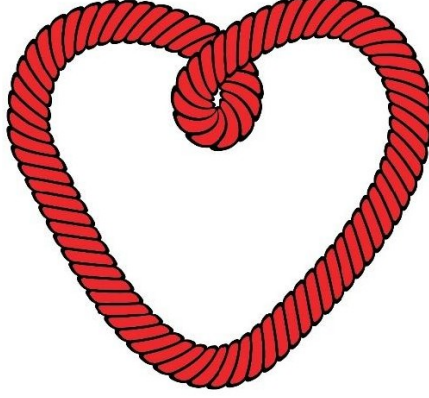
Denesem bile, beni manyak boğasından daha hızlı kovalayacağına dair bir his var içimde. Bana e-posta göndermeye başlamasının bir sebebi var. Şu an burada olmamın bir sebebi var. Büyük kız külotumu giyip bunun ne anlama geldiğini anlamamanın zamanı geldi. Hayatımda bir kez olsun, annem gibi olma korkusunun beni yönetmesine izin veremem. Kalmalı ve bu kovboyla yüzleşmeliyim.

Lütfen pişman olmama izin verme, diye dua ediyorum. Lütfen kalbimi kırmasına izin verme.

Onu çok az tanıyorum ama yine de bunu yapabilecek güce sahip biri varsa o da o olabilir diye düşünüyorum.

Altıncı Bölüm

Kordon

"Sakın turtama dokunayım deme Cord Decker!" Cassia elindeki tahta kaşığı süngü gibi bana doğrultarak bağıyor. "Henüz hazır değil."

"Bana hazır gibi geldi," diye homurdanıyorum, bir ona bir de şu anda mutfak masasında benimle alay eden şeftalili turtaya bakıyorum. Lanet şey hazırdan daha iyi görünüyor. Geçirdiğim günden sonra en az onun kadar güzel görünüyor ve bir azizi bile cehenneme çekecek kadar tatlı. Yine de dürüst olalım. Hiçbir zaman bir azizle karıştırılmadım.

Bütün gün kendimi ağırdan almaya ikna etmeye çalıştım, böylece kaçmayacaktı ama ben sabırsız bir orospu çocuğuyum. Onun benim olacağına haftalar önce karar vermiştim. Bugün fark ettim ki o da bunu biliyor. O benim olmazdı.

burada olmazdı. Ne Tahoe'da, ne çiftliğimde, ne de mutfağımda o tahta kaşığı bana doğrultarak.

Hamburger'i hallettiğimde, genç boğalardan biri bugün şansını denemek istediğine karar verdi. Merada can havliyle ilerledi ve bir bacağı kırıldı. Atların aksine sığırlar, özellikle de genç olanlar, kırılan bacaklarını iyi iyileştirir. Biraz zaman, biraz bakım ve bizim de biraz ter dökmemizle iyileşecektir. Ama onu yerleştirmek bütün gün sürdü. Hava kararana kadar da bitiremedik.

Veterinerin işi biter bitmez eve koştum, çok endişeliydim. Cassia gitmiş olacaktı. Onun yerine onu mutfakta, tombul poposunu havaya kaldırmış fırındaki bir şeyi kontrol ederken buldum.

Kaldı. Kalmaktan fazlasını yaptı. Yemek pişirdi. İkimiz de bunun gökyüzünden biraz kar yağdığı için olmadığını biliyoruz. O burada çünkü olmak istediği yer burası. Bu yüzden ağırdan almayacağız. O gelecek. bu gece ait olduğu yerde, yatağında olacak. Eğer şanslıysam, karnında tohumlarımla ve göğüslerinde ellerimle uyuyor olacak. Gerisini sonra düşünürüz.

"Beni öp ve turtanı rahat bırakayım."

"Pislik içindesin," diye yakınıyor, talebimi görmezden geliyor. "Git duş al ve yemeğimi rahat bırak."

"Önce gel beni öp," diye emrediyorum.

Bakışları ağzıma düşüyor, geyik gözleri kararıyor. Evet, o da beni istiyor. Güzel yüzünün her yerinde yazıyor. Bahse girerim bütün gününü ona banyoda verdiğim küçük tadı düşünerek. Kesinlikle düşündüm. Sadece beş saniye sürdü ama yine de varlığımı tamamen yeniden düzenlemeyi başardı.

Turtayı bırakıp mutfakta sinsice ona doğru ilerliyorum. Ayaklarım bilerek muşambaya vuruyor, arkamda küçük toprak parçaları ve saman parçaları bırakıyordum. Kapının dışında onları çıkaracak kadar durmadım. Onu görmek için çok sabırsızlanıyordum.

Sobanın karşısındaki duvara sırtını dayıyor.

Kaşığı elinden alıp lavaboya doğru fırlatıyorum, nereye düştüğü umurumda değil.

"Ne yapıyorsun?" Dili alt dudağında geziniyor. "Seni de kirletmeye geliyorum güzel bebeğim," diye mırıldanıyorum. elimi başının üstündeki duvara koyuyorum. Diğer elimi geniş kalçasına sarıp sıkıyorum. "Bütün gün bunu düşündüm."

"Ah, öyle mi?" Başını geriye doğru eğiyor, dudakları ayrılmış ve yanakları kızarmış bir şekilde bana bakıyor. Tanrım. Benim gibi bir adam için fazla güzel. Yine de... yine de bencil bir orospu çocuğu olup onu elimde tutmayı planlıyorum. "Ben de düşünüyordum."

"Öyle mi? Peki sen ne düşünüyordun prenses?" Vücudumu onunkine bastırıyorum, onu duvara sıkıştırmadan ağırlığımı hissetmesini sağlayacak kadar.

Nefes nefese kalır, başı geriye düşer. Gözleri tekrar cam gibi oluyor. Yüzündeki o ifadeyi görmeye bayılıyorum. Onu oraya koyanın ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyor.

"Kovboylar," diyor.

Kıskançlık içimde kükrerken dudaklarımdan yumuşak bir uyarı hırıltısı yükseliyor. Siktir et. Boş ver. Söz konusu o olduğunda sahiplenici bir pislik olmayı planlıyorum.

Bu vahşi kadın için. Ben onun romantik kahramanı değilim. Romantizm hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve kesinlikle paylaşmıyorum.

Gölde onu tatmin ederken kimse beni izlemeyecek. Kimse ona elini sürmeyecek ve hikayeyi anlatmak için yaşamayacak. O zaman Geceleri kendine dokunduğunda, dudaklarında benim adım olacak. Rüyasında beni görecek. Yazarken, düşündüğü adam ben olacağım. Ben artık onun kovboyuyum. Her ihtiyacını karşılayacağım. Teselliye ihtiyacı olduğunda, aradığı benim kollarım olacak. Onu doğru seveceğim, babamın bana iyi bir kadını sevmeyi öğrettiği gibi.

"Bana öğretmeni istiyorum, Cord," diye fısıldıyor. "Bugün buraya gerçekten bu yüzden geldim. Bir sonraki kitabım için burada ne yaptığını öğrenmek istedim."

"Benim hakkımda mı yazıyorsun, Cassia?"

"I..." Utangaç ve tatlı bir şekilde başını sallıyor. "Evet."

Ah, lanet olsun.

Kalçasını serbest bırakıyorum, vahşi saçlarını yumruğumun etrafına bir ip gibi sarıyorum. Karışık ve dağınık olsa bile ipek kadar yumuşak. Kalın kütle, şampuanımı kullandığı yerden benim gibi kokuyor. Tam istediğim yere, tamamen merhametime kalana kadar başını nazikçe eğmek için tutuşumu kullanıyorum.

"İlk ders, güzel bebek," diye nefes alıyorum, başımı ona doğru eğerek. "Kovboyun onu öp dediğinde öpeceksin."

"Ama ben..."

O cümlesini tamamlayamadan üzerine çullanıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Onunki benimkinin altında yumuşak ve uysal, nefesi tatlı. Ağırdan alıyorum, bir ikram gibi içine gömülüyorum, tadını çıkarıyorum. Tanrım, kollarımda kendini iyi hissediyor, tam da sığması için tasarlanmış gibi.

Göğüsleri göğsümde titriyor, dudaklarından muhtaç bir inilti dökülüyor. Ses kendimi kontrol etmemi parçalıyor, zincirleri yıpranmış gibi kolayca koparıyor.

Aşırı baskı altında ip. Baskının arttığını *hissediyorum*, onu sahiplenme ihtiyacı göğsümde bir ağırlık gibi oturuyor.

Saçlarını bıraktım, ellerimi kıkına koyarak onu kollarıma doğru kaldırdım. Kalın kalçaları belimi sarıyor, kolları omuzlarıma dolanıyor. İkimizden biri öpüşmeyi derinleştiriyor ama o mu ben mi emin değilim. Tek bildiğim dilinin benimkiyle dans ettiği ve düello yaptığı, öpüşünün eğitimsiz olduğu ve hala şimdiye kadar deneyimlediğim en erotik şey olduğu.

Hayır, o tanrılardan daha üstün olduğunu düşünen aptal ölümlü kraliçe Cassiopeia değil. Bu kadın bir tanrıça, bir ilham perisi.

Olimpos Dağı'ndan tökezleyerek benim dağıma geldi. Zeus artık onu geri alamaz. Onu elimde tutmak için kutsal bir savaş vereceğim.

Aletime sürtünüyor, ihtiyacını ağzıma haykırıyor. Zavallı küçük şey. Eminim şu anda eşofmanlarımı kirletiyordur. Zavallı küçük amcığı muhtemelen benim için acıyordur. Tanrı biliyor ya, sıkım ona ulaşmak için kendi savaşını vermekten iki saniye kadar uzakta.

Mutfaktan masaya doğru tökezliyorum, ellerimi kışında kullanarak onu sikimin sert çıkıntısına doğru sürüyorum. Tatlı çığlıkları mutfağı dolduruyor ve hiç kimseyle çıkmamamın sebebinin o olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Asla bir kadın aramamamın sebebi o. O benim

Çünkü onu bulana kadar aletim hiç kimseye ya da hiçbir şeye ilgi duymuyordu. Bunca zamandır onu bekliyordum.

"Ders iki," diye homurdanıyorum, tişörtünü kafasının üzerinden yırtıp atacak kadar uzun süre ağzından ayrılıyorum. Mutfak sandalyesinin arkasına düşüyor. Bir elimle onu vücuduma sabitliyorum ve turtasını dikkatlice yoldan çekiyorum.

sonra ödeyecek cehennem var. Ve sonra onu tekrar öpmek zorundayım. Gerçekten de öyle. Ağzından o kadar uzun süre uzak kalmak tam bir rezaletti. Onu dikkatlice mutfak masasının üzerine yatırdım ve ona iyice bakabilmek için isteksizce kendimi ondan ayırdım.

Bunu yaptığım anda dizlerimin bağı çözülüyor. Sarı saçları dökülüyor. Karanlık ahşap boyunca, geyik gözleri ihtiyaçla kararmış. Pembe, yanaklarından göğsüne kadar kaymaktaşı tenini renklendiriyor. Göğüsleri dışarıda, kiraz rengi meme uçları dik ve sıkı ve o şehvetli kıvrımları sergilenirken, o şimdiye kadar gördüğüm en erotik görüntü. Aman Tanrım. Her sabah dağın tepesinden doğan güneşten daha güzel.

"Ders iki," diye tekrarlıyorum, parmaklarımı eşofmanının kemerine geçirirken sesim zımpara kağıdı gibi. "Sen tatlı *olmaya* hazır olmadıkça bir kovboyu asla tatlısından alıkoyma prenses."

"Cord, ben..."

Hayır demesi için ona zaman tanıyarak duraklıyorum. Yaptığımız her şey onun seçimi.

Her zaman. Patronluk taslayan bir orospu çocuğu olabilirim, ama onun dudaklarından çıkan bir kelime her şeyi durdurur.

Derin bir nefes alıyor, cesaret yüz ifadesini dolduruyor ve sonra başını sallıyor.

Bileğine dikkat ederek pantolonunu çıkarıyorum... ve aynı zamanda benimkini de karıştırıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, taşaklarım yukarı kalkarken ve dölleri boxerıma fişkirirken sikimi avuçluyorum. Başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar çok güzel. Özellikle de o küçük güzel amcığı. Ve hepsi benim. "Sırılsıklam olmuşsun Cassia."

"Biliyorum."

"Uzun zamandır mı böylesin güzel bebeğim?"

"Sadece bütün gün," diyor bakışlarımla buluşarak. "Bu senin hatan, biliyorsun." "Öyle mi?" Ona sırtıyorum. "Yaptığım pisliği temizlemem gerektiğini mi söylüyorsun?" "Yani, kibar bir kovboyun yapacağı şey budur, ama ben

Kendini zorlamana falan gerek yok," diye şımartıyor beni, narin bir omzunu silkerek. "Yerde bıraktığın çamuru daha sonra nasıl temizleyeceğini düşününce."

Ah, lanet olsun. Hayatımın geri kalanını bu kadını severek geçirmek için sabırsızlanıyorum.

O mükemmel. Kelimenin her anlamıyla. Benim için mükemmel. Bu çiftlik için mükemmel. *Mükemmel*.

"Ders üç," diyorum, ayağımı bir sandalyeye dolayarak onu masaya doğru çekiyorum. Üzerine çöküyorum ve kıcını masanın ucuna doğru sürüklüyorum. Yine küçük bir kuş gibi ciyaklıyor, çıplak amını yüzüme doğru tuttuğumu fark ettiğinde yanakları utançtan kızarıyor.

Küstah olduğu kadar utangaç da. Buna bayılıyorum. "Ben seni yerken, sen de beni izleyeceksin Cassia."

"Seni izleyemem!" diye ağlıyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye homurdanarak bacaklarını omuzlarımdan üzerinden geçiriyorum. Başımı çevirip uyluğunun iç kısmına bir öpücük konduruyorum. Kahretsin, saf şeker ve baş döndürücü kadın gibi kokuyor. "Sana yapmak üzere olduğum şeyi ne kadar sevdiğimi görmeni istiyorum. Ya güzel bebeğim? Ne kadar sevdiğini duymak istiyorum. Etrafımızdaki lanet çatıyı haykır."

"BEN... BEN..."

Kendini toparlayamadan, önce ağızla bacaklarının arasına dalıyorum. Söyleyeceği her şey bir şok çığlığına dönüşüyor... dudaklarını ayırıp onu aşağıdan yukarıya doğru yaladığımda bu çığlık bir coşku iniltisine dönüşüyor. Tadı dilimde patladığı anda ikimiz için de her şey bitmişti. Bu amcık artık benim, geri dönüş yok.

Tadına baktığım her turtadan daha güzel, her şeftaliden daha sulu. Kıcını masadan kaldırıyorum, onu canlı canlı yerken yanaklarını ayırıyorum. Bu konuda kibar da değilim. İstedikim kadar kaba ve pis olabilirim. Altı lanet haftadan sonra

Bu evden gitmesine izin vermeden önce onu sıkıp merhamet dilemeye bırakmayı planlıyorum.

Alaycı hareketlerle klitorisini kamçılıyorum ve sonra göt deliğinin tadına bakmak için aşağıya dalmadan önce onu deliğine sokuyorum. Şok içinde çılgılık atıyor, vücudu geriliyor. Hemen rahatladığında, hoşuna gittiğini anladım. Bu iyi bir şey çünkü o deliğe de sahip olmayı planlıyorum. Onun üzerinde bilmediğim ya da tapmadığım tek bir nokta bile kalmayacak. Başımı kaldırmadan önce dilimi bir süre o sıkı kas halkasında gezdirip onunla alay ediyorum.

"Bu sulu amcık artık benim prenses," diyorum. Tam da söylediğim gibi beni izliyor, kızarmış yüzünde gözleri kocaman, vücudunun her güzel hattını yakan bir coşku. "Ve bu mükemmel, muhteşem vücut da öyle. Ona bir sürü pislik yapmayı planlıyorum."

"O zaman konuşmayı bırak ve yap!" diye bağılıyor ve beni kıkırdatıyor.

Bana iki kez söylemesine gerek yok. İşime geri döndüm, bu kadını boğazımdan aşağı içmeye hevesliydim. Dudaklarını ısıriyorum ve sonra klitorisini kucaklıyorum, dişlerimi ve dilimi kullanarak bu kovboyun ona tam olarak neler yapabileceğini öğretiyorum. Onu acımasızca kenara sürüklüyorum... sadece son saniyede geri çekilmek ve onu bekletmek için. Tekrar ve tekrar yapıyorum.

"Kordon!" diye bağılıyor, beni üçüncü kez tekmelemeye çalışıyor.

"Lütfen!"

"Lütfen ne, Cassia?" Bir kolumla onu yumuşak karnının üzerinde tutarak homurdanıyorum.

"Benimle alay etmeyi bırak."

"Nu-uh." Dilimi tekrar klitorisinin etrafında daireler çizdiriyorum. "Bana ne istediğini söyleyene kadar olmaz. 'Cord, lütfen beni boşalt' de ve ben de sana istediğini vereyim."

"Cord," diye sızlanıyor.

"Söyle, güzel bebeğim," diye mırıldanıyorum, bu utangaçlığı artık aradan çıkarmaya hazırım. Eğer bir şey istiyorsa, bir şeye ihtiyacı varsa, bunu istemekten, *talep etmekten* korkmasını istemiyorum. Artık ona ben bakacağım, onu ben koruyacağım. Asla benim kollarımda olduğundan daha güvende olmayacak. Bugün bana kim olduğunu söylemekten bu kadar korkmasına neden olan her neyse... Benimle güvende olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi. Burada korkacak hiçbir şeyi yok, benimle değil. Asla korkmayacak. O lanet olası boğa dışında hiçbir şeyden ve yakın zamanda bir daha onun yanına gitmeyecek. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

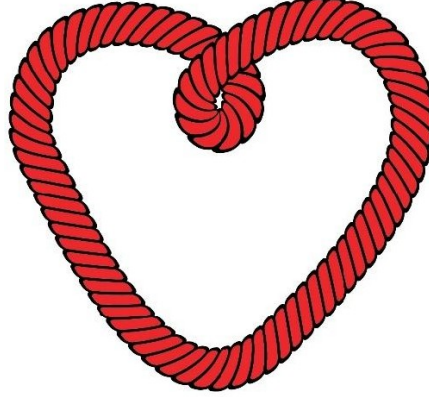
"Gelmem gerek," diye ağlıyor. "Lütfen gelmeme izin ver, Cord."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, içimde bir gurur patlaması yaşıyorum. Yüzümü amına gömerek ona istediği şeyi çok tatlı bir şekilde

veriyorum. Küçük deliği o kadar sıkı ki

İki parmağım ancak yetiyor ama onları kıvrırıp g noktasını bulmayı başarıyorum. Onu okşuyorum ve aynı zamanda klitorisini emiyorum.

Adımı haykırarak uçurumun kenarından fırladı. Bu duyduğum en iyi şarkı.

Yavaşça kendine geliyor. Ona deli gibi sarılıyorum, boynuna sokuluyorum, onu seviyorum. Kaya gibi sertim ve aynı anda hiç olmadığım kadar tatmin olmuş durumdayım. Eğer babam annem hakkında böyle hissediyorsa, onunla bu kadar çabuk evlenmesine şaşmamalı. Bana hep, onu gördüğü anda aradığının o olduğunu anladığını söylerdi. "Aşk seni süründürmez" derdi. Yıldırım gibi çarpar. Benim güzel bebeğim beni fena çarptı.

Hiç böyle huzurlu hissetmemiştim. Hayatımın büyük bölümünde Cleary için endişelendim, Cam için endişelendim, çiftlik için endişelendim. Cassia'yı tutarken, bunların hiçbirini hissetmiyorum. İlk defa kendimi bütün hissediyorum.

"Benim köftem!" Cassia aniden ağlıyor, kollarımın arasında dik oturuyor.

Ben daha kıpırdayamadan mutfağa doğru koşmaya başladı. Biraz zıplayarak bileğinin hâlâ onu rahatsız ettiğini belli ediyor. Her sıçrayışta kıcı zıplayıp sallanıyor. Kulaktan kulağa sırtarak gösteriyi izliyorum.

"Oh, Tanrıya şükür," diye nefes alıyor, köfteyi fırından çıkarmak için eğiliyor. Kalçalarının arasından am dudakları görünüyor ve ben onu tekrar tekrar yemek istiyorum. Midem onun için mi yoksa yemek için mi gurulduyor emin değilim. Hayır. Kesinlikle o. "Eğer yanarsa sana çok kızacaktım."

"Zerre kadar üzülmezdim, güzel bebeğim. Sen yediğim en güzel yemeksin."

Köfteyi ocağın üzerine bırakıyor ve bana doğru dönüyor, yüzü kıpkırmızı. "Mutfakta seks hakkında konuşamayız," diyor, elleri kalçalarında. "Bu bir kural."

"Öyle mi? Etraftaki kuralları benim koyduğumu zaten kabul ettiğimizi sanıyordum.

Burada," diyorum, ayağa kalkarak. Aletimi ayarlamam gerekiyor, bu da onun dikkatini çekiyor. "Ayrıca, az önce bu mutfakta seks hakkında konuşmaktan çok daha fazlasını yaptık."

"Kuralı çiğniyorsun."

Başımı sallayarak sırtıyorum. Kahretsin, ona o kadar aşığım ki bu çok saçma. Mutfakta sinsice ona doğru ilerliyorum ve onu kollarımın arasına alıp ölesiye öpüyorum. "Sakın değişme Cassia Murphy, duydun mu beni?"

"Bu kurallarınla biraz kontrolden çıkıyorsun kovboy," diye mırıldanıyor göğsüme sokularak. "Değişmek istersem değişirim."

"Sakın buna cüret etme."

"Tamam. Ama sadece gidip duş alırsan. Gerçekten ahır gibi kokuyorsun."

"Birazdan duşa gireceğim," diye söz veriyorum ve onu kucağıma alıp masaya geri götürüyorum. "Önce bir şey hakkında konuşmamız gerek."

Onu masanın üstüne yatırdığımda yüzünü göğsüme yaslayarak inliyor. "Söyleyeceğin şeyi duymak istemediğime şimdiden eminim."

"Sadece bugün bana neden yalan söylediğini bilmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, bana bakana kadar başını hafifçe geriye yatırıyorum.

"Neden kim olduğunu bilmemi istemedin?"

"Um, çünkü takip etmek elli eyaletin hepsinde yasadışı?" diyor gözlerini devirerek.

"Seni buraya davet etmem sapıklık değil." "Bu konuşma için kıyafetlerimi giyebilir miyim?"

Ona hayır demek istiyorum ama gözlerindeki ifadeden kendini açıkta ve savunmasız hissettiğini anlayabiliyorum, bu yüzden sandalyenin arkasından gömleğini kapıyorum ve başının üzerine çekmesine yardım ediyorum. Üstünü örttükten sonra keskin bir nefes alıyor.

"Sanırım, beni görürsen, beni davet ettiğin için pişman olursun diye endişelendim.

Gel," diyor omuz silkerek, bakışları masanın üzerinde. "Ben de uzaktan biraz araştırma yapıp gideceğimi ve burada olduğumu asla anlamayacağınızı düşündüm. Boğanın Şeytan olması ve başka planları olması dışında."

"Bunun hoşuma giden tek yanı, boğanın bir piç olduğunu kabul etmen," diyorum kaşlarımı çatarak. "Seni meralarda tek başına istemiyorum. Genç boğalar bile tehlikeli olabilir. Buzağılama mevsimine giriyoruz."

"İnan bana, Hamburger'le birlikte olmayı planladığım son yer orası," diye homurdanıyor. "Koşmaktan nefret ediyorum, özellikle de kovalanmayı içeriyorsa."

"Söylediklerinin geri kalanına gelince... Senin neyin var?" "Anneme göre her şey." Gözlerini deviriyor. "O bir eski yarışma kraliçesi. Onun gibi olmadığımı unutmama asla izin vermiyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum, ama sonra seni gördüm ve sanırım..." Çaresizce omuz silkiyor. "Daha çok kendim gibi birini bekliyordum, senin gibi değil. Bu beni biraz delirtti."

"Sen benim gibi değilsin," diye kabul ediyorum ve bunun için küçük bir dua gönderiyorum. "Benim gibi bir orospu çocuğu için fazla güzelsin. Ben huysuz, yaşlı bir piçim. Burada kime sorarsan sor, sana söyleyecektir. Çoğu zaman huysuz bir orospu çocuğuyum. Bırak o sulu amcığını yalamayı, küçük ayak parmaklarını öpmeyi bile hak etmiyorum."

"Kordon!" diye bağırıyor.

"Sen çok güzelsin. Aksini düşünen biri senin bir dakikanı bile harcamaya değmez Cassia," diye homurdanıyorum, son derece ciddi bir şekilde. Eğer annesi ona hak ettiği saygıyı göstermiyorsa, annesini sikeyim. Bu saçmalığa hemen bir son vereceğim.

"Mesele sadece görünüşüm değil," diyor sesi yumuşak bir şekilde. "Hayatımın çoğunu konuşma tarzımdan söylediğim sözlere, giyim tarzımdan yazdığım kitaplara kadar her şeyimi didik didik ederek geçirdi. Ona göre, iyi bir adam bulmamın tek yolu kendimle ilgili her şeyi değiştirmem. I Sanırım seni gördüğümde ve sadece sert, seksi bir kovboy olmakla kalmayıp aynı zamanda Kaliforniya'daki en büyük çiftliğe sahip olduğunu fark ettiğimde, tüm bunlar aklıma geldi ve biraz korktum. Tanıştığım diğer seksi ve başarılı erkekler gibi olmanı bekliyordum. Ama sen beklediğim gibi biri değilsin Cord Decker."

"Yavru kediler için örgü ördüğüm konusunda yalan söylemiş olabilirim," diyorum sırtarak.

"Sen iyi bir adamsın," diye fısıldıyor, zorlukla yutkunarak. Bakışları yüzümde geziniyor, yumuşak ve açık. "Belki de tanıdığım en iyilerden biri."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, sadece ona bakıyorum. Buna alışabilirim, ona sarılmaya, onunla konuşmaya. Bu konuda samimi bir şey var, o orgazm olurken onu yemekten bile daha samimi.

Adımı haykırıyor. Belki de içimde biraz yumuşaklık vardır. Onun için kesinlikle öyle görünüyor.

"Kız kardeşini sen büyüttün, değil mi? Ailen öldükten sonra yani."

"Ben büyüttüm."

Bana gülümsüyor. "Eminim sana tapıyordur."

"Öyle ama kardeşimiz Cam onun gerçek kahramanı," diye mırıldanıyorum.

"Onunla tanıştım. Cumartesi günü beni senin boğandan kurtardı."

Kaşlarını çattı, kaşları çatıldı. "Boğanın bana karşı bir kan davası olduğundan oldukça eminim. Cumartesi günü beni ve arkadaşım Clover'ı öldürmeye çalıştı. Arabamızın önüne çıktı. Cam geldi ve onu yoldan çekti."

"Lanet olası boğa bir tehdit."

"Seni ve kardeşini gayet iyi dinliyor gibi görünüyor," diye belirtiyor.

"Yabancılar onu kızdırıyor, ama yakında size alışacaktır, güzel bebeğim." Onu öpmek için eğildim. "Ve sonra ona da patronluk taslayabilirsin." "Sence fırtına o kadar uzun sürer mi?"

"Hmm?"

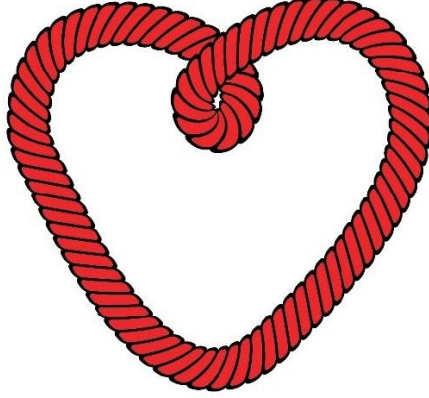
"Fırtına bana alışmasına yetecek kadar uzun sürecektir mi?" diye soruyor.

"Pazar günü Seattle'a dönüyorum."

Hay sikeyim. Yani onu da bana aşık olmaya ikna etmek için bir haftadan az zamanım var. Daha tam bir gün bile benim olmadı ve şimdiden gitmesine izin veremeyeceğimi biliyorum. O sonsuza kadar benim. Tek yapmam gereken Onu da bu şekilde görmeye ikna et.

Yedinci Bölüm

Cassia

"Neden kovboylar?" Cord bir ısırık şeftalili turtayı bana uzatarak soruyor.

Öne doğru eğilip dilimi çatalın etrafına dolayarak lapa lapa böreği ağzıma götürüyorum. Şeftaliler dilimin üzerinde adeta eriyor. İnliyorum ve gözleri yarıklara doğru daralıyor, köşelerindeki çizgiler daha belirgin hale geliyor. Bu da açıkçası onu daha fazla kızdırmak istememe neden oluyor. Kaşlarını çatığında çok seksi oluyor. Sırf bana öyle bakmaya devam etsin diye kendimi onun damarına basmaya hevesli buluyorum.

Gerçekten bir erkeğin yanında en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Aslında ben hatırlıyorum. Bir erkekle *hiç* bu kadar eğlenmemiştim. Cord'la kendimi endişeli ya da garip hissetmiyorum. Ağzımdan rastgele şeyler döküldüğünde bana deliymişim gibi bakmıyor. Sanki yemekte boğa testislerini tartışmamız gayet normalmiş gibi davranıyor.

Kendimi beslememe izin vermedi. O düş alırken ben yemeği bitirdim. Aşağı indiğinde beni kucağına çekti ve aynı tabaktan yedik. Beni beslemesi garip bir şekilde erotikti. Muhtemelen olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti. Onun da hoşuna gittiğini biliyordum. Gri gözleri tüm yemek boyunca hararetle parladı. Aleti de bütün gece sertti. Yanaklarımın arasına yerleşmiş, beni yavaş yavaş delirtiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse mi? Sanırım kovboy romantizmi okumaya annem Teksas'ta bir çiftlikte büyüdüğü için başladım," diyorum. "Nefret ederdi. Sanırım kitabın nesinin bu kadar kötü olduğunu öğrenmek istedim ya da belki de ona inat okumaya başladım. Ben kovboy değilim.

Elbette. On iki yaşımdaydım. Ama sonra bu türe aşık oldum, bu yüzden yazmaya başladığımda oradan başlamak doğal geldi."

"Yazmaya genç yaşta başlamışsın." Turtasından bir ısırık daha koparıyor. "Mmhmm. İlk kitabımı bitirdiğimde on dokuz yaşımdaydım.

"İlk kitabımı bitirdiğimde

Ama iki yıl sonrasına kadar yayınlayacağım." Sessizce gülüyorum. "Tanrım, korkunçtu!" "Şüpheli," diye mırıldanıyor, çatalı bana doğru uzatarak.

"Güven bana," diyorum başımı sallayarak. Başka bir şey yersem patlayacağım. "Berbattı. Yazmak, ilerledikçe öğrendiğiniz şeylerden biridir. Ne kadar çok yaparsan o kadar çok öğrenir ve gelişirsin. Yatağımın altında sakladığım taslakları kimseye göstermeyeceğim bile. O kadar kötüler ki."

"Yatağının altında cereyan mı var?"

Çatalı ağzına götürüp dudakları çatalın dişleri etrafında kenetlenirken, yavaş ve hayranlık dolu sırtışı beni binlerce derece ısıtıyor. Onu yerken izlemek

Beni yemesini izlediğimi hatırlatıyor, bu da beni bin derece daha ısıtıyor. Kucağında kayıyorum, aralarındaki ağrıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırmaya çalışıyorum.

"Altında başka ne saklıyorsun, güzel bebek?" diye soruyor, boştaki elini kalçamdan yukarı kaydırarak.

"Söylemiyorum," diye fısıldıyorum.

Cord Decker kendisine hayır denmesinden hoşlanmaz. Kaşlarını indiriyor, gri gözleri sanki istediği cevabı ruhumdan çekip almak istermiş gibi tekrar benimkilere yerleşiyor. "Son cevabın bu mu?"

Başımı sallıyorum, bu adamdan zerre kadar korkmuyorum. Kaba ve acımasız görünebilir ama artık kalbini gördüm. Bu dev kabadayıyı neyin harekete geçirdiğini biliyorum. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, aya asıldığımı düşünüyor ve ben de ona aksini söyleyecek değilim. Sanırım istesem onu dize getirebilirim. Ama istemiyorum. Onu üstümde, içimde, her yerimde istiyorum.

Çatalımız, bakışlarımı kırmadan bıraktığı tabağa çarpıyor. Sandalye masadan geriye doğru sıyrılıyor ve ağırlığımızın altında inliyor. Eski ahşap yine de sağlam, onun gibi bir adamı taşımak için yapılmış. Kolları beni sarıyor, güçlü ve emin.

Cehennem alevleri yüz ifadesini yakıyor.

"Cord!" Tek bir hareketle ayağa kalkıp beni omzunun üzerinden fırlatırken bağıriyorum. Saçlarım öne düşüyor ve beni kör ediyor. Yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Başka bir ders zamanı, güzel bebek," diye homurdanıyor ve kıcımlı ortaya çıkarmak için eşofmanlarımı aşağı çekiyor. Kaba avuç içi kıcımlının üzerinde kayarak

beni inletiyor. "Ve sana öğretmek için yolda bu güzel küçük şeye bakacağım."

Beni bir mağara adamı gibi taşıdığı için ona bağıramıyorum bile. Eğer şu anda beni tutmasaydı, yerde bir su birikintisi olurdu. Daha önce hiçbir şeyi onun bana yapacağı şeyi istediğim gibi istememiştim.

"Kahretsin, dişlerimi buna geçirmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanarak kıcıma vuruyor. Oturma odasına doğru kararlı adımlarla yürüyor, nefes bile almıyor. Sanırım her gün bütün gününü bir çiftlikte çalışarak geçirdiğinde, benim boyutumda birini taşımak küçük patates kızartması oluyor.

Omzunda zıplıyorum, kollarım dizlerine doğru sarkıyor. Eğer onun görüşü de benimki gibiyse, ısırarak istediği için onu suçlamıyorum. Kıcı tam yüzüme bakıyor, kot pantolonu sıkı yanaklarını tam olarak sarıyor. Beni bir patates çuvalı gibi taşıdığı için muhtemelen kızmalıyım, ama dürüst olmak gerekirse bu biraz sıcak. Bunu ona söylediğimden değil.

"Dördüncü ders," diyor beni yatak odasına taşıırken.

"Dördüncü dersi zaten aldığımızı sanıyordum."

"İlk seferinde yeterince iyi öğrenemedin prenses." Beni yatağına fırlattı.

Sırt üstü yatıyorum, yatağın ve kalın yorganın içine gömülüyorum. Oh, Lüksü seviyor. Yatağı inanılmaz. "Sen büyük bir zorbasın Cord Decker," diyorum ona ters ters bakarak. İsteddiği her şeyi istediği zaman yapamayacağını bilsin diye. Ben de karşılık veriyorum.

"Ve ikimiz de bunun her dakikasını sevdiğini biliyoruz, Cassia Murphy," diyor, tişörtünü başının üzerinden çıkarırken sırtarak. Tişörtü banyo kapısına doğru fırlatıyor, gözleri yumuşak bir şekilde üzerimde geziniyor. Benimkiler ona kilitlenmiş, onu tekrar görmeye çalışıyorlar.

Tanrım, çok etkileyici. Daha önce de öyle düşünmüştüm, ama o daha da etkileyici.

Yatağının ayak ucunda gözlerinde niyetle duran etkileyici bir adam. Kabile Dövmeler vücudunun sağ tarafında aşağı yukarı uzanıyor. Sol tarafında bir manzara uzanıyor, bulutlar ve çiçekler arasında küçük sahneler çizilmiş. Spor salonunda çok fazla zaman geçiren çoğu erkek gibi zayıf değil. Karnı kalın bir kas yığını, göğsü, omuzları ve kolları belirgin. Döndüğünde sırtında daha fazla dövme görüyorum. Kızgın güneşin altında uzun saatler geçirdiği için solmuşlar ama daha az güzel değiller.

"Dördüncü ders," diyor kot pantolonunun düğmesini açıp benimle birlikte yatağa sürünerek. "Bir kovboy ve erkeği arasında sır yoktur.

kadın." Ellerini başımın iki yanına koyarak beni altına hapsediyor.

"Yatağının altında ne var?"

"Muhtemelen toz tavşanları," diye fısıldıyorum gözlerinin içine bakarak. "Altını çok sık süpürmüyorum."

"Oyuncak yok mu?"

"Onları yatağın altında tutmanın pek hijyenik olduğunu sanmıyorum, Cord." "Nerede saklıyorsun o zaman?"

Kızarıyorum, onun altında kıvranıyorum. Her nasılsa, sekse sahip olduğumu itiraf etmek

oyuncaklar beni annemin beni deli bir insan yaptığını itiraf etmekten daha savunmasız hissettiriyor. "Um, çekmecemde."

Beni yumuşak bir öpücükle ödüllendiriyor, dudakları ben kemiksiz kalana ve altında inleyene kadar dudaklarıma değiyor. Nefesindeki şeftalinin ve ona ait olan tatlılığın tadını alıyorum. Güneş ışığı gibi, sanki dışarıda geçirdiğimiz uzun saatler her hücreme sızmış gibi. Buna bayılıyorum.

"Yazdığın şeylerin ne kadarını yaptın Cassia?" diye soruyor burnunu burnuma dayayarak.

"Neden?"

"Nereden başlamam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum, güzel bebeğim." "Um..."

"Yalan söyleme prenses. Daha önce hiç kimse senin amına dokundu mu?"

Jinekologum sayılır mı? Muhtemelen sayılmaz.

Bunun yerine "Belki," diyorum, bu adama deneyimlerimin toplamının daha önce mutfakta yaptıklarımızdan ibaret olduğunu itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değilim. Bazen sahnelerimi ilginç kılmak için porno izliyorum. Ama bu muhtemelen Cord gibi bir adam bir yana, hiç kimse için deneyim sayılmaz.

"Beni kızdırma," diye homurdanıyor, sahiplenici sesi rahmime zımpara kağıdı gibi sürtünüyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, gözlerimi sıkarak. "Bugüne kadar kimse bana dokunmadı."

Üstümde tamamen sessiz. "Bakire misin?"

"Evet." Gözlerimi açıyorum ve bağımlı yastığa yaslayıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Ben de bundan utanmıyorum, Cord. Ben müstehcen kitaplar yazan yirmi altı yaşında bir bakireyim. Eğer bu senin için anlaşmayı bozan bir şeyse, tamam. Ama doğru kişiyi beklediğim için kendimi kötü hissetmeyeceğim."

Ağzı benimkine çarpıyor, öpücüğü sert ve ısrarcı. Ağırlığı beni yatağın daha derinlerine itiyor. Üstümdeyken hissettiklerine anında bayılıyorum. Çok katı, her yeri çok sert. Ellerimi sırtında gezdiriyorum,

Kaslarının dokunuşuma karşılık verircesine avuçlarımın altında dalgalanışından zevk alıyorum.

"Doğru kişiyi beklemiyordun Cassia," diyor ağzıma karşı, alt dudağımla ısırarak. "*O kişiyi bekliyordun. Beni bekliyordun.*"

"Cord," diye fısıldıyorum, haklı olduğundan oldukça eminim. Ona aşık olduğumdan eminim. Bunun nedeni bu, değil mi? Bu yüzden onu aklımdan çıkaramıyorum. Bu yüzden Tahoe Gölü'ne geldim, bu yüzden onun çiftliğine gizlice girdim. Bu yüzden tatil köyünde olmam gerekirken onun yatağındayım. Bu gülünç, otoriter, güzel kovboya aşığım. Sanırım bugün çiftliğine ayak basmadan önce ona aşık olmuştum. Tamamen çok hızlı... ve yine de değil.

Paige ve ben geçen gün Emmy Day'de içki içerken Paige'e şimşegi hissettiğimde aşkı anlayacağımı söyledim. Bu, ruhumun derinliklerine kadar işleyen elektrik yükü. Sanırım o zaman biliyordum. Sadece itiraf etmekten çok korkuyordum.

"Yeni bir dersin zamanı geldi, güzel bebeğim," diye nefes alıyor Cord, boynumdaki izleri öperek. Dizlerinin üzerine çöküp üzerime çıktı. Elleri belimi çevrelüyor... ya da kum saatinden çok armut şeklinde olmasaydım belim ne olurdu, neyse. Ellerini yanlarımda gezdiriyor, giderken gömleğimi kaldırıyor.

Elektrikli dokunuşunun altında tüylerim diken diken oluyor. Her yerimde hissediyorum. Bedenim yatağın derinliklerine gömülüyor, bakışlarım onunkilere dolanıyor. Beni izleme şeklini seviyorum. Gözlerinin sürekli üzerimde olmasında seksi bir şeyler var. Sanki gözlerini kaçıramıyor gibi... Bu adamı hiçbir şeyin zorlayabileceğini sanmıyorum. Bunun için fazla kontrollü, fazla güçlü. Bu adam kendi başına bir doğa gücü, altımızdaki dağ kadar sabit, soluduğumuz hava kadar değişmez. Sanki başka bir yere bakmayı *reddediyor*. Ben onun görmek istediği, bilmek istediği şeyim.

"Ders beş," diye fısıldıyor, gömleğimi başımın üzerinden çıkarmama yardım ederken. Başını eğiyor, göğüslerime doğru eğilirken gri gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. Gözleri o kadar sıcak ki gümüş gibi parlıyorlar. "Bir kovboyun görevi kadınının her ihtiyacını karşılamaktır."

Dişleri sağ meme ucumun etrafını sarıyor, dilinin düz kısmı da aynı anda onu okşuyor.

Sırtım yataktan eğiliyor, göğsümün derinliklerinden keskin bir ecstasy çığlığı kopuyor. Klitorisim nabız gibi atıyor, bacaklarımın arasından uyarılma akıyor. Mandallıyorum

geniş omuzlarına yasladı, bir elini saçlarına sokarak onu orada tuttu.

O yetenekli ağzıyla beni mahvediyor ve nefes nefese bırakıyor. Yumuşak öpücükler keskin ısırıkları yatıştırıyor. Sert avuç içi sol meme ucumu aşındırırken sağa eziyet ediyor. Ve sonra değiştiriyor. Ben daha aşağı inmesi, bana daha fazlasını vermesi için yalvarana kadar gidip geliyor.

Karnımdan aşağıya doğru öptüğünde, titreyen bir karmaşa içindeyim. Karnımı okşaması umurumda bile değil. Dişlerini karnıma geçirip vahşi bir ayı gibi hırladığında utanç duymayacak kadar kendimden geçmişim.

"Lanet olsun, güzel bebeğim," diyor başını kaldırıp bana bakarak. "Tam buradaki tatlı noktayı seviyorum." Parmak eklemlerini karnımın alt kısmında gezdiriyor.

ne demek istediğini gösterir. "Bu çok seksi. Her tarafına döllерimin bulaştığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Cord," diye inliyorum.

"Sırf sana bir ders vereyim diye beni şimdi harcamak zorunda bırakma prenses," diye uyarıyor beni, her zamanki gibi otoriter bir tavırla. Yana doğru kayarak üzerimden kalkıyor. "Bu gece seni çiftleştirene kadar boşalmaya niyetim yok."

"Beni mi yetiştiriyorsun?"

"Seni yetiştiriyorum." Eşofmanlarımı çekiştirerek çıkarıyor ve yaralı bileğimin üzerinden nazıkçe geçirmeye özen gösteriyor. Yürüdüğümde ara sıra sancı yapması dışında artık acımıyor bile. Ama buna özen göstermesi hoşuma gidiyor. "Çocuğumu içine yerleştiriyorum." Bacaklarımı iki yana açıp yaralı bileğimi bir yastığın üzerine koyuyor. "Sana bir kovboyun nasıl sikiştiğini öğretiyorum Cassia."

Aman Tanrım. Delinin teki.

"Cord, I...."

"Bana hayır mı diyorsun?"

Öyle miyim? Eğer yaparsam, prezervatif alacağımı biliyorum. İstedğim bu mu? Yapılacak güvenli, akıllı başında, sorumlu şey bu. Ama bu adamla ilgili bir şey, tüm bunların tam tersi olmak istememe neden oluyor. Bu gece vahşi ve özgür olmak istiyorum. *Onun* olmak istiyorum. Her yönden. Sanırım bu yatakta başka hiçbir yerde olmadığım kadar güvendedim.

"Sana hayır demiyorum," diye fısıldıyorum, kalbim o kadar yüksek atıyor ki muhtemelen duyduğundan eminim.

"Bilgin olsun, bekleyen tek kişi sen değilsin Cassia," diyor bacaklarımın arasına sürünerek. "On altı ya da on yedi yıldır kimseyle birlikte olmadım."

"Cord, sen ciddi misin?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyor, kalçalarımın her yerini öpüyor. "Şimdi arkana yaslan ve huzur içinde yememe izin ver, kadın. Seni mahvetmeyi bitirdiğimde, beni mahvetmene izin vereceğim. Seksi kışını yıprattıktan sonra, kendi kışımı temizleyeceğim.

Alt kata dağılalım, sonra sabah her şeyi baştan yaparız." "Hey, Cord?"

"Evet, güzel bebeğim?"

"Daha az konuş," diyorum.

Şakacı bir şekilde hırlıyor ve iç bacağıma ısırıyor. Sonra iki parmağıyla alt dudaklarımı aralıyor. Bu sefer hırıltısı tamamen erkekçe. Üzerime çıkmadan önce aldığım tek uyarı bu. Tıpkı mutfakta olduğu gibi bacaklarımın arasında da acımasız. Diline değdirdiği en iyi şeymişim gibi beni yiyor, beni boğazından aşağı içerken hırlıyor ve hırlıyor ve sonra daha fazlası için geri gelir.

Onun altında kıvranıyorum, bir coşku denizinde kayboluyorum. Yalnız olduğum için işleri kendi başıma halletmekte iyiydim ama sanırım yanlış yapıyordum. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Gülü kullandığımda bile. Kordon... büyülü olmaktan daha iyi.

O bir şeytan.

"Tanrım, evet, güzel bebek, o amcığını yüzüme sür," diye homurdanıyor, kışımı yataktan tamamen kaldırarak. "Çenemden aşağı damlayana kadar sür beni."

Yaralı ayak bileğim yatağın üzerinde sallanıyor. Diğer ayağımı kaldıraç olarak kullanıyorum, tam olarak söyleneni yapıp yüzüne sürtünürken utanç duymayacak kadar ileri gidiyorum. Zevkle kükrüyor, beni kolaylıkla hırpalıyor. Hıçkırıyorum ve kıvranıyorum, yüzüne doğru eğiliyorum. Çok yakınım, çok yakınım.

Dili arka girişime baskı yapıyor.

Göz kapaklarımın ardında patlayan yıldızlar beni mutluluğa sürüklerken çılglık atıyorum. Parlak renkler canlı renk püskürtüleri halinde patlayarak dünyamı tekrar tekrar aydınlatıyor. Kan dolaşımımın içinde tutuşuyorlar, en küçük atomuma kadar her parçamı tüketene kadar damarlarımda zevk dalgaları yükseliyor. Sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor.

Sonunda bittiğinde, Cord'un yatağına sırt üstü uzanmışım.

Bir denizyıldızı gibi. Dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında. Yüzündeki ifade... Lütfen, Tanrım, lütfen onu tutmama izin ver. Lütfen hayatımın sonuna kadar bana böyle bakmaya devam etsin. Bu istekten, ihtiyaçtan daha fazlası. Sanki ruhu gözlerinden alev alev yanıyor.

"Bir dahaki sefere yüzüme bindiğinde, sikim gırtlığında olacak Cassia," diyor, sesi kalın bir törpüyle. "Belki bu bütün çiftlik-

adımı haykırırken ne kadar iyi ses çıkardığını bilmekten."

Ancak o zaman çırılçıplak olduğunu, ereksiyonunun etli bir yumrukta olduğunu fark ediyorum. "Yalan söyledin," diye fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Koyu renk bir kaş, sessiz bir açıklama talebiyle yukarı doğru tikler.

"Kovboyların on beş santimden daha azıyla işi hallettiğini söylemiştin. Bu on bir inçten az değil, Cord!" Altında kıvranarak ağlıyorum. O şöyle beni ikiye bölecek. Tanrı yardımcım olsun ama bir yanım bunu yapmasını istiyor.

"On bir inç değil Cassia," diyor bana sırtarak. O kocaman ereksiyonunu okşuyor, başparmağını geniş başının üzerinde gezdiriyor. "Sekiz... aşağı yukarı."

"Aşağı yukarı ne? Üç inç mi?" "İki."

Dilim boğazımda kaldı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

"Onu bu hale sen getirdin, güzel bebeğim," diye homurdanıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni yatakta daha da aşağıya sürüklüyor. Kalçalarım onunkilerin etrafına yayılıyor, kığım kucağında. Ereksiyonu klitorisimi dürtüyor ve neredeyse çözülüyorum. "Onu yumuşak bir şekilde becermen adil görünüyor."

"Eğer beni kırarsan, sana çok kızarım."

"Seni kırmak mı?" Öne doğru eğildi ve bir elini boğazıma doladı. Beni nazikçe kaldırıyor ve ağzıma sıcak bir öpücük konduruyor. Onun üzerinde kendi tadımı alıyorum ve anında hoşuma gidiyor. Belki de sevmemeliydim ama umurumda değil. "Ah, güzel bebeğim, seni kırmayacağım. Seni mahvedeceğim ve sen de bunun her dakikasını seveceksin."

Haklı olduğuna eminim. Mina çok gurur duyardı.

"Beni içine sokacaksın Cassia," diyor alt dudağımı ısırarak. "Kendini sikimin üzerine yerleştirmeni izlemek istiyorum. İstedğin kadar yavaş git. Seni yakaladım."

"Tamam," diye fısıldıyorum, kalbim heyecan ve endişeyle göğüs kemiğime çarpıyor. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanan bir kadın olacağımı hiç düşünmemiştim ama bunu seviyorum. Beni sakinleştiriyor. Onunlayken kendimi başıboş hissetmiyorum. Hayatımda ilk kez, tam olarak olmam gereken kişi olduğumu ve tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum. Ona güveniyorum. benimle ilgilenir. İçgüdüsel olarak başka birinin beni yakalamak için orada olacağını bilmenin ne kadar özgürleştirici olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Ama onunla bunu biliyorum.

Elimi bedenlerimizin arasına sokup parmaklarımı ereksiyonu boyunca kaydırıyorum. Tıslıyor, ben uzunluğunu keşfederken başı geriye düşüyor. Teni dokunulamayacak kadar sıcak ve sert ama bir şekilde ipek kadar da pürüzsüz. Hâlâ içime sığma ihtimali olduğunu düşünmüyorum. Sadece gülünç derecede uzun değil, aynı zamanda kalın da. Ama acısa bile onu içimde hissetmek istiyorum. Ona içimde ihtiyacım var. Onun içimde olmaması şu anda acı verici.

Elimi onun etrafında olabildiğince dolaştırıyorum, aşağı yukarı okşuyorum. Vücudu gergin, dudaklarından küçük zevk iniltileri kaçıyor. Böyle çok güzel, çok çiğ ve vahşi. Çok vahşi.

"Benimle alay etmeyi kes, güzel bebeğim," diye inliyor.

"Dayanamıyorum. Ah, Tanrım. Bırak gireyim."

Damarlarımda kadınsı bir tatmin dalgası alevleniyor.

Onu açıklığıma yönlendiriyorum, sularım ellerimi ve onun sikini kaplarken inliyorum. O kadar ıslığım ki eminim kalçalarına damladığını hissediyordur. Ama şikayet etmiyor. Ukala piç beni bu kadar azdıldığını bilmekten hoşlanıyordur.

Ben onu içime sığdırmaya çalışırken o beni kucağında dengede tutuyor, ağırlığımı taşıyor. Ellerimin titremesi ve ne kadar ıslak olduğum arasında, sonunda onu tam olarak yerleştirmeyi başarmam bir dakika sürüyor. Yavaşça batıyorum. Vücudum bir an direniyor ve sonra sikinin başı içeri kayıyor.

"Ah, lanet olsun," diye inliyor, gözleri bağlı olduğumuz yere yapışmış.

"Bana sarılınca iyi görünüyorsun prenses. Biraz daha alabilir misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Acımıyor. En azından ilk başta. Kalçalarımı çalıştırıyorum, ondan biraz daha alıyorum. Gerildikçe yanmaya ve ağrımaya başlıyor.

"Yavaş," diyor Cord, sesi boğuklaşarak. "Yavaş."

Onu dinlemeliyim. Dinlemem gerektiğini biliyorum. Ama dinlemiyorum. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak devam ediyorum. Daha ne olduğunu anlamadan keskin bir acı içime saplanıyor. Kordon beni yakaladı ama artık çok geçti. Bakire bariyerim yırtılırken haykırıyorum ve onun sikinden aşağı kayıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, vücudu kaskatı kesiliyor.

Hıçkırılmaya çalışarak kucağında kıvranıyorum. Sanki beni ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ama aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü. Sırtının her yerinde bu anın kanıtlarını bırakıyorum. İrkilmedi bile. Bir eliyle enseme kavrarken, diğer eliyle beni vücuduna sabitleyerek acıyı kabulleniyor.

"Bir daha asla," diye kulağımı tırmalıyor, sesi titriyor. "Beni duyuyor musun, güzel bebeğim? Bir daha asla." şu anda biliyorum ki bu benim olduğu kadar onun da canını yakıyor. Belki daha fazla. Beni incittiğini bilmek onu *öldürüyor*. Benim sert, otoriter kovboyum her gün tehlikeyle yüzleşiyor ve muhtemelen gözünü bile kırpmıyor. Ama beni incitmek onu incitiyor.

Kalbimin etrafındaki son duvar da yıkılıyor, toza dönüşüyor. Ben annem değilim ve asla onun gibi olamayacağım. Bu geçici bir duygu değil, kolayca unutulacak ya da tekrarlanacak bir şey değil. Bunu ruhumda biliyorum. O benim için asla aynı şeyleri hissetmese bile, kalbim her zaman ona ait olacak. Her boşluğu doldurarak içeri giriyor. Işıldıyor, turuncu ve kırmızıyla parlıyor, onun adıyla, onun işaretiyle damgalanıyor.

"Benimle seviş Cord," diye yalvarıyorum, ağzını kendi ağzımla arıyorum. Dilim dudaklarının kenarına dokunuyor, bana istediğini vermesini talep ediyorum. Boğazından alçak sesle inliyor, karşı koymak için çaresiz. Ağzı benimkiyle buluşuyor, öpücüğu sıcak ve derin.

Beni sabit tutmak için eliyle ensemden tutuyor. Aldırmıyorum. Bu adamın emri altında olmanın ruhumu ateşleyen ve beni hayata döndüren bir yanı var. Yirmi altı yıldır yarı canlı, bir hayalin peşinde ve korku içinde koşuyorum. Bugün, sanırım koşmayı bıraktım ve yaşamaya başladım.

Ben inleyene kadar öpüşüyoruz, hareket etmesi için yalvarıyorum. Kalan bir acı varsa bile hissetmiyorum. Tek hissettiğim baskı ve ezici bir hareket etme ihtiyacı, beni ne kadar yükseğe çıkarabileceğini bilmek. Yarışmak istemiyorum. Uçmak istiyorum.

Kalçalarını kavramak için boynumdaki tutuşunu bırakıyor. Önce yavaşça başlıyor, bakışları yüzüme kilitlenmiş, sanki herhangi bir rahatsızlık, herhangi bir acı belirtisi arıyor. Hiçbir şey yok. Beni sikinde aşağı yukarı kaydırmaya başladığında tek hissettiğim mutluluk oluyor.

"Hoşuna gitti mi Cassia?" diye soruyor, beni daha yukarı kaldırarak. "Evet," diye inliyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor, kalçalarını benimkilerle buluşmak için öne doğru sallıyor. "O zaman beni geri sık, güzel bebek. O seksi kalçalarını çalıştır ve bana ne kadar

hoşuna gidecek. Bu yatağın dışında istediğin kadar utangaç ve tatlı olabilirsin ama sikimin üzerindeyken beni kendi sikiymiş gibi sikeceksin, duydun mu?"

"İnsanlara sahip olamazsın," diyorum.

"Öyle mi?" Sırıttıyor, beni kendine çekiyor, sonra kaldırıp tekrar yapıyor. Daha sert ve daha hızlı. "Bir sonraki ders, güzel bebek." O nips

omzuma ve sonra köprücük kemiğıme. "Bir kovboy bir şeyi damgaladığında, o şey ona aittir. Senin her yerinde benim izlerim var Cassia. Bu artık bana ait olduğun anlamına geliyor."

"Cord," diye inliyorum, kendimi durduramayarak onunla birlikte hareket ediyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki. "Mağara adamı."

"Kovboy," diye düzeltiyor ve beni geriye doğru deviriyor. Üzerimden aşağı iniyor, kalçamı kendi kalçasının üzerine çekiyor. Bana yaptıklarını durdurmuyor bile. Beni sadece istediğı yere götürüyor ve sürekli beceriyor. "Sen benimsin, tatlı Cassia."

"Sende de benim izlerim var," diye ağzının içine soluyorum.

"Öyle mi? Sanırım bu senin olduğum anlamına geliyor prenses," diyor. Dudakları yakıcı bir öpücükle benimkilere dokunuyor, sahiplenme dolu bir öpücük. "Siktir. Bunu duymak hoşuma gitti."

"Ben de."

Beni tekrar öpüyor ve ben kayboluyorum. O her yerde, dünyanın geri kalanını unutturuyor. Öpüşüyoruz, sevişiyoruz ve dokunuyoruz, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Vücudunun benimkine karşı hareket edişini ve çıkardığı sesleri seviyorum. İnemelerinin çığlıklarımınla karışmasını, birbirimize karışmasını seviyorum.

odayı. Hiç bitmesini istemiyorum ve çok geçmeden orgazmımın arttığını hissediyorum.

O da hissediyor. Kalçalarını kaydırarak benimkini daha yukarı çekiyor. Bu sefer içime doğru sallandığında, g noktama çarpıyor ve yıldızları görüyorum. Daha fazlasını isteyerek haykırıyorum. Bunu tekrar yapıyor ve sonra tekrar, yarın hissedeceğimi bildiğim acımasız vuruşlarla içime girene kadar.

"Boşalmanı istiyorum, güzel bebeğim," diye inliyor, göğsümde bir iz bırakarak öpüyor. Bir eli aramıza giriyor, bir meme ucuna yapışırken kıvrımlarımın arasından kayıyor. "Seni çiftleştirmeden önce sikimin her tarafını kremlemeni istiyorum."

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, iç kaslarım onun beni hamile bırakacağı düşüncesiyle çılgınca çırpınıyor. Birbirimizi çok az tanıyoruz ama babamın beni terk ettiğı gibi onun da bir çocuğı asla terk etmeyeceğini biliyorum. Harika bir baba olurdu, tıpkı bir kardeş olduğu gibi.

"Karşı koymayı bırak ve amina şaplak atmadan önce bana istediğimi ver," diye homurdanıyor ve karnımın alt kısmına bastırıyor. "Gel. Şimdi."

Karnımdaki baskı onun emriyle birleşince beni uçurumun kenarına savuruyor. Orgazm içimde bir bomba patlaması gibi patlarken şok içinde haykırıyorum. Beni gökyüzüne fırlatmadan önce çarpışmaya hazırlanmak için zamanım bile yok. Coşku içinde kıvranıyor, saçma sapan şeyler geveliyorum.

Cord üstümde çıldırıyor, beni deli gibi beceriyor. Tamamen vahşî bir şekilde içime girerken ondan başka her şeyin izini kaybediyorum. Vücudu kilitlenirken adım dudaklarından bir kükremeyele çıkıyor, eminim yatakhanedekiler de duyuyordur.

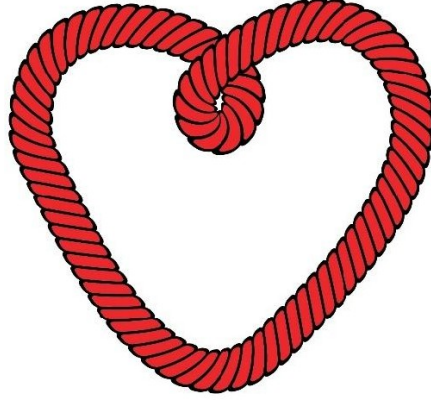
Döllerî içime akıyor, rahmimin derinliklerinde başka bir patlamaya yol açıyor. Titreyerek yoluma devam ediyorum, bakışlarım onunkilere karışıyor. Ondan başka tarafa bakamıyorum. *Bakamıyorum.*

"Çok güzel," diye nefes alıyor ve öne doğru düşüyor. Kendini kollarının üzerinde yakalıyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Sen çok güzelsin."

"Cord," diye fısıldıyorum, dudakları dudaklarıma değerken kendimi bir battaniye gibi ona sarıyorum. Bu adamın içinde boğulmak ve bir daha asla havaya çıkmamak istiyorum. Eğer böyle hissetmek için çok erkense, umurumda değil.

Sekizinci Bölüm

Kordon

"Gölünç görünüyorum, Cord," diyor Cassia, başını geriye doğru eğip kısık gözlerle bana bakarak. "Dışarı o kadar soğuk bile değil."

"Çok güzel görünüyorsun," diye düzeltiyorum burnuna vurarak. Çok sevimli görünüyor. Yüzü dışında her yeri ceketimin içinde. Bugün isteksizce kendi kıyafetlerini giymesine izin verdim, ama sadece onu çamaşır makinesinin üstünde becerdikten sonra. Benim güzel bebeğim sıkma devrini seviyor. Şimdi, çiftliği görmek için can atıyor. Onu bütün gün çıplak ve sikimin üzerinde tutmayı tercih ederdim, ama sonra bana dünün Sevgililer Günü olduğunu hatırlattı.

Görünüşe göre, orgazm hediye sayılmıyor. Ama yeni buzağları görmek sayılıyor.

"Nereye gittiğimi bile göremiyorum," diye yakınıyor ve beni gülümsetiyor. "Görmene gerek yok," diyorum ve onu kollarıma alıp dışarı taşıyorum.

Ahıra kadar. Onu düşürecekimden korkuyormuş gibi omuzlarıma yapışmasına bayılıyorum. Böyle bir şey asla olmayacak. Küçüklüğümden beri bu çiftlikte ekipman taşıyorum. Kollarımda taşıdığım en tatlı yük olduğu kesin. En sevimlisi de. "O bileğinle yürümemelisin zaten."

"Artık acımıyor bile." Yine de onu taşımama izin vermekten memnun bir şekilde sarılıyor. Sanırım o da benim kadar bundan hoşlanıyor, her ne kadar bunu asla itiraf etmeyecek olsa da. Cassia...lanet olsun, o *her şey*. Kendisi kadar vahşi

Tatlı, sevimli olduğu kadar da küstah. Hafta sonunda onu benimle kalmaya ikna edemezsem, eşyalarımı toplayıp onu Seattle'a kadar takip ettiğimde Cam çok kızacak.

Hayatım boyunca bu çiftlikte öleceğimi düşündüm. Burası her zaman benim evim oldu. Hayatımın geri kalanını burada geçireceğimi, bu toprakları ve sürüyü koruyacağımı düşündüm, tıpkı babamın, ondan öncekinin ve ondan öncekinin yaptığı gibi. Ama Cassia burada mutlu değilse, Seattle'da olmayı tercih ediyorsa, onu takip edeceğim. İsteddiği buysa dünyanın öbür ucuna kadar giderim. Benim evim artık onun yanı. Kalbim onun göğsünde atıyor. Nereye gitmem gerekiyorsa gideceğim, onu kollarımda tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Mutfağın kapısını açtığımda yüzüme soğuk bir hava çarpıyor, ardından ahırlara kapatılmış yüzlerce büyükbaş hayvanın hoşnutsuz böğürmeleri geliyor. İçeride sıkışıp kalmaktansa otlamayı tercih ediyorlar ama inekler de bizler gibi donuyor. Ve bu çiftlik, hayvanlarımıza kötü davrandığımız için başarılı değil. Bunu deneyen her çiftlik çalışanı kendini kıcının üstünde bulur. Yüzündeki kan bile kuruyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor Cassia, nefesi önünde buharlaşıyor. "Bu çok güzel, Cord."

O haklı. Burası çok güzel. Kar çiftliği kaplamış, bir ufuktan diğerine beyaz bir deniz halinde yayılmış. Çitler ve ekipmanlar, hatta ahırlar ve müstemilatlar bile kalın bir tabakayla kaplı. Hala ağaçlardan süzülüyor, sonbaharda yapraklar gibi havada uçuşuyor. Toby genç çiftlik çalışanlarından birini sabanın başına geçirmiş, ahırlar ve ağıl arasında bir yol açıyor.

Çizmelerim karda cıtırdayarak verandadan dikkatlice aşağı iniyorum. Cassia tıpkı dün yaptığı gibi etrafımıza aval aval bakıyor. Çok meraklı, öğrenmeye çok hevesli. Gebe düvelerin ve hayvanların bulunduğu ahıra doğru ilerlerken dudaklarından milyonlarca farklı soru dökülüyor. Buzağılar. Çiftçilik hakkında çoğu insandan çok daha fazla şey biliyor ama ben bunu zaten biliyordum. Kitapları bu işle ilgili en küçük ayrıntıları bile doğru veriyor.

Ama kovboylar... onları alamadı. Bizler sahiplenici pislikleriz, bize ait olanı korumak için savaşmaya ve ölmeye hazırız. Ayaklarımızın altındaki toprak, tarlalarımızdaki sığırlar ya da yataklarımızdaki kadınlar olsun, paylaşmayız ve geri adım atmamız. Hiçbir zaman. Şimdi anlıyor.

Ahıra vardığımızda onu dikkatlice ayağa kaldırıyorum ve yanıma yatırıyorum. Adamlarımdan birkaçı bize meraklı bakışlar atarken o bana sarılıyor ve onu tutmama izin veriyor. Kimse soru sormuyor

ya da çok uzun görünüyor. Sanırım Jace ve Toby onun benim olduğunu çoktan yaymışlardır. Saygılı bir mesafeyi koruyacaklardır.

"Burası buzağılama ahır," diyorum ve onu içeri götürüyorum. İçerisi daha sıcak, düveleri rahat ettirmek için ısıtıcılar içeriye ısı pompalıyor. Ama sona bu kadar yaklaşmışken asla tam olarak rahat edemezler. Herhangi bir kadın doğurmaya hazır mı? Düvelerin çoğu sessiz, ağıllarında hallerinden memnun. Birkaçı, diğerlerinin yankıladığı yüksek sesli şikayetlerle içeride kapalı kalmayı protesto ediyor.

Cassia kapının hemen önünde durarak, "Vay canına," diye fısıldıyor. "Çok büyük."

"Yaklaşık üç yüz kişilik gruplar halinde buzağılıyoruz," diye açıklıyorum. "Buradaki her inek önümüzdeki iki hafta içinde doğum yapacak."

"Vay canına," diye tekrar fısıldıyor. "Hepsinin bebekleri burada mı?"

"Tercihen. Kalemlerin nasıl kurulduğunu görüyor musun?" Ben soruyorum, işaret ederek

Bize en yakın olanı. "Genellikle dışarıdaki büyük ağılda başlıyorlar ve zamanı geldiğinde içeriye taşınıyorlar. Ahırların içinde, buzağılar için bir ısınma odası bulunan ağılların her biri yaklaşık on metre. Dışarıdaki daha küçük bir ağıla taşınmadan önce içeride bir veya iki gün geçirirler. Hepsi içeride şimdi hava yüzünden."

"Zavallı kızlar," diyor ahırın derinliklerine doğru ilerlerken. Düvelerden biri kafasını ağıldan çıkarıp onu dürtüyor ve usulca böğürüyor. Cassia gülüyor sessizce yürümeyi bıraktı. Onu sevecekmiş gibi elini uzatıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Alabilir miyim?"

"Ona dokunabilirsin, güzel bebeğim," diyorum gülümseyerek. "Çok sevecenler." Cassia elini düvenin başının üstünde gezdiriyor ve ona mırıldanıyor.

"Hey, anne," diye fısıldıyor. "Orada çok iyi gidiyorsun. Ufaklığın yakında burada olacak, söz veriyorum."

Düve alçalıyor.

Cassia bir dakikalığına kulaklarının arasını ovalayarak ona bir şeyler mırıldanıyor. Ben

Diğerleri onun varlığını hissediyor mu ya da sakinleştirici sesini duyuyor mu bilinmez ama hepsi sakinleşiyor, itirazları ara sıra çıkan hoşnutsuzluk homurtularından öteye gitmiyor.

"Hadi prenses. Gidip yeni buzağıyı kontrol edelim," diyorum.

Bana surat asıyor ve sonra isteksizce onu çekip götürmeme izin veriyor.

En yeni buzağı ahırın arkasına yakın bir ısınma bölmesinde, kalın bir taze saman yığınının sarılmış durumunda. Bacakları ve kafasıyla huzur içinde uyuyor,

annesi de ona göz kulak oluyor. Jace dün gece geç saatlerde doğduğunu söylüyor.

Cassia hayranlıkla bakarak, "Çok tatlı," diye fısıldıyor.

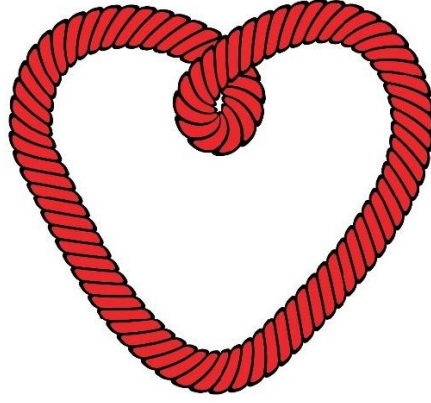
"Onu elinde tutmak istiyorsun, değil mi?" Bir kolumu beline dolayarak ve onu arkamdan kendime doğru çekerek soruyorum. İçimde eriyor, ona sarılmama izin veriyor.

"Belki," diye fısıldıyor ve beni gülümsetiyor.

"Ona ne isim verirdiniz?" Çok merak ettiğim için sordum. Bir dakika düşündü. "Hamburger'in mi?"

"Muhtemelen."

"Patty," dedi hemen. "Ona Patty adını verirdim." Kahretsin, onu seviyorum.

"Orada neye bakıyorsun?" Dudaklarımda bir sırıtışla Cassia'yı izleyerek soruyorum. Elinde telefonuyla kanepenin köşesine kıvrılmış yatıyor. Bakmadığımı düşündüğü anlarda bana bakıp kıkırdıyor.

"Yalnızca Çiftçiler" diyor hiç vakit kaybetmeden.

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakarak bir uyarı homurdandım. "Başka bir ders için kaşınıyorsun, değil mi?"

"Sadece şaka yapıyorum!" diye ağlıyor. "Bu sadece benim okuyucu grubum, söz veriyorum!" "Göster bana."

"Ne? Yok artık." Telefonunu göğsüne bastırıyor, gözleri dehşetle irileşiyor. "Sadece kadınlar, kovboy. Okur grubumda neler olduğunu görmek yasak. Bu kurallara aykırı."

"Başka bir ders için kaşınıyorsun."

"Ben ciddiğim," diyor. "Erkeklerin okuyucu grubuma girmesine izin vermiyorum. Kadınlara iğrenç davranıyorlar ve bu beni çıldırtıyor. İnsanların okuyucularımı rahatsız etmesinden hoşlanmıyorum."

"Onları rahatsız edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, kuşkuyla bakıyor. "Um, merhaba? Kendinle tanıştın mı? Seksi ve otoriter birisin ve ne söylemek istiyorsan onu söylüyorsun. Muhtemelen onları rahatsız etmek istemezsin ama sen içerideyken seks hakkında konuşamayız."

Lanet olsun. Şimdi gerçekten o lanet gruba girmek istiyorum. kadın okuyucularıyla konuştuğu şeyler. Eğer diğer erkeklerse, onun küçük güzel kışına şaplak atacağım. Ve sonra diğer erkeklerin varlığını unutana kadar onu beceririm.

"Bak ne diyeceğim," diyerek dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp dikkatlice sehpanın üzerine koyuyorum. "Buraya gel ve bana bir şeyler göster.

ve beni bu grubunuzun dışında tutmanıza izin vermeyi düşüneceğim."

"Peki," diyor, gözleri ısınıyor. "Ama bu yazıyı bitirmek için beş dakikaya ihtiyacım var."

"İki."

"Üç."

"Bir."

"İki! İki dakika!" diye bağıyor ve telefonuna geri dönüyormuş gibi yapıyor.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. Sonra onu izliyorum, yüzündeki her duygu değişiminden büyüleniyorum. Çok etkileyici. Cleary taşındığından beri ilk defa bu ev yeniden canlanıyor. Sessiz ve soğuk değil, sıcak ve aydınlık, kahkahalarla dolu. Hepsi Cassia. O taze bir nefes. hava... lanet olası bir vahiy.

"Vay anasını!" diye ciyaklar, dik oturur. "Ne?"

"Az önce biri arkadaşım Mina ve Palmer'ın -futbolcu çocuk- tatil köyündeki jakuzide çekilmiş fotoğraflarını paylaşmış," diye ağzından kaçırıyor, gözleri kocaman. "Ona haber vermeliyim. Çıldıracak."

"Futbol adamı mı? Palmer Mitchell'ı mı kastediyorsun?"

"Evet, o," diyor, bir mesaja dokunarak. "Zavallı Mina. Bundan hiç hoşlanmayacak."

"Sanırım bu onun için yeni bir şey?"

Cevap veremeden cep telefonu elinde parlıyor. Daha ses bile çıkmadan cevap vermek için kaydırıyor. "Mina, neredesin?" Arkadaşının söylediklerini dinliyor, ifadesi gergin. "Fotoğraflar var. Sakın

çıldırarak. Çılgın bir kovboyla çiftlikteyim ve onları az önce internette gördüm."

"Çılgın kovboy mu?" Gözlerimi ona dikerek mırıldanıyorum. Kesinlikle başka bir ders için kaşınıyor.

Doğal olarak beni görmezden geliyor. Gerçi kızgın bile değilim. Arkadaşına odaklanmış, yüz ifadesinden endişeli olduğu belli. Kahretsin, o çok tatlı bir şey. Sanırım arkadaşları istese onlar için cehennemde bile sürünür. Kimsenin onunla aynı şekilde ilgilenmediğini bilmek beni öldürüyor. Sanırım annesinin ona yaşattıklarının yarısını bile bana anlatmamıştır... *hala da* anlatıyordur. Arkadaşlarına da tüm gerçeği anlattığından şüpheliyim.

"Sen, tatlım," diyor arkadaşına, sesi yumuşak ve endişe dolu. "Onları kendin görmeden önce sana söylemek istedim."

Bu inanılmaz kadına bakıp da mükemmellikten daha azını görebilmek beni aşıyor. Birkaç haftadır hayatımda ve şimdiden hayatımın en güzel parçası oldu. Eğer annesi onun kıymetini bilmezse, ben bilirim. Ayaklarına kapanacağım, her lanet günde ona tam da olması gerektiği kişi olduğunu hatırlatacağım.

"Sen ve Palmer jakuzide," diyor ve sonra dinlemek için duraklıyor. "Az önce sana linki mesaj attım." Kaşlarını çatarak tekrar dinliyor. "Hâlâ çıkamıyorum

Dünkü fırtına yüzünden, ama bana ihtiyacın olursa tüm yolu yürüyerek dönerim, tamam mı?"

Kaşlarım saç çizgime doğru yükseliyor. Yok artık. Hiçbir yere gitmiyor. Dün araziye girmeden önce ormanda ne kadar kaldığını bilmiyorum ama yakın zamanda tekrar ormana girmeye cesaret edemeyecek. Dışarıda çok daha uzun süre kalsaydı, hayatta kalabileceğinden tam olarak emin değilim. Benim güzel bebeğim dışarı için yaratılmamış. Hamburger'in acımasız kıcı ona ulaşmadan önce sıırıslıkla olmuş ve yaralanmıştı. Eğer gitmesi gerekiyorsa, onu ben götüreceğim. O arkadaşını teselli edebilir, ben de odasında sabırla beklerim. Yüzüğümü parmağına takana kadar gözümün önünden ayrılmayacak.

Bir süre sonra telefonu kapatıyor ve yanına bırakıyor.

"Zavallı Mina," diye iç geçiriyor. "Neden insanların mahremiyetlerine izin vermiyorlar ki?"

"Çünkü berbatlar," diyorum ayağa kalkarken. "Tatil köyüne dönmek ister misin prenses?"

"Hayır. En azından henüz değil," diyor ve başını kanepeye yaslayıp bana bakıyor. "Diğer kızlar orada. Bana ihtiyacı olursa arar."

"Güzel," diye homurdanarak ona doğru ilerliyorum. "O zaman senin için planlarım var." "Seks plan değildir, Cord," diyor, onu kaldırdığında sessizce gülüyor

Kollarım.

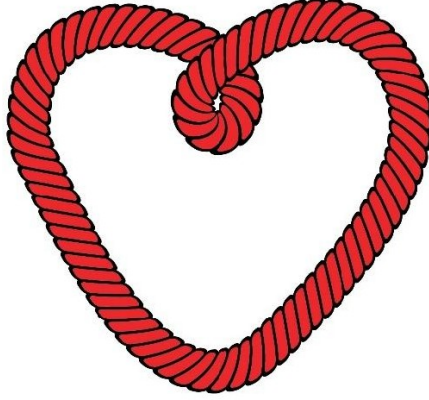
"Seksten bahsetmiyorum, ukala. Seksi kıını ıslatmak için küvete sokuyorum. Sen bunu yaparken, ben de yemek pişireceğim. Sonra da Ateşin yanında kucaklaşacağız ve sen de benim hakkımda yazdığın kitabı anlatacaksın." Dudaklarımı onunkilere değdirip hafifçe ısırıyorum. "Ve eğer

Gerçekten iyiysen, adımı haykırırken sesinin ne kadar güzel çıktığını bana hatırlatmadan önce sikimde boğulmana izin vereceğim."

"Cord," diye inleyerek kalbimden bir parça daha çalıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Cassia

"Neden tatil köyüne dönmedin?" Rhys şüphe dolu bir sesle sorar.

"Kar yağdığı için mi?" Telefonu kulağıma tutup mutfak penceresinden kaşlarımı çatarak soruyorum. Çok meraklı! Yemin ederim, dedektif bir ağabeye sahip olmak inanılmaz derecede sinir bozucu. Sanki saçmalık radarı hiç ıskalamıyor. Ben daha söylemeden yalanın kokusunu alıyor.

"İki gün önce, Cassia," diyor. "İki gün önce kar yağdı." "Yeni kitabım için araştırma yapıyordum."

İnançsızlığı homurdanıyor.

"Var. Bu çiftlikte kırmızı Angus yetiştiriliyor," diyorum, biraz kendini beğenmiş bir tavırla. "Buzağılama mevsimine giriyorlar, bu yüzden yapacak çok iş var. Ben de öğreniyordum." Bu sadece kısmen doğru değil. Cord bugün günün büyük bölümünde onu takip etmeme izin verdi. En azından ben samanlıkta onun dikkatini dağıtana ve Jace onu neredeyse eli pantolonumun içinde yakalayana kadar.

Görünüşe göre Hamburger yine firarda. Cord birkaç saat önce boğanın izini sürebilmek için beni içeri gönderdi. Hava karardı ve hala dönmedi. Ona ya da o çılgın boğaya bir şey oldu diye endişelenmeye başladım. Gittiğinden beri ondan hiç haber almadım. Dikkatimi dağıtmak için Rhys'i aramak bir hata olabilir. Beni sakinleştirmeye hiç yardımcı olmuyor. Sadece beni delirtiyor.

"Doğru," diyor. "Her zaman kötü bir yalancı oldun, Cassia. Adı neydi onun?"

"Kimin adı?"

"Hangi Decker kardeş seni düğümlere boğduysa. Cord mu yoksa Camden mı?"

"Nereden biliyorsun onların... boş ver," diye mırıldanıyorum. Tabii ki isimlerini biliyor. Muhtemelen bu noktada tüm yaşam geçmişlerini biliyor. Onu sorguya çekmek için yerel şerifi de aramadıysa hiç şaşımam. Polis bir kardeşe sahip olmanın eziklik olduğunu söylemiş miydim? Çiftlikte kalma kararında kardeşlerden herhangi birinin parmağı olduğunu inkâr etmeyi düşünüyorum ama hemen vazgeçiyorum. "Adı Cord."

Rhys iç çekiyor. "Sana iyi davranıyor mu?"

"Çok iyi," diye fısıldıyorum. Cord buraya geldiğimden beri bana inanılmaz davranmaktan başka bir şey yapmadı. Dün gece inanılmazdı. Daha önce hiç şımartılmamıştım, ama o beni şımarttı. Köpük banyosuna girdikten sonra bana biftek ve fırında patates yedirdi, sonra da ateşin başında birbirimize sarılıp saatlerce konuştuk.

Sonunda beni çırılçıplak soydu ve bana başka bir "ders" verdi. Bu sefer elleri ve ağzı vücudumun her yerindeydi... ve ben ona sakso çekerken yüzüne biniyordum. Uykuya daldığımı ya da beni yatağa götürdüğünü bile hatırlamıyorum. Ama bu sabah uyandığımda yüzü kalçalarımın arasındaydı. "Rhys, sanırım..." Sözümü kesiyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Ona aşık olduğumu *biliyorum*."

Rhys uzun bir süre tamamen sessiz kalır, düşüncelere dalar ve sonra iç çeker. "Durumun böyle olduğunu anlamıştım, küçük kardeşim," dedi. "Onu sevmeseydin hâlâ orada olmazdın."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Neyin?" Sesi hırıltıya dönüşür. "Eğer sana iyi davranmazsa...." "Hayır, mesele o değil," demek için acele ediyorum. "O inanılmaz biri Rhys.

Gerçekten. Sana iyi davranıyor.

bir kraliçe gibi. Sadece... Ne yaptığımı bilmiyorum! Ona nasıl hissettiğimi söyleyeyim mi? Hiçbir şey söylemeyip Pazar günü eve mi gitsem? Onun da aynı şekilde hissettiğini nereden bileceğim?"

"Eğer kafasında bir beyin varsa, o da aynı şekilde hissediyordur," diye homurdanıyor Rhys. "Annemiz yetiştirdiği inanılmaz kadını göremiyor olabilir ama

Seni tanıyan herkes biliyor Cass. Sadece bir aptal senin onun başına gelebilecek en iyi şey olduğunu bilmez. Eğer bunu göremiyorsa, senin için yeterince iyi değildir ve asla da olamayacaktır."

"Beni ağlatmaya cüret etme Rhys Edward Flannery," diye fısıldıyorum, mutfak penceresinden uzaklaşıp mutfağın etrafında dönüyorum. Zaten dışarıda hiçbir şey göremiyorum. Çok karanlık. "Ağlamaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Seni ağlatmaya çalışmıyorum," diyor kıkırdayarak. "Sadece söylüyorum. Eğer

O da sana layık, o da aynı şekilde hissediyor. Söyle ona Cassia. Hayatının geri kalanını, şansını deneseydin neler olabileceğini düşünerek geçirme. Hayatının geri kalanını ne olabilirdi diye düşünerek geçirmene onun sebep olmasına izin verme."

O haklı, biliyorum. Bundan bir yıl sonra, on yıl sonra ya da elli yıl sonra uyanıp Cord'a nasıl hissettiğimi söylemediğim için pişman olmak istemiyorum. Ve buna pişman *olacağım*. Eğer Pazar günü ona ne hissettiğimi söylemeden buradan ayrılırsam.

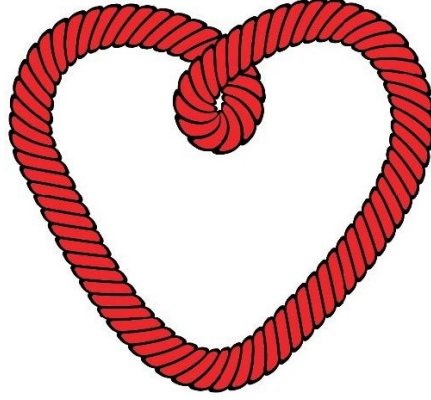
onu seversem, hayatımın sonuna kadar pişman olurum. Bu sefer korkunun beni yönetmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Sonuna kadar gitmeliyim. O benim için aynı şekilde hissetmese bile... Sanırım hayatımın geri kalanını ne olabilirdi diye merak ederek yaşamaktansa bunu bilmeyi tercih ederim.

"Teşekkürler Rhys," diye fısıldıyorum, boğazım duygularla dolup taşıyor. Birlikte büyümemiş olabiliriz ama daha iyi bir kardeş isteyemezdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim. İyi şanslar, sanırım. Ona söyle, eğer seni incitirse onu kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yere gömerim," diyor sesinde bir gülümsemeyle. Kısmen de olsa dalga geçtiğinden eminim. Dürüst olmak gerekirse ağabeyim biraz kötü bir adamdır. Onu kesinlikle kızdırmak istemezdim.

"Anlaştık," dedim. "Seni bu hafta sonu arayacağım." "Uslu dur."

Cevap vermeden bağlantıyı kesiyorum ve sonra sessizce gülüyorum. İsterse davranabilir, ama bunu kabul etmemin imkanı yok. Cord buraya gelir gelmez ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim ve sonra da davranmanın tam tersini yapacağım. Aslında, çok ama çok yaramaz olmayı planlıyorum.

"Cord!" Eşikten adımını atar atmaz kendimi ona doğru fırlatarak bağıyorum. Ona bir kuyruklu yıldız gibi çarparak iki adım geriye savurdum.

"Hey," diyor beni kollarının arasına alarak.

"Senin için çok endişelendim!" Bacaklarımı beline dolayarak yüzünün her yerini öpüyorum. Teni dudaklarıma karşı buz gibi soğuk. Saat gece yarısını geçti.

Sekiz saatten fazladır orada. Muhtemelen donarak ölüyordur. Bütün gece, ormanda Hamburger'i ararken donarak öleceğinden korktuğum için aklımı kaçırarak kadar endişelendim.

"Buradayım, güzel bebeğim," diye söz veriyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. "Lanet boğayı kasabanın yarısına kadar kovalayıp geri dönmek zorunda kaldım." İki eliyle kışımı kavırıyor ve beni kendisine doğru itiyor. "Ben yokken beni özledin mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, yüzümü onun boğazına gömüyorum.

"Hamburger iyi mi?"

"İyi," diye homurdanıyor. "Kümesine geri döndü ve bu konuda çok kızgın." "Nasıl çıktı?"

"Jace ölü taklidi yaptığına yemin ediyor." diyor. "Hareket etmediğini iddia ediyor

Onu kontrol etmek için kafesi açana kadar kas yaptı, sonra ayağa kalktı ve kıyameti kopardı. Ortaya çıkan kargaşada kaçtı. Genç ellerden biri olan Chaz, onun ahır kapılarına doğru koştuğunu gördü ve yoldan atladı. Doğruca içeri girdi."

"Kimse yaralandı mı?"

"Sadece gururları," diye mırıldanıyor beni mutfaktan geçirip oturma odasına götürürken. "Bir gün onlara onun güvenilmez, sinsi bir orospu çocuğu olduğunu söylediğimde beni dinleyecekler."

Sessizce gülüyorum. "Onun hakkında insanmış gibi konuşuyorsun."

"Güzel bebeğim, bu boğa şimdiye kadar gördüğüm en huysuz yaşlı kovboya yakın," diyor botu alt merdivene vurarak. "Eğer konuşabilseydi, hepimize kışını güneşin parlamadığı yerden öpmemizi söylerdi."

"Nereye gitmek için bu kadar uğraştığını görmek için onu takip etmeyi hiç düşündünüz mü?"

"Geldiği yere, cehenneme geri dönmek dışında mı?" diye mırıldandı.

"Ben ciddiym," diye gülüyorum. Sinirlenmiş olsa da, yüzündeki ifadeyi gizleyemiyor.

Sesinde sevgi ve eğlence vardı. O çılgın boğayı seviyor. Hamburger kaçtığında rol yaptığı kadar sinirlendiğini sanmıyorum.

"Belki de bir yere varmaya çalıştığından çok gitmeye çalışıyordur. Belki de yapmaya çalıştığı şeyi bitirmesine izin verirseniz, bunu yapmaya çalışmaktan vazgececektir."

"Prenses, o boğanın yapmaya çalıştığı tek şey beni kızdırmak." Kışımı yoğuruyor, sıkıca kavıyor. "Yaşlandığından beri kaçıyor Kendi başına ayakta durabilecek kadar iyi, ama şu anda onun kötü kış hakkında konuşmaktan bıktım. Elimdeki hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Ben kötü biri değilim."

"Hayır, değilsin," diye kabul ediyor, merdivenlerin tepesine çıkarken sesi yumuşak. "Sen çok tatlı bir şeysin, özellikle de çıplakken ve ait olduğun yerde, sikimin üzerindeyken."

"Aç değil misin?"

"Oh, bol bol yemeyi planlıyorum, Cassia," diyor. "Belki yemeğimin tadını çıkarırken beni tekrar emmene bile izin veririm."

"Cord," diye inliyorum, onu tekrar ağzıma alma düğünceyle içim ısınıyor. Bu hafta beni bir seks bağımlısı haline getirdiğinden oldukça eminim. Bana dokunduğu anda vücudum tutuşuyor. Hiçbir şeyi onu istediğim gibi istememiştim. Yüz yaşına kadar yaşasam bile, bir daha asla yaşayamayacağımı biliyorum.

Bu otoriter, seksi kovboy benim için. O benim tekim.

Beni yatak odasına taşıyor, yanaklarımı avuçlarının içinde sıkıyor ve yoğuruyor. Bana dokunma şeklini seviyorum. Bu konuda nazik değil. Kavrayışı sahiplenici, talepkâr, sanki ona ait olduğumu *biliyor* ve benim de bunu bildiğimden emin olmak istiyor. Paltosu üzerindeyken, ona sürtünmek için kaldıraç bulamıyorum.

Ayaklarım yere değene kadar beni vücudundan aşağı kaydırıyor.

"Bugün seni düşünerek çok zaman geçirdim, güzel bebeğim," diyor ceketini çıkarırken. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, Cord."

"Öyle mi?" Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp ayaklarının dibine yere bırakıyor.

"Çok fazla," diye fısıldıyorum, ondan ödünç aldığım tişörtün eteklerini ellerimde kıvrarak. Yüzündeki yumuşak ifadeden dolayı midem sinirle dolup taşıyor. Bana böyle baktığında, belki de benimle aynı şekilde hissediyor. Bana kesinlikle öyle bakıyor. "Cord, ben..." Bir nefes alıyorum ve odaya veriyorum. "Seni seviyorum."

Beş sayı boyunca bana bakıyor, o kadar durgun ki nefes aldığından bile emin değilim. Sonra keskin bir nefes veriyor, gri gözleri güneşe rakip olacak kadar parlıyor. "Bir daha söyle Cassia," diye homurdanarak bana doğru bir adım atıyor.

"Seni seviyorum," diyorum, emri bana cesaret veriyor. Bakışlarını karşılıyorum, omuzlarım geriye gidiyor. "Ben sana aşığım. Belki çok erken ya da her neyse, ama sadece sevdiğimi bilmen gerektiğini düşündüm-"

Ağzını benimkinin üzerine indirerek beni durduruyor. Beni ruhuma sahip çıkmaya, her santimini ele geçirmeye çalışıyormuş gibi öpüyor. Sanmıyorum ki

zaten onun olduğunu fark eder. Günler önce teslim etmiştim. Dili ağzıma girdi. Benimki onunkinin etrafında dolanıyor, onunla birlikte hareket ediyor.

Beni soyuyor, sıcak ve aç öpücükler arasında kıyafetlerimi çıkarıyor. Onun Dudakları ortaya çıkardığı her santim tene dokunuyor, sert avuç içleri de aynı şekilde üzerimde kayıyor. Çırılçıplak kaldığımda, ait olduğu yerde, içimde olması için çaresizce titriyorum.

Pantolonunu çıkarmak için birlikte çalıştık. O çalışıyor. Ona dokunuyorum, ellerimi yanlarında ve karnında aşağı yukarı gezdiriyorum, kaslarının avuçlarımin altında nasıl kasıldığına hayret ediyorum. Vücudunu seviyorum

Dokunuşuma tepki veriyor, sanki o da beni benim onu hissettiğim gibi hissediyor.

Çıplak kalır kalmaz kollarımı boynuna doluyor, bir elimi ensesindeki saçlarda gezdiriyorum. Aldığımız her nefeste göğüslerimiz birleşiyor, meme uçlarıma değen teni içimde arzu dalgaları yaratıyor. Vücudunun benimkine doğru her kayışı bu dalgaların büyümesine neden oluyor. Dışarıya doğru yayılıyor, her santimetremi tüketiyorlar.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor dudaklarıma, nefes nefese. "Seni seviyorum."

Beni tekrar kollarının arasına alıp yatağına yatırıyor. Ereksiyonu vücudundan gururla sarkıyor, taşakları altından ağır ağır sarkıyor. Çizik izlerim göğsünü süslüyor, neredeyse derisinin derinliklerine kadar gömülmüş.

vücudunu boyayan mürekkep çizgileri. Gözleri karanlık, yanakları uyarılmışlığının kanıtlarıyla lekeli. Tek bir santimimi bile ıskalamadan vücudumda geziniyorlar. "Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı, güzel bebek?"

"Göster bana," diye fısıldıyorum, kollarımı kaldırarak bana gelmesini sessizce talep ediyorum.

Üzerimde sürünürken yatak onun ağırlığının altında eğiliyor, gözleri bana kilitlenmiş. İri gövdesiyle beni sarıyor, dünyamı daraltarak İkimiz ve gözlerinde dönen ihtiyaç. Bana güzel diyor ama asıl güzel olan o. Onun kadar büyük, onun kadar otoriter bir adamın güzel olması mümkün olmamalı, ama yine de öyle. İçi de dışı da.

"Kız kardeşim taşındığından beri ilk defa bu ev canlı geliyor. Senin yüzünden," diyor ve dudaklarından titrek bir nefes çıkarken alnını benimkine değdiriyor. "Tanrım, Cassia. Burada kalbim küt küt atıyor." Eli kalçama dolanmadan önce yan tarafımdan aşağıya doğru kayıyor ve kalçamı kendi kalçasının üzerine kaldırıyor.

"Cord," diye inliyorum, siki klitorisime yaslandığında.

"Senden önceki hayatımdan memnundum prenses." Öpücükler yağdırıyor Yüzümde geziniyor, bana o kadar nazik davranıyor ki sanırım ağlayabilirim. Ama bu sefer kötü bir şeymiş gibi hissetmiyorum. Hayatımda ilk kez, gözyaşları beni güçsüz hissettirmiyor. "Ve sonra seni gördüm ve içeriğin artık yeterince iyi olmadığını fark ettim. Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum Cassia. Seninle geçirdiğim her dakika seni daha çok istiyorum."

Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, bana tekrar tekrar ilgi gösteriyor. Emiyor, ısırıyor ve öpüyor, ta ki ben onun altında inleyip kıvranana, hareketsiz kalamayana kadar. Dili göbek deliğime dalıyor. Dudakları karnımdan aşağı kayıyor. Dişleri kalça kemiğimi tırmıklıyor. Daha amıma dokunmadan, o kadar hassasım ki, o anda patlayacağımı düşünüyorum.

Sonra bacaklarımı omuzlarına atıyor ve amımı öpüyor. O hınzır dili ve sıkı kavrayışıyla nefesimi çalıyor. Eğilip bükülüyorum ve ağlıyorum. Tanrım, onun adını tekrar tekrar haykırıyorum. Ama onun duymak istediği bu değil. Onu sevdiğimi söylememi istiyor.

"Tekrar," diyor uzun, durgun yalamalar arasında. "Seni seviyorum."

"Tekrar."

Vücudumdan ter damlıyor, o beni uçurumdan yukarı sürüklerken bu üç kelime dudaklarımdan bir ayın gibi dökülüyor. Ateşim gittikçe yükseliyor. I

Onu acele ettirmeye, daha hızlı gitmesini sağlamaya çalışıyorum ama yapmıyor. Acele etmiyor, boş zamanlarında beni yiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, ta ki ben nerede bittiğimi, o nerede başladığını anlayana kadar.

Sonunda geçmeme izin verdiğinde, bitkin düşmüştüm. Ruhumda hissettiğim keskin bir rahatlama çılgılığıyla kenardan kayıyorum... aynı yerde onu hissediyorum.

Coşku dalgaları beni parçalıyor, sonsuzluğun bir ucundan diğer ucuna savuruyor.

Cord parçalanmış her bir parçayı topluyor, sert elleriyle ve bedenini bedenime sertçe bastırarak beni tekrar bir araya getiriyor. Nefesi kulağımda ve dudakları tenimde. Beni koruyor, kolluyor, geri kalan her şeyim uçarken beni toprağa bağlıyor.

Gözlerimi açtığımda bana gülümsüyor ve terli saç tellerimi yüzümden geriye doğru tarıyor. "İşte buradasın," diyor, dudakları yanağımda gezinirken burnunu benimkine değdiriyor. Ağzımın kenarını öpüyor ve bacağıma tekrar kalçasına doluyor.

İçime doğru ilerlerken birlikte inliyoruz, beni ona dayıyor. O kadar derin ki, ereksiyonunun ucunu serviksime karşı hissediyorum. Zevk ve acı arasında bir jiletin kenarında dans ediyorum. Bu inanılmaz bir duygu.

"Güzel bebek," diye inliyor, iri vücudu benimkinin üzerinde titriyor. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Cord," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşararak. "Seni seviyorum."

Adımı haykırıyor, sözlerim onun kendini kontrol etmesini engelliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, yüz ifadesi ihtiyaçla dolup taşıyor. Hayal görüyor olabilirim ama sanırım onun gözleri de nemli.

Güçlü itişler beni yatağa doğru itiyor. Yatak inliyor ve altımızda sallanıyor, yatak başlığı duvara çarpıyor. Sanki kendini durduramıyormuş gibi beni tekrar tekrar öpüyor. Her keyifli, hınzır itişinde onun adını haykırıyor, sırtını tırmalıyor... daha sert olması için yalvarıyorum.

Onu sevdiğimi tekrar tekrar söylememi istiyor. Kelimeler dudaklarımdan çılgık çılgığa dökülüyor. Odayı dolduruyor, yankılanarak bize geri dönüyorlar.

Her söylediğimde beni daha sıkı tutuyor, daha sert sikiyor. Sesleri odayı doldurana kadar adımı haykırıyor. Tamamen onun tarafından kuşatılmış durumdayım, onun içinde boğuluyorum... ve hiç hava almak için çıkmak istemiyorum.

O bir makine, beni bir orgazmdan diğerine beceriyor. Ben altında harap olup merhamet dileyene kadar bırakmıyor. Ancak o zaman hızını yavaşlatıyor. Dudakları dudaklarımı arıyor, kalbi göğsüme çarpıyor.

Birbirimize o kadar sıkı sarılmışız ki sanki tek bir kişi olmuşuz.

"Güzel, güzel bebeğim," diye nefes alıyor, beni yavaş ve tatlı bir şekilde öpüyor. Bu sefer de benimle aynı şekilde sevişiyor. Yavaşça. Tatlı tatlı.

Adını haykırdığımda ve bu sefer onun için boşaldığımda, beni takip ediyor. Adımı inleterek derinlere dalıyor ve hareketsiz kalıyor. Başını geriye atıp alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak benim için boşalırken onu sıkıca tutuyorum, kıvraniyorum. Tıpkı fantezilerimdeki gibi görünüyor... sadece bir şekilde daha da iyi. O bir rüyaydı, hüsnükuruntu. Bu ise gerçek.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum gevşediğinde.

"Cassia," diye nefes alıyor ve beni ezmek için yana doğru dönüyor. Beni kendine doğru çekiyor ve kollarını etrafıma doluyor. Baş omzuma yaslanmadan önce dudakları alnımı okşuyor.

Karşılık vermesini bekliyorum... ama vermiyor.

Uykuya dalıyor, canlı bir battaniye gibi etrafımda kıvrılıyor.

Sonra ve ancak o zaman hiç söylemediğini fark ettim. Tekrar tekrar söylememi talep etti... ama karşılık vermedi. Bir kez bile.

O da aynı şekilde hissetmiyor mu?

Binlerce şüphe aynı anda hücum ediyor ve zırhımdaki çatlakları kırıyor. Annemin sesi, hayatımın büyük bölümünde engellemeye çalıştığım kezzap, kötü bir rüzgâr gibi o çatlaklardan içeri giriyor ve her şeyi kirletiyor.

Bu kadar saf olma, Cassiopeia. Gerçek hayat bir peri masalı değildir. Erkekler geveze kadınlara aşık olmazlar, Cassiopeia.

Ona inanmak istemiyorum. İnanmıyorum. Ama o karşılık vermedi.

Neden karşılık vermedi? Beni istediğini söyledi. Burayı onun için canlandırdığımı. Güzel olduğumu. Ama benimle ilgili tek kelime etmedi. *Ona* nasıl hissettirdiğimi.

Kimse seni olduğun gibi sevmeyecek, kızım.

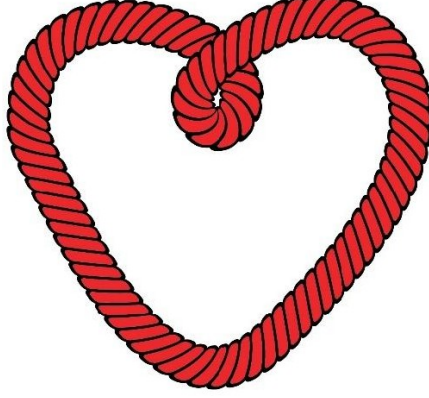
Gözyaşlarım gözlerimin kenarından süzülerek yanaklarımda sessiz izler bırakıyor. Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim. Belki de annemin her şeye rağmen haklı olduğu gerçeği mi... yoksa Cord'a yine de kalbimi vereceğimi düşündüğüm gerçeği mi? Onun beni sevmediğini bilsem bile, son birkaç günün tek bir anını bile değiştirmezdin.

Ama artık burada kalamam. Onunla ilgili son anımın bana veda ettiği anı olmasını istemiyorum. Bana "hoşça kal" dediğini duymak istemiyorum. Beni paramparça eden kelimeler. Eğer hayatımın geri kalanını onsuz geçirmek zorunda kalırsam.

Onunla ilgili son anımın bu gece olmasını istiyorum. Benimle sevişmesini. Belki bu şekilde, yaşlandığımda, saçlarım ağardığında ve yalnız öldüğümde, bir dakikalığına onun da beni sevdiğini varsayabilirim. Bir kez olsun gerçek aşkı tatmışım gibi davranabilirim.

Onuncu Bölüm

Kordon

"Cam!" Bağırarak tesisi boydan boya geçip kardeşime doğru yürüyorum. Başını elindeki poşetlerden kaldırıp bakışlarımla buluşuyor. Kimin eşyalarını taşıdığını sormuyorum bile. Cassia'nın arkadaşı Paige'e ait olduğunu tahmin ediyorum. Son birkaç gündür onun arazisinde kamp yapıyordu. Soluk yeşil gözleri uzun zamandır olmadığı kadar parlak görünüyor.

Sanırım bunun için Cassia'nın arkadaşına teşekkür etmeliyim. Bir adam tanıyorum.

Birini gördüğümde bayılıyorum ve kardeşimin yüzünde de aynaya her baktığımda gördüğüm aynı ifade var. Ona çok yakışıyor.

Bu sabah üzerimde cehennem gibi hissediyorum.

"Neredeler?" Homurdanıyorum. Dün gece, güzel bebeğim bana beni sevdiğini söyledi. Bu sabah uyandığımda onu kayıp buldum. Onu elime geçirdiğimde, kışına şaplak atacağım. Onu terk etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama şimdi bunun temeline inmeye niyetliyim. O benim. Beni sevdiğini söyleyip sonra da hayatımdan çıkıp gidemez. Onu korkutan her neyse,

Şu anda bunu hallediyoruz. Kaçmasını istediğim tek yer kollarım.

"Soldaki ikinci kabin," diye mırıldandı Cam. "Ağlıyordu."

Bu beni durdurdu. Cassia ağlamıyor. Küstahlaşır, çenesi düşer ve ortalığı ayağa kaldırır ama ağlamaz, en azından itiraf edeceği kadarıyla. Ne oldu lan?

"Teşekkürler," diyorum kardeşime, neler olduğunu ve neden gecenin bir yarısı gittiğini öğrenmek için kulübeye doğru aceleyle ilerliyorum. Bunu yaptığını çok iyi biliyorum çünkü kimse onun buradan ayrıldığını görmedi. Sabah. Sırf bu yüzden onu tokatlamak istiyorum. Orada başına her şey gelebilirdi. Eğer olsaydı, bunu asla atlatamazdım, onu asla unutamazdım.

O vahşi kadın benim ruhum. Dün Hamburger'i aramakla geçirdiğim gün onsuz yeterince uzundu. Hayatımın geri kalanını kollarımda o olmadan geçirmeyeceğim. Buna dayanamam. Eğer ona bir şey olursa... Tanrım, ona bir şey olduğunu *düşünemiyorum* bile. Kalbim göğsümde çarpıyor, bağırsaklarım asitle doluyor.

Neden kaçtı? Ağladığı gerçeği beni çok endişelendiriyor. Cassia tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Annesi büyürken ona cehennemi yaşattı ama o yine de tanıdığım en tatlı, en özverili insanlardan biri oldu. Bunun kalbini katılaştırmasına ya da onu acılaştırmasına izin vermedi. Onu kırmasına izin vermedi.

Bunun yerine, onun küçük omurgasını çelikten dövdü, onu iyilik için bir savaşçıya dönüştürdü. Bu dünya daha iyi bir yer çünkü Cassia gibi insanlar var. Yaptığı her şeye tüm kalbini ve ruhunu katıyor, hiçbir şeyden geri durmuyor. İçindeki her şeyle seviyor. Bu, çoğu insanın sahip olamayacağı bir güç gerektirir.

İnsanlar bırakın sahip olmayı, anlamıyorlar bile.

Arnavut kaldırımlı patikadan soldaki ikinci kulübeye doğru yürüyorum ve sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorum. İçeriden birden fazla sesin kısık mırıltısı geliyor ama ne dediklerini anlayamıyorum. Sanırım arkadaşları da onunla birlikte içeride, onu teselli ediyorlardır. Onları tanımıyorum bile, ama Bunun için onları takdir et. Hayatında onu hak ettiği şekilde seven insanları hak ediyor.

Kapıya vuruyorum.

İçeriden bir ses geliyor ve sonra kapı açılıyor. Kıvrımlı bir esmer bana göz kırpmıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Cassia," diye homurdandım.

Ben daha bir şey söyleyemeden, koca bir kadın duvarı, sanki beni kulübeden fiziksel olarak uzak tutmaya niyetliymiş gibi, benimle güzel bebeğim arasında duruyor. Hiçbirinin boyu göğsümden uzun değil ama bana bakarken gözlerini bile kırpmıyorlar. Hepsi gece ve gündüz kadar farklı, ama sonuncusuna kadar aynı kaşları çatıyorlar.

Kızgın bile değilim. Onlar arkadaşlarını korurken nasıl kızabilirim ki? Uğruna tereddüt etmeden hayatımı feda edeceğim kıvrımlı sarışın mı? Verilen

Ben ve o arasındaki seçim, başka seçenek yok. O benim korumamda, benim sevmemde. Her şeyde benden önce gelir, her zaman.

"Şu anda seni görmek istemiyor," diyor esmer kadın.

Tartışmayı düşünüyorum ama bunun beni bir yere götürmeyeceğini fark ediyorum. Beşi de Cassia'yı benim sevdiğim gibi sevmiyor olabilir ama yine de onu seviyorlar. Cassia'nın istediğinin bu olduğunu düşünüyorlarsa, beni bu kulübeden uzak tutmak için lanet kapının üzerine tahtalar çakıp lambalar sallayacaklar. Kadınlar birbirleri için böyle yapmaz mı?

O karanlık anlarda ortaya çıkarlar ve arkadaşları kendileri için savaşmayı unuttuğunda onlar için savaşır. Kadın arkadaşlıklarının güzelliği budur. Birbirlerini görmeden ya da konuşmadan ne kadar uzun süre geçirdikleri önemli değildir. Birinin canı yandığında, hepsinin canı yanar. Biri düştüğünde, hepsi ortaya çıkar. Cleary ve arkadaşları için de hep böyle olmuştur. Cleary ne zaman düşse, kabilesi onu desteklemek için ortaya çıkar. Sanırım bu yazar grubunda da durum böyle.

Bu yüzden onlarla tartışmıyorum. Onlarla konuşmuyorum bile.

"Cassia, güzel bebeğim," diye törpülüyorum, onun yerine kızım ile konuşuyorum. Bu kulübede bir yerlerde, benden saklanıyor. Onu orada hissediyorum. Kollarım lanet onun için *acıyor*. "Neden kaçtığını bilmiyorum ama savaşmadan gitmene izin vermeyeceğim prenses. Benim olduğunu söylediğimde ciddiydim. Eğer Seattle'a döneceksen, çiftliği satın seninle geleceğim. Nasıl istersen. Ama şimdi beni terk edemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

"Çiftliği satmak mı?" Cassia kulübenin derinliklerinden fısıldıyor, sesi gözyaşlarıyla harap olmuş. Bu ses kalbimi kırıyor.

"Yapmam gereken buysa," diyorum, kendimi olduğum yerde tutmak için ayaklarımı dikiyorum. İçimdeki her içgüdü kız arkadaşına gitmem için bana bağırıyor ama arkadaşları hâlâ onunla aramda duruyor ve ben asla bir Hatta onu yolumdan çekmek için bile. "Neye ihtiyacın varsa, güzel bebeğim. Eğer mutlu olduğun yer Seattle ise, Seattle'da yaşayacağız. Seninle olduğum sürece nerede olduğumuz umurumda değil."

"Belki de onlara bir dakika vermeliyiz," diyor esmer kız, diğer kızlara bakarak.

Yabani bukleli bir sarışın bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. Cassia'nın arkadaşlarının dışarı çıkmasına izin vererek kenara çekiliyorum.

"İhtiyacın olursa bizi ara," diyor esmer kadın, kapı aralığında duraksayarak. "Teşekkürler," diye fısıldıyor Cassia.

Esmer kadın dışarı çıkıyor ve benim içeri girmeme izin veriyor. Cassia'yı görür görmez nefesim boğazımda düğümleniyor ve midem bulanıyor. Tatlı yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, gözleri kızarmış ve şişmiş. Ağlarken bile çok güzel.

"Güzel bebek," diye fısıldıyorum kapı arkamdan kapanırken. "Beni neden terk ettin?"

Alt dudağı titriyor. "Seni sevdiğimi söyledim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum."

"Sen de karşılık vermedin."

"Ben...?" Şok içinde bakakalmıştım. Tanrım, gecenin bir yarısı gitmesine şaşmamalı. Bana kalbini verdi ve ben bir ahmak gibi... geri söyle. Ona bunu tekrar tekrar söyledim, her seferinde şaşkına döndüm. Ona nasıl hissettiğimi her şekilde gösterdim. İkimiz de gözyaşlarına boğulana kadar onunla seviştik. Ama o bunu duymayı *hak ediyordu*.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, çenesinden damlıyor. Gözlerindeki keder beni öldürüyor.

Kapının hemen yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, bu güzel, zeki kadını kalbimin sadece onun için attığına ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Çiftliğe adımını atmadan önce benim olduğunu biliyordum," diyorum, sesim yumuşak. "Sana ilk kez e-posta göndermeden önce, benim olduğunu biliyordum.

benim içindi, Cassia. Hamburger'in seni merada kovaladığını gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Cam neredeyse öldüğünden beri ilk kez gerçek korkuyu tattım güzel bebeğim. Seni daha doğurmadan kaybedeceğimi sandım."

"Cord," diye fısıldıyor, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Biz tanışmadan çok önce kalbine aşık olmuştum Cassia. Ama ben Bana bakıp sığır hırslısı olduğunu söylediğin an *sana* aşık oldum. O zamandan beri seni her dakika sevdim," diye fısıldıyorum. "Kalbim asla bir başkasına ait olmadı ve olmayacak. O senin, güzel bebeğim. Her zaman senin oldu. Her zaman da öyle olacak. Seni seviyorum."

"Cord," diye hıçkırıyor. Uzun bir süre olduğu yerde sabit kalıyor ve sonra ahşap zeminde uçarak bana doğru geliyor.

Onu kollarımda yakalayıp kendime doğru sürüklüyorum. İçime gömülüyor, ağlarken gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. Onu sıkıca tutuyorum, içime çekiyorum ve tekrar kollarımda olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum. Kahretsin, ona onu sevdiğimi hiç söylemediğime inanamıyorum.

"Çok özür dilerim güzel bebeğim," diye fısıldıyorum, başını geriye yatırıp yüzüne öpücükler yağdırıyorum. "Sonunda aynı fikirde olduğun için o kadar minnettardım ki, karşılık vermediğimi fark etmedim. Ben bir pisliğim."

"Değilsin," diye burnunu çekiyor. "Öyleyim."

"Belki birazcık."

"Beni affet," diye nefes alıyorum, alnımı onunkine bastırarak.

"İyi ama sana hâlâ kızgıyım," diyor. "Ağlamaktan nefret ediyorum."

"Bak ne diyeceğim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarını kurulamak için başparmağımı gözlerinin altından geçiriyorum. "Eşyalarını toplarken kızgın ol. Eve döndüğümüzde seni yine mutlu bir şekilde becereceğim. Sonra dizlerimin üzerine çöküp benimle evlenmen için yalvaracağım."

Nefesi kesiliyor, geyik gözleri kocaman açılıyor. "Seninle evlenmek mi?"

"Evlen benimle," diyorum bakışlarını tutarak. "Nerede yaşadığımız umurumda değil, güzel bebeğim. Ne tür kovboylar yazdığın ya da burada mı yoksa Washington'da mı inek yetiştirdiğim umurumda değil. Tek istediğim - tek ihtiyacım olan- sensin."

"Burada kalmak istiyorum," diyor. "Çiftliğini seviyorum, Cord. Hamburger'i ve aileni seviyorum. Evini ve yatağını seviyorum. Aptal ormanı, aptal dağı ve aptal dağa çıkan aptal virajlı yolları bile seviyorum."

"Peki ya kardeşin?"

"Bir kovboy olduğumu biliyorum," diyor gözlerinde mizahla, "ve bu sana şok gibi gelebilir, ama benimle kalmaya çalış, tamam mı? Artık uçak denen şeyler yapıyorlar. Bir şehirde biniyorsun, başka bir şehirde iniyorsun." Onu geriye doğru devirdiğimde kahkahalarla çığlık atıyor.

"Soruma cevap vermedin, ukala," diye homurdanıyorum, aşağı iniyorum

On
u. "Patty bende kalabilir mi?" diye soruyor, kollarını boynuma dolayarak. "Onu zaten kayıtlardan çıkardım."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor.

"Mmhmm."

"O zaman sanırım seninle evleneceğim."

"Sen ucuz bir gelinsin," diye mırıldanıyorum, tişörtünü yukarı çekerek.

"Çoğu kişi bir

Yüzük. Bana sadece bir ineğe mal oldun." İneğin çoğu yüzükten daha pahalı olduğundan bahsetmiyorum. Bilmediği şey ona zarar vermez. Ayrıca, zaten bir yüzük alacak. Bulabildiğim en büyük yüzüğü.

"Ben de bir yüzük istiyorum," diyor, tişörtünü başından çekip çıkarmam için ayağa kalkarak. "Ve bir at. Oh, ve kendi botlarımı. Bir de kamçı alabilir miyim?"

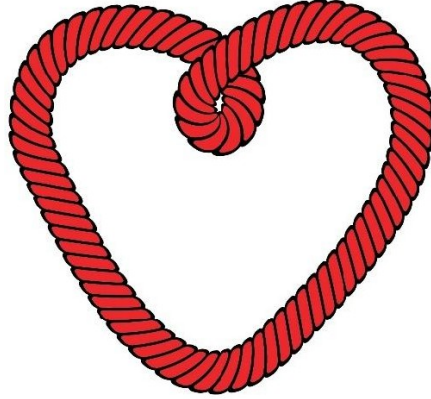
Yüzümü göğsüne bastırıp sessizce gülüyorum. Tabii ki bir kırbaç istiyor. Muhtemelen o lanet şeyle kendi gözünü çıkaracak, ama yine de onun için alacağım. Çünkü bu kadında karşı konulmaz bir şey var. Ona hayır demekten acizim. "Hiç değişme, Cassia Murphy."

"Asla kovboy," diye söz veriyor, bacaklarını belime dolayarak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, 4 Temmuz gibi aydınlanıyor. Yüzündeki o gülümsemeyi görmek, onu oraya benim koyduğumu bilmek beni de aydınlatıyor. "Başka bir şey istiyorum," diyor ellerini gömleğimin altında gezdirerek. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Orgazmlar. Bir sürü orgazm."

"Evet, hanımefendi." Sırıtiyorum, mecbur kalmaktan çok istekliyim.

"Kaçtığım için özür dilerim," diye fısıldıyor Cassia saatler sonra, göğsüme kıvrılmış halde. "Sen karşılık vermedin ve sanırım ben de... biraz korktum."

"Ben bir pisliğim." Ellerimi saçlarında gezdiriyor, tellerin parmaklarımla arasından kaymasına izin veriyorum.

"Değilsin. Annem bana her zaman kimsenin beni olduğum gibi sevemeyeceğini söylerdi" diyor, sesi yumuşak. "Mantıken bunun onun sorunları olduğunu biliyorum ama bazen içime sinsice işliyor. Sen karşılık vermediğinde, onun sesi içeri girdi ve kafamı karıştırdı."

"Annen tam bir sürtük," diye homurdanarak onu sırt üstü çeviriyorum. Bakışlarımla buluşana kadar çenesini yukarı kaldırıyorum. "Bu kelimeyi hafifçe kullanmıyorum, güzel bebeğim. Ama şu an için söylüyorum. Seni tanıyan ve senin hakkında böyle şeyler söyleyebilen biri seni hak etmiyor."

"O beni hak etmiyor," diyor usulca gülümseyerek. "Artık pek sık konuşmuyoruz. Onu tatillerde görüyorum ve hepsi bu kadar."

"Güzel," diye homurdandım. "Sana srtklk yaparsa ona iyi davranmayacağımı bilmelisin. Annen olması umurumda değil. Eğer sana saygılı davranmazsa, bana hesap verir."

"yle mi?" Gülümsemesi büyüyor. Gözlerindeki yumuşaklık da yle.

"Ders altı," diye hatırlatıyorum ona. "Sana her şekilde bakmak benim görevim. Bu, bu yatak odasında ve dışında demek, güzel bebeğim. Seni annenden korumak anlamına gelse bile artık seni ben koruyorum. Bana hesap vermeden kimse seni ağlatamaz ya da incitemez."

"Bu seni de koruyacağım anlamına mı geliyor?"

"Beni korumak mı istiyorsun?" Ona sırtarak soruyorum. Kahretsin, çok tatlı.

"Evet," der, yüz ifadesi kasvetlidir. "Kimse sana da zarar veremez, Cord. Büyük, kötü, atık kaşlı bir kovboy olmayabilirim ama birinden bir iki şey ğreniyorum. Eğer benimsen, bu kalbini benim koruyacağım anlamına gelir."

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyorum parmaklarımızı birleştirerek. "Yaptığım bir şey seni incittiğinde bana koşacağına söz ver, ben de istediğin zaman şvalyem olmana izin vereyim prenses."

"Bir kılıç alabilir miyim?"

"Uh, hayır. Kesinlikle olmaz."

Bana kaşlarını atıyor, ben de sırtıyorum. "Peki, o zaman beyaz bir at alabilir miyim?"

"Güzel bebeğim, seni mutlu edecekse beş tane alabilirsin." Kılıcı unutursa ona istediği her şeyi veririm. "Ama hayır.

Benden daha çok kaçıyorsun. Dokuz çeşit kıyamet koparıyorsun ve seni kızdırmak ya da incitmek için ne yaptığımı söylemek için o akıllı ağzını kullanıyorsun, ama kamıyorsun.

Bu sabah sensiz geçirdiğim o birkaç saat hayatımın en uzun saatleriydi."

"Benimkiler de öyle," diye fısıldıyor. "Onları hiç sevmedim."

"nk buraya, benim yanıma ait olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyorum ve eğilip dudaklarını öpüyorum. "Burası artık senin evin Cassia. Ben senin evimim."

"Seni seviyorum, Cord."

"Seni seviyorum prenses," diye fısıldıyorum, eğilip dudaklarına derin bir öpücük konduruyorum.

Birkaç dakika sonra, "Buraya seni gözetlemeye geldiğim için gerçekten çok mutluyum," diyor.

"Bu işte berbat olmana gerçekten çok sevindim," diye kıkırdıyorum.

Öfkeyle nefesini tutuyor ve ben ters dönene kadar göğsüme bastırıyor. Sırt üstü düşünüyorum, ellerim başımın altında ve dudaklarımda bir sırıtış. Üzerimden kalkıyor, yatakta ayağa kalkarken kaşlarını çatarak bana bakıyor.

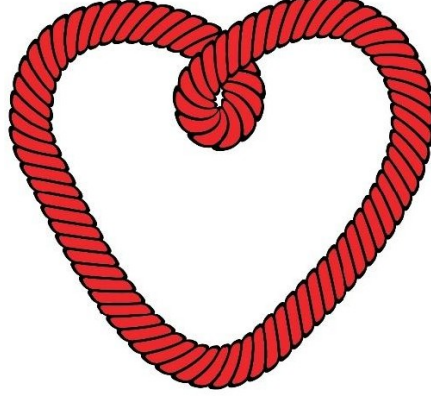
"Onu hemen geri al, Cord Decker," diye talep ediyor.

"Hayatta olmaz, güzel bebek."

Hırlıyor ve kendini bana doğru fırlatıyor. Onu havada yakalayıp kollarıma sürüklüyorum. Kahretsin, hayatımın geri kalanını bu vahşi kadını severek geçirmek için sabırsızlanıyorum. Onu mutlu etmek benim en büyük maceram olacak, bunu şimdiden biliyorum. Şimdiden sabırsızlanıyorum.

Sonsöz

Cassia

Beş Yıl Sonra

"Ne yapıyorsun?" Paige soruyor.

"Cord'u beni tekrar doğurmaya ikna etmeye çalışıyorum," diyorum ve kocama göndermek üzere bir fotoğraf çekebilmek için telefonu hoparlöre alıyorum. Çiftlikte bir yerlerde işlerle uğraşıyor. Uzun sürmeyecek. Eğer kocamı tanıyorsam -ki beş yıldan sonra kesinlikle tanıyorum- beş dakika içinde işimi halletmek için kapıya koşacaktır.

Çocuklar yarına kadar Cleary ile birlikte olduklarından ev bize kaldı. Bunu iyi kullanmak niyetindeyim. Zaten çıplığım. Şey...çoğunlukla çıplak. Bir Stetson ve bir çift bot giyiyorum. Ayrıca sırf bu durum için bir kement aldım. Yatağın üzerinde etrafıma sarılmış durumda. Eğer bu benim kovboyumu kapıdan içeri sokmazsa, hiçbir şey sokamaz.

Paige'in iniltisi yatak odasını dolduruyor. "Böyle demenden nefret ettiğimi biliyorsun.

Ayrıca, TMI."

"Sen sordun," diye hatırlatıyorum ona. "Ayrıca, geçen hafta bana Cam'in diliyle yaptığı ve asla bilmeme gerek olmayan şeyi anlatmadın mı? ne hakkında?"

"Oh evet." Hınzır kahkahası hatta yankılanıyor, ardından hülyalı bir iç çekiş geliyor. "Çok iyi bir dili var."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. En iyi arkadaşlarımdan birinin baldızım olması harika bir şey. Bunu çok seviyorum. O, Cam ve çocukları zamanlarının yarısını burada Tahoe Gölü'nde, geri kalanını da Austin'de ailesiyle geçiriyorlar. Gittiğinde onu deli gibi özleyorum ama beni meşgul edecek çok şey var. Tahoe Gölü'nde sonsuzluğu bulan sadece biz değiliz. Emmy, Zoey ve Clover da öyle. Mina her fırsatta ziyarete geliyor. Ayrıca Cleary de burada. Burayı çok seviyorum!

Bir gün uyandığımda Cord bana sarılmıştı ve Paige, Cam ve Cleary alt kattaki mutfakta kalkıp yemeğe gelmemiz için bağıryorlardı. Hayat bir peri masalından beri. Kovboyum, Beyaz Atlı Prens dendiğinde herkesin aklına gelen kişi olmayabilir ama o *benim* Beyaz Atlı Prens'im.

Beni sevmediğini düşündüğüm gün hayatımın en kötü günüydü. Geleceğimi onsuz hayal etmeye çalışmak bana çok acı veriyordu. Bırakın önümüzdeki altmış yılı, hafta sonunu nasıl geçireceğimi bile düşünemiyordum. Kalbim kırılmamıştı. Paramparçaydı. Ta ki tatil köyüne gelip dizlerinin üzerine çökene ve tüm korkularımı dindirene kadar.

Bana her gün beni sevdiğini söylüyor. Sabah dudaklarından dökülen ilk kelimeler ve gece bana söylediği son şey bu. Onun *benim* kovboyum olduğunu bir an bile unutmama izin vermiyor. Bana her gün çok iyi davranıyor. Beni ve bebeklerimizi sevgi ve şefkatle şımartıyor. O bizim koruyucumuz, kahramanımız.

Yakında bana bir bebek daha vermezse aklımı kaçıracağım. En küçüğümüz Caitlin sadece sekiz aylık ama Cleary hamile kaldığından beri bebek ateşim var! Bir tane daha istiyorum. Caitlin sarılmayı çoktan aştı. Ağabeylerinin ve köpeklerin peşinden sürünmek ve oynamak istiyor. Küçücük olduğu ve benimle kucaklaşmaktan başka bir şey istemediği ve onların çılgın insanlar gibi yerde yuvarlanmalarını izlediği zamanları özleyorum.

Bebeklerimizi çok seviyorum. En büyüğümüz Corbin, Cord'u baştan yarattı. Bir gün harika bir adam olacak. O çok sabırlı, sevgi dolu bir ağabey. Küçük kardeşlerine karşı çok korumacı. Cord'un da küçük bir çocukken aynı şekilde olduğunu biliyorum.

Cassius, üç yaşındaki çocuğumuz...şey, o da benim gibi dağınık. Ona benim adımları vermek Cord'un suçu! Ona bunun kötü şans olduğunu söyledim ama beni dinledi mi? Hayır! Çok tatlı ve otoriter bir tavır takındı.

Bu yüzden oğlumuzun adını Cassius koyduk. Ve sonra ben kabul edene kadar bana pis şeyler yaptı.

Annemle olan ilişkim hiç değişmedi. Bu doğru değil. Beni Cord'un önünde ilk kez -ve sadece- Corbin doğduktan sonra buraya ilk kez ziyarete geldi. Bir şey söylememe bile gerek kalmadı. Onun bana saygısı olmayabilir ama Cord'un kesinlikle var. Ona tam olarak ne düşündüğünü ve bana her zaman nasıl davrandığını söyledi. Hiç kimsenin annemle onun konuştuğu gibi konuştuğunu sanmıyorum. onunla konuştu. Söylemesi gerekenleri söyledikten sonra, onu eve uçacağı zamana kadar tatil köyünde kalması için gönderdi.

O zamandan beri geri dönmesine izin verilmedi. Ve ben... dürüst olmak gerekirse hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Tatillerde telefonda konuşuruz. Çocuklara hediyeler gönderiyor ya da Rhys, karısı Raven ve çocuklarını görmek için Seattle'a uçtuğumuzda ziyaret ediyor. Ama artık benimle eskisi gibi konuşmuyor. Sanırım konuşursa Cord'un onu hayatımızdan tamamen çıkaracağını biliyor. Konu ben ve bebeklerimiz olunca, kovboyum mantıklı ve affedici değil. O sahiplenici, koruyucu, çılgın bir insan ve başka türlü de olamazdı.

"Cidden, ne yapıyorsun?" Paige soruyor. "Cord'a müstehcen resimler gönderiyorum."

"Bu senin yıldönümün!" diye bağıyor. "Kahretsin. Unutmuşum."

"Beş yıl," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşla dolarken gözlerimi kırıştırıyorum. Beş büyü, muhteşem yıl. "Çok şanslıyım."

"Tahoe Gölü'ndeki Galentine's gerçekten de gelmiş geçmiş en iyi inzivaydı," diye katılıyor Paige, sesinde bir gülümsemeyle. "Hepimizin hayatını daha iyiye doğru değiştirdi."

"Çünkü Cord kitaplarımı okumaya ve bana e-posta göndermeye başladı. Şikayet ederdi," diyorum ve bu anıya sessizce gülüyorum. Evlendikten kısa bir süre sonra bana şikayet ettiğini çünkü bunun dikkatimi çekeceğini bildiğini söylemişti. Beni kızdırmak istiyordu. En başından beri neyin peşinde olduğunu biliyordu ve bunu elde etmek için kirli oynamaya hazırdı. Hatta bunu elde etmek için tüm kataloğumu okumaya bile hazırdı. Herkes onunla bu konuda dalga geçiyor ama o kılını bile kıpırdatmıyor. Bana karşı hiç utanması yok. Bunu çok seviyorum.

Kapı alt kata çarpıyor.

"Oh, şeytani planım işe yaradı. Gitmeliyim, Paige."

"Bekle!" diye bağıyor. "Sizi bir kaçağınız olduğunu söylemek için aradım."

"Hamburger mi?" İnledim. Beş yıl oldu ve o boğa hâlâ bir tehdit. Ne yaparsak yapalım, yine de kaçmanın bir yolunu buluyor. Cord'un o zamanlar haklı olduğuna ikna oldum. Cord'u kızdırmak için yapıyor. Yarım Zamanla kendi kendini eve getiriyor, ama ancak Cord ya da Cam'i günün yarısında dağın etrafında sürükledikten sonra.

"Hayır. Bu sefer Patty."

"Lanet olsun." Neredeyse baş belası babası kadar kötü. Neyse ki ondan çok daha iyi biri. O da çok uzaklara gitme eğiliminde değil. Genellikle Kaçtığında onu Cam'in evinde ya da oraya giderken buluyoruz. "Sabaha kadar ona bakabilir misiniz?"

"Evet," diyor Paige gülerek. "Sabah Cam'e onu eve getirmesini söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

"Hamile kalırken iyi eğlenceler" diyor.

Kıkırdıyorum ve telefonumu yatağın başucuna bırakıp Cord'u beklemeye başlamadan önce bağlantıyı kesiyorum. Merdivenlerde onun ağır adımlarını duymam uzun sürmüyor. Kendimi yastıklara yaslıyorum, şapkasının kenarı Yüzümü gizlemek için alçaldım ve sonra bacaklarımı uzattım.

Yatağın ayak ucunda duruyor. Bacaklarından başka bir şey göremesem de bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum. "Güzel bebek," diyor rahmimi gıcırdatan o derin hırıltıyla. "Bugün uslu duracağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum, böylece biraz iş yapabilecektim ve sonra bu gece kutlayalım."

"Böyle bir anlaşma yaptığımı hatırlamıyorum kovboy," diye mırıldanıyorum, başımı yavaşça kaldırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Aslında, bugün uslu durmazsam beni iyi vakit geçirmekle tehdit ettiğini hatırlar gibiyim." Parmağımı alt dudağıma dokunduruyorum. "Uzman değilim ama otuz iki numaralı ders kovboyların ortalığı birbirine katmayı ne kadar sevdiğiyle ilgili değil miydi?"

Bana sırtıyor. "Sen kovboy değilsin prenses."

"Hayır mı?" Botlarıma, sonra yatağın üzerindeki ipe, sonra tekrar botlarıma bakıyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum. "Huh. O zaman sanırım gidip üzerime bir şeyler giyeceğim...."

Ben daha yatağın kenarından yuvarlanmayı düşünemeden üzerime çıktı. Üzerime inip adımı hırıldayarak söylerken kahkahalarla çığlık atıyorum. Bu ses tonuyla bugün çok zorlu bir yolculuğa çıkacağımı anladım. Dudaklarıma derin bir öpücük konduruyor ve bacaklarımı ayırıyor.

Kementi yatağın kenarına fırlatırken alt dudağımı ısırarak, "Aletimi çıkar, güzel bebek," diyor. Ödünç aldığım şapkam da onu takip ediyor. "Bu ilk sefer çok hızlı olacak. Beni çeliğe vuracak kadar sertleştirdin.

Biraz rahatladıktan sonra sana bir ders daha vereceğim." "Oh, öyle mi?" Nefes alıyorum, fermuarını açmak için aramıza uzanıyorum.

"Mmhmm." Göğsümden aşağı doğru bir iz bırakarak öpüyor ve sol meme ucuma yapışıyor. Emiyor ve ısırıyor, tenimde yeni bir dizi iz bırakıyor. "Ateşle oynadığında ne olacağını sana öğreteceğim."

"Güzel," diye fısıldıyorum, fermuarını indiriyorum ve elimi ereksiyonuna dolamak için pantolonunun içine uzanıyorum. "Yak onu, Cord."

"Planlıyorum," diye inliyor. "Siktir, sikimi çıkar Cassia. Benimle alay etmeyi bırak."

Dinlemiyorum. Tabii ki dinlemiyorum. Sırf ateşli ve otoriter olduğu için onu kızdırıyorum. Sonunda ona istediğini verdiğimde, üzerimde titriyor, rahatlamak için yalvarıyor.

"Doğur beni Cord," diye fısıldıyorum kulağına, onu girişime hizalayarak. "İçime bir bebek daha yerleştir."

"Siktir," diye homurdanıyor, gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bir tane daha ister misin prenses?"

"Evet."

Adımı haykırıyor ve ileri doğru itiyor, sonuna kadar girene kadar durmuyor. O zaman ikimiz de inliyoruz, birlikte kıvranıyoruz. Yemin ederim, o ilk hamle beni her seferinde etkiliyor. O kadar büyük, o kadar mükemmel ki. İçime girer girmez, yeniden canlandığımı hissediyorum. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Gözlerinde parlayan gerçeği görüyorum. Bu çiftlik bizim evimiz, ama bu yatak... Burası yaşadığımız ve nefes aldığımız yer.

Bir an hareketsiz kalıyor, alışmam için bana zaman tanıyor ve sonra beni sertçe içine alıyor, o kadar derine vuruyor ki, sanırım yine ruhuma girmeye çalışıyor. Sırtını tırmalıyorum, gömleğine rağmen teninde kendi izlerimi bırakmaya çalışıyorum. Öpüşüyoruz, yuvarlanıyoruz ve sevişiyoruz, birbirimizin içinde kayboluyoruz.

Birkaç dakika içinde, onun adını haykırıyor ve her yerine boşalıyordum.

"İşte bu, güzel bebeğim," diye mırıldanıyor, beni dikkatle izliyor.

"Tanrım, sikimi ıslatırken ve adımı haykırırken çok güzelsin."

"Cord," diye inliyorum, iç kaslarım ona kenetleniyor.

Alnını benimkine bastırıyor, dudakları benimkini arıyor. Beni tekrar tekrar öpüyor ve nazikçe aşağı indiriyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Mm," diye inliyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Kitabını bitirdin mi?"

"Evet." Ona gülümsedim. "Seninle ilgili." Her zaman onunla ilgilidir. Her birine ondan parçalar sızıyor, sanki olduğu adamı ölümsüzleştirmek istercesine sayfalara boyanıyor. Asla kasıtlı değil ama yine de orada. Hınzır gülüşü. Bana söylediği şeytani şeyler. Kucaklamasının gücü. Beni sakinleştirme şekli. En çok da beni sevme şekli. O kadar sağlam, o kadar eksiksiz ki hayatımın her anına dokunuyor. Ona olan sevgim, her hikayenin sayfalarında özenle saklanmış olarak ortaya dökülüyor. Umarım bundan yüz yıl sonra biri kitaplarımdan birini eline alırsa, onu görür ve ona ilham veren adamı merak eder.

"Benimle ilgili olsa iyi olur," diye homurdanıyor, gözleri kısılmış.

"Mağara adamı."

"Kovboy," diye düzeltti.

Sessizce gülüyorum, elimi saçlarında gezdirmek için uzanıyorum. Saçlarına aklar düşmüş ama o hâlâ hayatımda tanıdığım en seksi kovboy. Adam viski gibi yaşıyor, her geçen yıl daha da güzelleşiyor.

"Bir bebek daha mı istiyorsun Cassia?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Neden bir şey söylemedin?" diye soruyor, yine beni izliyor. Her zaman beni izliyor.

"Bana hayır diyeceğinden endişelendim."

"Güzel bebek," diye iç geçiriyor, eli burnuma değerken burnunu burnuma dayıyor.

kalçamdan aşağı kayıyor. "Bilmiyor musun? Sana asla hayır demeyeceğim." Dudakları dudaklarımla buluşuyor, bağlılığı içimi yakıyor. "Asla."

"O zaman doğur beni kovboy," diyorum, bacağımı kalçasına dolayarak. "Bana bir tane daha ver."

"Evet, hanımefendi," diye nefes alıyor, içime doğru yeniden sallanmaya başlamıştı bile. "Siz ne isterseniz."

Ciddi. Öyle olduğunu biliyorum. Bu deli adam beni sadece sevmiyor, bana tapıyor. Bana her baktığında bunu görüyorum, her hissettiğinde bana dokunuyor. Sert ve vahşi ve her bir parçası benim. Eğer bu yazmaya değer bir kahraman değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Kovboy Romanı'nı beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın! Onları çok takdir ediyorum!

Silver Spoon MC serisi ile çılgın bir yolculuğa çıkmaya hazır mısınız? Serinin ilk kitabı [Loni](#)'den [CEO şimdi çıktı!](#) Serinin ilk kitabı olan The Surgeon 1 Mart'tast adresinde yayınlanıyor! [Ön sipariş için hazır!](#)

Galentine'in Kaçamağı

Her yıl düzenlenen yazarlar inzivasında olanlar inzivada kalır... yazarların kurdukları bağlar ve anlattıkları hikâyeler hariç. Ama birileri, kendilerini büyüleyici Tahoe Gölü'nde aşık olurken buldukları adamlara bundan bahsetmeyi unutmuştur.

Küçük kasaba şerifinden ateşli, otoriter kovboya ve huysuza kadar, Bu aşk romanı yazarları, ayaklarını yerden kesen gerçek hayattaki kinaye-tastik kahramanlara rastladılar. Bazen kelimenin tam anlamıyla.

Bu Sevgililer Günü'nde, bu altı yazar sizi unutamayacağınız bir Sevgililer Günü Kaçamağı'na götürürken gülmeye, ağlamaya ve bayılmaya hazır olun.

Galentine's Getaway, en sevdiğiniz altı instalove yazarı tarafından sunulan buharlı kısa romanslardan oluşan bir koleksiyon!

♡ ?
?
? - 7 Şubat - <https://geni.us/romancing-the-serif>

♡ ?
?
? - 8 Şubat -

<https://www.amazon.com/dp/B09POKJDKZ>

♡ ?
?
? - 9 Şubat -

<https://geni.us/GalentinesQuarterback>

♡ ?
?
? - 10 Şubat -

<http://mybook.to/RomMountainMan>

♡ ?
?
? - 11 Şubat -

mybook.to/RomBillionaire

♡ ?
?
? - 14 Şubat -

<http://mybook.to/CowboyCord>

Instalove Kitap Kulübü

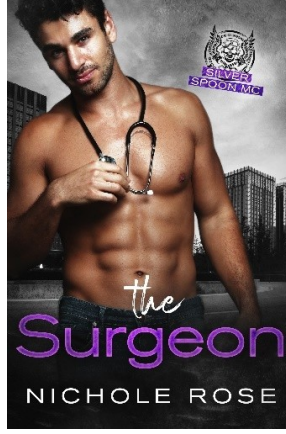
Instalove Kitap Kulübü şimdi başlıyor!

En sevdiğiniz instalove yazarlarından içeriden bilgi alın, seveceğiniz yeni yazarlarla tanışın ve Her ay öne çıkan yazarlardan ücretsiz ve bonus içerikler. Instalove Kitap Kulübü bülteni haftada bir yayınlanır!

İlk altı yazarımızın bonus sahnelerine ve yepyeni, özel içeriklerine sahip olmak için hemen katılın.

Kulübe Katılın: <http://instalovebookclub.com>

Cerrah

Bir MC kız kardeşini öldürdü. Yeğenini kurtarmak için bu kıvrımlı kızın tek seçeneği, güvenini ve kalbini bir başkasının ellerine teslim etmektir.

Tate Grimes

İnsanlar motorcu deyince bela sanıyor. Bu ben ya da MC'm değil.

Ben saygın bir pediatrik cerrahım.

Ben sadece arkamdaki yolu, yüzümdeki rüzgarı ve MC kardeşliğini seviyorum.

Tek istediğim işim ve MC.

Ta ki Samara Lansing hayatıma girip her şeyi değiştirene kadar. O, yeğenini kurtarmaya kararlı vahşi bir savaşçı.

Ve benim bu iş için uygun cerrah olduğumu düşünüyor. İşle zevki hiç karıştırmadım.

Ama kurallar artık geçerli değil.

Samara henüz bilmiyor ama yeğeninin kalbini iyileştirir iyileştirmez... onunkini de alacağım.

Samara Lansing

Herkes Tate Grimes'in Teksas'taki en iyi pediatrik kalp cerrahı olduğunu söylüyor. Beni onun muhteşem, otoriter ve biraz da ukala olduğu konusunda uyarmadılar. Yeğenimi kurtarmak için ona ihtiyacım var. Ona aşık olmayı beklemiyordum.

Ona direnmek nafi.

Yine de onu sevmek korkutucu.

MC'ler ve onlara yapışan erkekler hakkında bir iki şey biliyorum. Biri kız kardeşimi öldürdü ve yeğenimi yetim bıraktı.

Tate farklı olduğuna yemin ediyor ve tüm içgüdülerim bana bunun doğru olduğunu söylüyor. Ama yeğenimin kalbini düzeltmesi için ona güvenmek başka bir şey.

Benimkine de bakması için ona gerçekten güvenebilir miyim?

Bu zengin Teksaslılar her şeye sahipler-Para, görünüş, güç, MC'leri ve kardeşleri. Eksik olan tek şey, tüm bunları paylaşacak biri. Kasabada uygun kadın sıkıntısı var ama bu kararlı adamlar bunun onları yavaşlatmasına izin vermeyecek. Bu MC kardeşler, kıvrımlı ruh eşlerini bulmak için Silver Spoon Falls, Teksas kasabasının altını üstüne getirecekler.

Şubat 2022'den itibaren Nichole Rose ve Loni Ree size Silver Spoon MC'yi sunuyor ve bu tipik bir MC romantizm serisi değil.

Nichole ve Loni işleri hafif tutmayı severler. Bu vahşi instalove yolculuğunda bizimle birlikte gelin.

Cerrah [şimdi ön sipariş için hazır!](#)

Tüm yeni sürümlerden haberdar olmak ve Nichole Rose'dan özel ARC hediyeleri için [posta listesine kaydolun.](#)

Nichole ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? [Facebook'ta Nichole'un Kitap Güzelleri grubuna](#) katılın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.